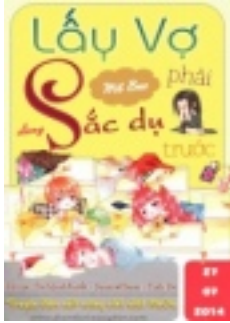

Lấy Vợ Phải Dùng Sắc Dụ Trước

Contents

Lấy Vợ Phải Dùng Sắc Dụ Trước	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	26
15. Chương 15	26
16. Chương 16	29
17. Chương 17	33
18. Chương 18	36
19. Chương 19	40
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	51
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	63
26. Chương 26	67
27. Chương 27	70
28. Chương 28	74
29. Chương 29: Lời Của Tác Giả	80

Lấy Vợ Phải Dùng Sắc Dụ Trước

Giới thiệu

Nam nhân vật chính trong truyện có một bí mật tuy nhỏ nhưng rất ảnh hưởng đến địa vị của anh hi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-vo-phai-dung-sac-du-truoc>

1. Chương 1

Mở đầu

Tiếng chuông điện thoại di động rất êm tai vang lên, sau vài tiếng thì chủ nhân của nó đã nhấc máy trả lời.

“Alo!”

“Luật, em muốn ăn caramen...” Đầu bên kia của điện thoại truyền đến giọng điệu làm nũng của con gái.

“Được, ngày mai anh sẽ mang qua.” Chủ nhân của chiếc điện thoại lập tức đồng ý mà không cần suy nghĩ.

Đáng tiếc cô gái đó lại không đồng ý: “Em muốn ăn ngay bây giờ!”

“Bây giờ?”

Chiếc điện thoại được đưa ra xa một chút, anh liếc nhìn chiếc đồng hồ, rồi giống như con gấu bông ngồi sững sờ trên giường. Chu Luật Nhân nhú mày, sau đó khôi phục lại vẻ mặt y như cũ.

“Bây giờ không tốt lắm. Ngày mai được không? Buổi trưa anh sẽ đem qua cho.” Giọng điệu của anh đầy dịu dàng trấn an cô gái. Tay còn lại thì bấm chiếc điều khiển TV, ánh sáng mập mờ chiếu vào gương mặt của anh. Nét mặt và giọng nói của anh hoàn toàn trái ngược nhau, trên mặt anh toàn là vẻ không hề có hứng thú.

“Không cần! Em muốn ăn ngay bây giờ!” Giọng của cô gái tăng thêm vài phần hờn dỗi.

Nếu sớm biết thế này anh đã không thèm nghe máy.

“Anh còn bản báo cáo chưa làm xong.”

Nhưng mà sự thật là anh tình nguyện ngồi trên giường cầm điều khiển TV chuyển kênh liên tục, chứ không muốn đi mua đồ ăn cho cô gái.

“Không cần gấp gáp. Đầu tiên đi mua cho em một chiếc caramen, sau đó đến nhà em. Chúng ta cùng nhau ăn...” Giọng nữ đầy dụ dỗ, giống như là ám chỉ chỉ cần mang bánh đến, anh sẽ có được một phần thưởng.

Đáng tiếc là sự dụ dỗ này hoàn toàn không có ảnh hưởng đối với Chu Luật Nhân. “Nếu như em muốn ăn như vậy, thì tự mình đi mua đi. Mai anh sẽ đền bù cho em.”

“Bây giờ đã trễ như vậy, ra ngoài sẽ rất nguy hiểm.” Giọng nói của cô tràn đầy sự khó tin. “Mỗi lần em muốn anh mua cái này hay cái kia, anh không bao giờ chịu. Anh làm bạn trai cũng không thèm quan tâm em.”

Không đáp ứng yêu cầu của bạn gái thì chẳng khác nào không quan tâm đến cô ấy. Đã có ba người bạn gái nói với anh như vậy.

“Anh xin lỗi, Nhã Nghi.” Anh nhú mồm, thấp giọng gọi tên bạn gái mình.

Rõ ràng là xế chiều hôm nay anh đã tuân theo mệnh lệnh của bạn gái mình đi mua điểm tâm cho cô ấy ăn đỡ thèm. Mỗi lời yêu cầu của bạn gái đều bị anh cự tuyệt, sau đó anh cũng sẽ quên mất đi.

“Anh còn như vậy nữa. Sớm muộn gì chúng ta cũng chia tay thôi!” Nghe thấy lời giải thích, giọng của cô gái liền lộ ra sự đắc ý, rồi chờ đợi đối phương cầu xin tha thứ.

“Sẽ không có lần sau.” Chu Luật Nhân rất nhanh nói tiếp, “Chúng ta lập tức chia tay.”

Sau đó, không để ý đối phương vừa đánh vừa xoa, thậm chí là khóc lóc. Anh vẫn giữ thái độ bình tĩnh y như cũ, nhưng thái độ có phần kiên quyết hơn. Cuối cùng cuộc đối thoại kết thúc.

“Không thể giải thích được.” Anh vứt điện thoại xuống giường, sau đó lẩm bẩm một câu.

Sau khi về tới nhà anh không hề muốn ra khỏi cửa. Mấy người phụ nữ đó tại sao lại không chịu buông tha cho anh, cho anh có thời gian riêng tư.

“Anh hai, mẹ muốn giặt quần áo.” Em trai Luật Anh gõ cửa phòng anh.

“Ừ.” Anh đáp lại, nhưng mà vẫn ngồi lì trên giường, nhìn chăm chăm TV mà ngẩn người.

“Mẹ nói, muốn giặt quần áo ‘ngay bây giờ’.” Chu Luật Anh mở miệng nhắc nhở lần thứ hai.

Người trên giường miễn cưỡng nhि em trai của mình.

“Không phải hai người chia tay đó chứ.” Anh nhún vai, trong mắt anh hai rõ ràng là có lửa.

“Em ầm ĩ quá đi.”

Anh sờ sờ mũi mình, nhìn mắt anh hai là biết chuyện rồi. Anh chia tay với bạn gái hoàn toàn không hề đau khổ, chỉ là không muốn bị ai quấy rầy. Nếu lúc này anh không biết sống chết mà nói thêm vài câu, nhất định anh trai của anh sẽ “hầu hạ” anh thật tốt.

“Em gọi mẹ đến dọn.” Anh nhún vai, vốn dĩ muốn giúp anh mang quần áo bẩn đưa ẹ, nhưng anh lại nhớ đến lần trước giúp anh trai mình, kết quả là nhận được một gương mặt đầy đen thui của anh. Bởi vì anh trai không thích người khác đụng vào đồ của mình, bao gồm cả quần áo bẩn.

Cửa phòng bị đóng lại, Chu Luật Anh nhìn chăm chăm vào đồng quần áo bẩn, bản thân mình cũng đang ngồi giữa đồng quần áo bẩn này.

2. Chương 2

Theo trí nhớ của Chu Luật Nhân, từ lúc anh học đại học tới nay, phía sau anh vẫn luôn có một cái đuôi. Đó là một cô bé của nhà bên cạnh.

Hai người kém nhau bảy tuổi, năm thứ hai đại học thì tiểu nha đầu này mới đến Trung Quốc. Anh sau khi tốt nghiệp đại học thì đi lên phía Bắc làm việc, và trùng hợp là nha đầu đó cũng đi lên phía Bắc. Nha đầu đó dời đi lên phía Bắc trước anh một tuần lễ.

Về sau, nha đầu đó vẫn thường đi phía sau anh. Lúc nha đầu đó học trung học thì đã đi phía sau anh, lên đại học thì trực tiếp vào công ty của anh mà làm. Cho đến bây giờ anh đã hơn ba mươi tuổi mà nha đầu đó vẫn còn đi phía sau anh.

Nhưng mà tiểu nha đầu đó đã thay đổi, gương mặt và dáng người đều thay đổi... Rất nhiều thứ, theo thời gian đều đã thay đổi.

Cốp cốp cốp - tiếng giày cao gót va chạm với sàn nhà vang lên, âm thanh trong trẻo nhưng lại lạnh lùng. Ngay sau đó là một tiếng kêu đầy ngọt ngào.

“Anh Luật Nhân...”

Một cô gái trông rất vui vẻ đi vào, bước chân nhẹ nhàng đi đến chỗ nào đó rồi đứng lại. Chỉnh lại quần áo trên người, vén mái tóc dài lên, để lộ ra mấy phần của bộ ngực. Sau khi đã kiểm tra kỹ càng, cô gái đó mới nghiêng người về trước, dựa vào chiếc bàn.

“Anh Luật Nhân...”

“Ừ!” Bóng dáng ở trước mặt hoàn toàn không hề ảnh hưởng đến Chu Luật Nhân, anh vẫn không hề ngẩng đầu lên. Thay đổi góc độ ngồi, tiếp tục nhìn vào tờ báo.

“Anh Luật Nhân!” Âm lượng tăng thêm vài phần, đồng thời chủ nhân của âm thanh đó nghiêng người về trước.

“Ừ!” Anh vẫn không ngẩng đầu lên.

“Anh Luật Nhân, quay lại nhìn em!” Rốt cục người nào đó không nhịn được, trực tiếp đưa hai tay nắm lấy gương mặt của Chu Luật Nhân, bắt anh phải quay lại nhìn cô.

Con người đầy sâu thẳm màu nâu của Chu Luật Nhân vẫn cố chống lại cô, khóe miệng của anh cong lên: “Tiểu Thiển, cổ của anh rất khó chịu.” Không có nửa điểm không vui, anh chỉ nói sự thật ra.

Đôi mắt dài và nhỏ híp lại, tóc tai được cắt tỉa gọn gàng. Sở Tiểu Thiển đang ôm lấy gương mặt tuần tú đó, cũng không khỏi phải giật mình.

Cố gắng nuốt nước bọt, đôi mắt của cô mở to như chiếc đèn pha, điên cuồng mà sờ mó gương mặt tuần tú đó.

Có lông mi, sống mũi thẳng, môi dày vừa đủ....

Phát hiện hành động muốn làm tiếp theo của cô, Chu Luật Nhân liền ra tay ngăn lại, không muốn cho cô kéo đầu anh xuống mà hôn lên.

“Tiểu nha đầu, cái này không ăn được.” Anh mỉm cười, đôi môi đầy khiêu gợi.

Nhìn đôi môi hơi cong kia, nước bọt của Sở Tiểu Thiển dường như sắp tràn ra ngoài.

Thật là không công bằng, người hấp dẫn vậy mà không được hôn!, “Cho em hôn một cái... Một cái thôi...” Vừa nói, cô vừa tăng thêm lực ở hai tay, tính toán kéo đầu anh xuống mà hôn lên đôi môi của anh.

Chu Luật Nhân cười như không cười, cùng cô chơi kéo co.

Rốt cục từ lúc nào mà nha đầu lại biến thành bộ dạng này, biết đi tán tỉnh người khác?

Sở Tiểu Thiển liều mạng đến công ty, khó khăn lắm mới vào được đây, đang lúc gây cản lại có người cắt ngang hành động của cô.

“Cứu mạng, em gái tiểu Thiển đang hạ độc anh A Nhân kia!” Người đang nói chính là đồng nghiệp Đại Đầu, nhìn thấy màn trình diễn của cô và anh không đến năm giây thì liền la lên, sau đó còn hô lên một tiếng để triệu ghẹo hai người ở bên trong, “Ông chủ em cũng muốn.”

“Mẹ nó, mỹ nhân tiểu Thiển, em có cần đói khát đến thế không?”

“Anh A Nhân, trình tiết của anh vẫn còn chứ?”

Một người, hai người, ba người, trong chốc lát các nhân viên đã ùng ùng kéo tới coi kịch vui.

“Trình cái đầu anh! Anh ấy chỉ mới hơn ba mươi, vẫn còn là xử nam đó...” Ừm.... Nói như vậy cũng làm cho cô đau khổ, “Còn nữa, tôi có đói khát hay không liên quan gì đến mấy người? Tôi cũng đâu có thèm khát gì mấy người!” Nhìn đám người ở cửa, Tiểu Thiển liền cảm thấy khó chịu, chạy đến phá hỏng chuyện tốt của cô. Ngón tay thon dài như ngọc bắt đầu chỉ từng người mà quả trách.

Nhìn người phụ nữ chanh chua đứng chửi từng người một, Chu Luật Nhân nghi ngờ mình có đang nghe lầm không, giọng nói ngọt ngào khiến cho nam nhân động tâm bất cứ lúc nào mà có thể đang đứng đó chửi người khác.

Trong ấn tượng của anh, tiểu nha đầu đi sau anh là một người vừa đen vừa tròn, khi cười thì có hai lúm đồng tiền. Khi cô ấy cười giống như là mặt trời chiếu sáng.

Bây giờ hai lúm đồng tiền kia vẫn như cũ, chỉ là chủ nhân đó bây giờ tiếng chữ như ẩn như hiện, cử chỉ thì như đang thẹn thùng, chỉ muốn trốn đi không gặp ai.

Con gái mười tám tuổi... liền trở thành như vậy sao? Thay đổi từ dáng người, đến khuôn mặt, thậm chí cả tính tình cũng thay đổi luôn?

Anh đang thất thần, một gương mặt xinh đẹp liền đứng trước mặt anh.

“Anh Luật Nhân, em rất thích anh!”

“Được.” Anh không suy nghĩ nhiều, chỉ cười cười, rồi vỗ đầu cô.

“Được cái gì? Anh đồng ý sao?” Sau khi tiểu Thiên la lên, thì đang nín thở chờ đợi câu trả lời của người nào đó.

Tất cả những người đang xem kịch vui cũng áp tai vào vách chờ nghe đáp án.

Tất cả mọi người bây giờ đang chú ý đến Chu Luật Nhân, nhưng anh vẫn bình tĩnh như cũ, khuôn mặt không còn tươi cười nữa, lưng dựa vào ghế, hai chân bắt chéo để lên trên bàn, tay khoanh trước ngực, chậm rãi... lắc đầu.

“Ai...”

Tất cả mọi người đều thở dài.

Người bị cự tuyệt không cam lòng, đang cắn môi dưới, trừng mắt nhìn anh vài giây, sau đó nhắm mắt lại thở sâu vào nói: “Em sẽ không buông tay!”

Chẳng phải có cách mạng nào đó lần thứ mười một đã thành công hay sao? Cô đã phát động khởi nghĩa cũng gần cả trăm lần, mà một chút thành công cũng không có.

Tiểu Thiên phồng hai gò má lên, ánh mắt vẫn không chịu rời khỏi người đang ở trước mặt mình. Cố gắng khắc sâu từng đường nét trên gương mặt tuần tú kia.

Trong phút chốc cô lại công kích, lấy tốc độ sét đánh ôm lấy đầu của người ngồi trước mặt, vào đúng thời cơ, cô một giây cũng không phí phạm lập tức đưa môi của mình về phía trước, sau đó còn cách đúng ba cm.

“Aaa... Buông!”

Nữ chính cố gắng vùng vẫy, còn nam chính thì đang dùng hai tay ôm lấy chiếc đầu không chịu an phận. Hai người cứ như vậy trình diễn qua lại, tại thành một cảnh tượng rất buồn cười.

Mọi người đang xem kịch thì vẫn luôn trừng mắt thật to, sợ bỏ qua cảnh nào đó.

Tiểu Thiên là một người “hoàn hảo”, ở công ty nhân viên đã ít, phụ nữ càng ít hơn. Dáng vẻ của Tiểu Thiên cũng được xem như là một mỹ nữ, ngực to, tóc dài, mặt trái xoan, mắt to, da trắng như tuyết, dáng người khiến ai cũng có hứng thú, âm thanh ngọt ngào. Là mẫu bạn gái tốt nhất của tất cả đàn ông.

Chỉ là người này vừa bước vào công ty, mọi người còn chưa kịp ngắm mỹ nữ, thì cô đã trình diễn một màn làm cho trái tim của bao người tan nát.

Cô gái này quá thú tính, là một người cực kỳ khủng bố.

Nhưng mà bọn họ cũng thật khâm phục anh A Nhân, mỹ nữ tự động dâng đến miệng, mà anh lại còn có thể giống như một vị thánh nhân, đem món ngon đẩy ra khỏi cửa.

“Tiểu nha đầu, đủ rồi!” Giọng của anh mang theo vài phần ý cười vang lên.

Thực lực của bọn họ khác xa nhau, Sở Tiểu Thiên đơn phương chui đầu vào, còn Chu Luật Nhân thì luôn chống đỡ.

Mặc dù không cam lòng, nhưng mà khi nghe thấy âm thanh trầm ổn, cô giống như là bị thôi miên, ngoan ngoãn nghe lời.

“Được rồi... Hai ngày sau em sẽ quay trở lại.” Rốt cuộc cô cũng buông tay, bắt màn thở dài.

Một chữ cô nói Chu Luật Nhân đều nghe không lọt ra ngoài, đối với tiểu nha đầu này, anh chỉ có thể bắt đắc dĩ cười nhẹ.

Đã qua nhiều năm rồi, anh vẫn không hiểu tiểu nha đầu này rốt cục nhìn trúng anh ở chỗ nào? Có thể để cho cô dính lấy anh từ nhỏ đến lớn, đuổi hoài không đi.

“Em vừa mới kêu anh. Có chuyện gì sao?” Anh quyết định đổi đề tài khác, dời đi lực chú ý của cô.

“Vâng!” Anh nói cô mới nhớ mục đích tới đây. Vừa mới làm bộ dạng đầy ủy khuất, chỉ trong chớp mắt Tiểu Thiên liền lộ ra gương mặt tươi cười với hai lúm đồng tiền. Cô đứng trước mặt anh, xoay một vòng. “Quần áo mới nè... Xinh đẹp không?”

Chu Luật Nhân nhìn quần áo trên người cô, so với quần áo thường đi làm thì khác xa nhau, sau đó nghĩ đến việc hôm nay cô nghỉ phép. Cho nên khi cô chạy vào công ty, cũng không ai thèm xem vào, chỉ báo một tiếng thôi.

Anh dựa lưng vào ghế, hai tay ôm ngực, cẩn thận nhìn cô từ đầu đến chân.

Chiếc đầm một màu bằng bông, cổ áo hơi rộng để lộ ra hai vai, ở cuối tà váy chưa qua khỏi gối có một vài họa tiết trang trí.

“Đẹp. Nhưng mà nhìn rất giống người trưởng thành.” Anh xoa xoa cằm dưới, nói đúng vào trọng tâm.

“Em đã hai mươi lăm tuổi rồi!” Mà cũng không còn lâu nữa là người ta sẽ hai, mười, sáu, tuổi!

“Ừ...” Bóng dáng cao lớn đang ngồi ở ghế tựa, đột nhiên đi đến gần cô.

Sở Tiểu Thiên đang kháng nghị với Trương Đại, miệng còn chưa khép lại, đã nhìn thấy người trong lòng đi tới, tiếp theo, đôi tay của anh đem hai dây áo của cô kéo lên trên.

“Ừ... Như vậy đẹp hơn, con gái mới lớn không nên ăn mặc quá lộ liễu.” Sau khi chỉnh sửa hoàn tất, anh thỏa mãn cười, vỗ vỗ đầu cô. Sau đó quay về vị trí cũ, cầm tờ báo chưa đọc xong lên đọc tiếp.

“Anh, Luật, Nhân!”

Trong lúc nhất thời cả phòng vang lên tiếng thét chói tai, mọi người nghe thấy đều kiểm chỗ trốn, tất cả lật tít bỏ chạy như gặp phải núi lửa đang phun trào.

Thật đáng thương, mỹ nữ không thể đánh người trút giận, chỉ có thể đứng im, gương mặt giận dữ như là pháo nổ.

Chỉ là sau khi nghe tiếng thét chói tai, tờ báo đang che gương mặt tuần tú mới bỏ xuống.

3. Chương 3

“Tiểu Thiên, giúp anh rót ly nước được không?” Chu Luật Nhân nhàn nhạt nhếch miệng, nở một nụ cười vô cùng hấp dẫn, mang nười phần sức quyến rũ.

“À. Được!”

Giương cái miệng nhỏ nhắn đứng ngăn người ở đó, tất cả cơn tức giận một giây kể tiếp đều đã bị nuốt trở lại trong bụng, Sở Tiểu Thiên mỉm cười ngọt ngào, vui vẻ giúp anh đi rót trà.

ở hiện trường tất cả mọi người sau khi thấy vẻ mặt lật lọng của cô mà trên đầu đều không hện mà hiện lên vô số vạch đen.

Rốt cuộc, là anh A Nhân đã hạ cổ độc gì trên người của người đẹp vậy?

Mặc kệ người khác nói như thế nào, cách nghĩ của anh mới là quan trọng nhất.

Mới vừa được vào trường học này khoảng một năm, ngoại hình đen sẫm lại tròn tròn, lại bởi vì có giọng nói mềm mại làm nũng mà các bạn học thường xuyên trêu đùa Sở Tiểu Thiển, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy người khác chân thành nói với cô những lời này.

Giống như là trong lúc mờ mịt của thời kỳ trưởng thành cô tìm được một ngọn đèn sáng, từ đó cô đã tự nhủ rằng đó là lời nói của anh chàng thiên thần, nếu không phải về nhà cô sẽ chạy theo phía sau anh.

Tiểu Thiển, giọng nói của em rất êm tai.

Tiểu Thiển, bộ dáng của em rất đáng yêu.

Một câu rồi lại một câu “Tiểu Thiển”, giọng nói ấm áp, để cho cô lấy lại được sự tự tin về bản thân mình.

Dần dần, cô không hề đau khổ vì bị bạn học trêu đùa nữa, chỉ cần có anh ở đây, cô tin tưởng lời anh nói, cô là người bình thường, rất đặc biệt, Sở Tiểu Thiển không cần thay đổi cũng rất tốt rồi.

Lúc đầu, cô cứ như vậy thật sự tin tưởng như vậy, cho đến một ngày nào đó trong đám đông người trong công ty Bách Hóa, ở đây có thể nói là sự tổ hợp của trai và gái đẹp.

Trước đây, cô chưa từng phát hiện ra, thì ra là ông trời của cô lại thần thánh ở trong mắt người khác, có một bộ dáng và điều kiện ưu tú đến mức người ta ao ước, có thể nói so với cô là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Ánh mắt nhìn chằm chằm bóng dáng quen thuộc đó, nhưng rồi cô lại bỗng nhiên cảm thấy anh ấy quá xa lạ, sau đó cô lại thấy bên cạnh anh có những người rất xinh đẹp, cuối cùng, rồi lại nhìn mình qua gương.

Ngay lúc đó trong nháy mắt, lần đầu tiên, cô có cảm giác tự ti.

Chưa bao giờ cô lại có cảm giác nhói đau ở trái tim mình như vậy, càng hít sâu cô lại càng cảm thấy khó chịu, cô cắn chặt môi, tay nắm chặt thành quyền.

Anh giống như quá khứ không hề thay đổi!

Còn cô muốn thay thế vị trí của cô gái kia!

Không chỉ muốn được thay thế, mà cô còn muốn giống như nữ sinh kia, có thể làm bạn gái anh đi ra ngoài có thể làm cho anh được hạnh diện.

Vì vậy đó chính là khúc nhạc mở đầu cho cuộc cách mạng, được Sở Tiểu Thiển tấu lên cách đây hai năm, cho đến bây giờ.

“Hai trăm mét cuối cùng.”

Hơn mười giờ đêm, một bóng dáng xinh đẹp màu bạc đang cố gắng chạy theo một chiếc xe đạp trên con đường của chung cư, bên cạnh có một chiếc xe đạp theo, giống như huấn luyện viên đang giám sát vậy.

“Còn một chút nữa, còn một chút nữa — OK, ngừng!”

Cuối cùng cũng dừng lại, kéo chiếc mũ của áo khoác thể thao, Sở Tiểu Thiển đang thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, gương mặt vì nóng mà ửng hồng.

“Đúng một giờ, em gái Thiển, cậu cần thời gian như thần luôn.” Ngụy Bá Nhĩ Ni nhìn đồng hồ trên cổ tay của mình, tán thưởng giọng nói của cô.

“Cũng đã chạy nhiều năm như vậy, có thể không chính xác sao?” sau một lúc điều chỉnh tốt hô hấp của mình, Sở Tiểu Thiển tiếp tục làm dịu đi vận động.

“Đáng tiếc, hừm, cậu vì người ta mà giữ dáng, nhưng người ta lại không thèm liếc mắt nhìn cậu dù chỉ một cái.”

“Bá Nhĩ Ni chết tiệt, cậu bớt nói mấy câu nói lấy mạng của người khác như vậy đi!” Khom người ép chân, nghe thấy châm chọc, nàng cô ngẩng đầu lên liếc người bạn tốt của mình một cái.

Không mở bình ra ai biết trong bình có gì, thật sự là lầm lẫn khi kết bạn với người xấu mà!

“Em gái Thiến, nói thật, cậu có nên cân nhắc lại là nên đổi mục tiêu mới không? Cũng đã nhiều năm trôi qua như vậy, nếu anh ta bằng lòng thì đã sớm chấp nhận cậu, cậu cần gì phải dây dưa đến tận bây giờ không buông tha.” Đem xe đạp dừng xuống một bên, Ngụy Bá Nhĩ Ni dừng ở một bên đường tập dượt thân để hoạt động gân cốt một chút.

“Tớ không muốn.” cô hét lên trả lời. “Trừ phi anh ấy cưới người khác, nếu không, tớ vẫn có cơ hội.”

Hơn nữa bây giờ tỉ suất ly hôn cao như vậy, coi như là anh Luật Nhân cưới người khác, chắc không được bao lâu cũng sẽ ly hôn! Sở Tiểu Thiến thầm nghĩ trong lòng, nhưng ngay lập tức lại tự trách cái ý tưởng dơ bẩn đó của mình.

Không được, không được, nếu như anh Luật Nhân có thể tìm thấy hạnh phúc của mình, cho dù cô có đau lòng, thì cô cũng phải đứng bên cạnh chúc phúc cho anh ấy -

Azz, cô sẽ không làm được như vậy, cô chắc chắn sẽ chúc phúc cho anh, nhưng nhất định sẽ khóc đến mức trời đất tối tăm thì thôi, cười được mới là chuyện lạ!

“Ba mẹ cậu đã tiếp cho cậu quá nhiều nghị lực đúng không?” Mặc dù đây chính là câu trả lời mà anh trông mong, nhưng Ngụy Bá Nhĩ Ni sau khi nghe xong vẫn lắc đầu.

Mím môi, Sở Tiểu Thiến không trả lời, tiếp tục làm ấm người.

Hơn bảy năm rồi, từ năm cô lớp mười hai đúng mười tám tuổi từ cái ngày mà cô chính thức tuyên bố bắt đầu theo đuổi anh Luật Nhân, đúng thật đã rơi vào tình cảnh kháng chiến lâu dài.

“Tiểu Ân, cậu có cảm thấy bộ ngực của tớ lớn không?” sau khi làm xong động tác gập chân, cô đứng thẳng người, hai tay giống như đang nâng hoa quả vậy, đứng trước chiến hữu của mình khoa tay múa chân.

Ngụy Bá Nhĩ Ni vừa nghe thấy lời yêu cầu bình luận của bạn, mấy năm cùng tiến hành cuộc cải cách ma quỷ này, đã tự học được thành chuyên gia làm đẹp anh ta lập tức nheo mắt lại, cẩn thận quan sát thật kỹ.

“34 D, kết hợp với chiếc eo thon 24 tấc thì đã quá hùng vĩ rồi.” Cậu ta hài lòng gật đầu. Vốn dĩ chỉ là mặc áo cúp C nhỏ, nhưng từ lúc lên đại học có thể dựa là vận động và thức ăn bổ dưỡng để nâng kích thước lên, anh thật sự phục cô, “Nhưng mà cậu muốn lớn hơn nữa thì hết cách rồi, đã hết tuổi dậy thì rồi.” Trừ phi là cố gắng ăn uống ập ra, nhưng cậu chính là một huấn luyện viên thẩm mỹ không thể nào để chuyện này xảy ra được.

“Kỳ lạ nhé, rất nhiều người đàn ông nhìn thấy vóc dáng tớ như thế này thì đều chảy nước miếng, nhưng anh Luật Nhân chỉ biết nhận xét quần áo của tớ cao bao nhiêu dài bao nhiêu mà thôi.” Suy nghĩ đến mỗi lần cô dùng sắc dụ đều có kết quả giống nhau, Sở Tiểu Thiến không nhìn được hoài nghi sức quyến rũ của chính bản thân mình, “Chẳng nhẽ anh ấy thích trứng chần nước sôi?”

“Cũng có khả năng vậy.” Ngụy Bá Nhĩ Ni trả lời đúng trọng tâm, một đôi tay so với phụ nữ còn tinh tế hơn đang điểm điểm trên môi của mình, “Nhưng mà cho dù rất giống nhau, nhưng bộ ngực của cậu cũng không phải là lớn đến mức đáng sợ, nên sẽ không có người đàn ông nào bài xích kích thước như vậy.”

“Hơ, vậy thì tốt.” cô vỗ vỗ ngực. khá tốt, khá tốt, nếu không cô cũng không biết làm cách nào để thu nhỏ nó lại được, “Haz, nhìn xem giúp tớ có phải nó lại lớn lên không, cuối tuần chúng ta sẽ cùng đi ‘Athen’ chăm sóc toàn thân.”

Ở dưới ánh đèn mờ màu vàng ở trong công viên, cô vén ông tay áo và quần lên, để cho bậc thầy về làm đẹp kiểm tra thật cẩn thận.

“Bắp chân và cơ bắp quá săn chắc, về nhà nên thường xuyên xoa bóp một chút! Con mắt của cậu nữa, màu da cũng mặt và cổ hiện lên hai màu sắc khác nhau rồi! cậu có dùng thứ gì để tránh nắng không vậy còn có nữa”

“Hazz. tớ cả ngày đều ở bên ngoài, dùng kem để tránh nắng tớ cũng đã dùng.”

“Không được lấy cớ! cậu không phải muốn theo đuổi anh Luật Nhân của cậu sao?” cô bạn dùng giọng điệu cao nhất không hcuts nào lưu tình giáo huấn.

Thứ liên quan đến sự Chuyên ngành của mình, Ngụy Bá Nhĩ Ni sẽ hóa thân thành huấn luyện viên sparta, mặc kệ quá trình thực hiện có khó khăn đến mức nào, anh chỉ cần biết kết quả, những cái khác tự bản thân giải quyết.

“Đúng” bình thường kiêu căng bây giờ cũng coi như điên cuồng tăng vọt lên thành cừu nhỏ, lần này chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh.

Ai kêu lúc đầu chính bản thân cô đã kiên quyết níu lấy Bá Nhĩ Ni muốn cậu ta giúp cô làm huấn luyện viên chuyên biệt, thực tế thành quả cũng đạt được đến mức dọa người, lúc đầu nghĩ anh Luật Nhân, dù khổ cực thế nào, cô cũng cắn chặt răng bỏ hết!

Giữa trưa, trên các con phố ở Đài Bắc rộn ràng đông nghịt.

Khác với ban đêm ở các quán ăn đêm ở đây càng thêm xinh đẹp. các thương nhân trao đổi huyên náo không dứt, trên các con đường ở phía đông Nam Kinh bảo toàn tuyệt vời nhưng lại không thể nào phân biệt được ngày và đêm, cách một ngân hàng một gian chính là cửa hàng tiện lợi, 24h đèn đuốc sáng trưng.

Xách theo các món ăn thơm ngào ngạt trở lại công ty, sau khi bước vào cửa ánh mắt cô đảo một vòng, mới phát hiện ra mục tiêu không ở trên vị trí thường ngày, Sở Tiểu Thiển nghi ngờ chau mày đi vào cửa sau đó đôi mắt to đảo một vòng, Sở Tiểu Thiển nghi ngờ chau mày lại.

“Ồ? Anh Luật Nhân đâu rồi?”

“Người đẹp Tiểu Thiển, anh A Nhân bị lão đại gọi đi rồi.” Bên cạnh có một đồng nghiệp tốt bụng giải thích giúp cô, lão đại xuất sắc chính là ông chủ của nơi này.

“Tìm anh ấy làm gì?”

“Ai biết.” bị ánh mắt của cô quét qua mọi người đều lắc đầu bảo không biết.

Sở Tiểu Thiển đặt bao giấy đựng thức ăn nhanh lên trên bàn của Chu Luật Nhân, “Nếu thấy anh ấy về nói hộ tôi một tiếng với nhé, tôi đặt đồ ăn trên bàn anh ấy nhé.”

“Cô lại muốn đi ra ngoài à?” Thấy cô lại muốn mở cửa để đi ra ngoài, đồng nghiệp của cô tò mò hỏi.

“Có Case có thể ký.” Là nghiệp vụ của việc làm của cô.

“Chắc chắn, Thảo luận về Case vẫn không quên đem thức ăn trở về, Anh Luật Nhân của cô thật sự rất tốt số.”

“Đáng tiếc quá..., kiếp sau nhớ đến sớm đó.” Cô lác quan cười, nụ cười hiện lên má lúm đồng tiền ngọt ngào khiến ấy đồng nghiệp nam ngơ ngẩn.

Mặc dù cá tính của cô thiếu một chút thẹn thùng rụt rè, nói chuyện lại hơi lớn một chút, thế nhưng ánh mắt lại sáng mà ngoại hình lại rất xuất sắc, cộng thêm giọng nói có thể ngọt đến mức có thể lấy mạng người khác, còn có vài phần vẻ đẹp ngây thơ của các cô bé đang tuổi cười, thật sự khiến ấy người đàn ông động tâm, rất nhiều đồng nghiệp mới vừa vào công ty làm đã từng thử theo đuổi cô.

Nhưng trong mắt người đẹp này lại hoàn toàn không để ý đến các người đàn ông đáng dập mạnh mẽ khác trong công ty, những chàng trai tuổi trẻ điên cuồng, từ đầu đến cuối trong lòng cô chỉ tồn tại người kia, cố gắng uyển chuyển từ chối tất cả những người khác, người đẹp này có bộ dáng người gặp người say mê nên không thể khống chế được, lâu ngày, đám người từ lúc bắt đầu nhìn thấy người đẹp thì kinh diễm, yêu thích, theo đuổi, đến kinh sợ, thất vọng, sau đó chuyển thành đồng tình.

“Đi đi, đừng ở chỗ này kích thích đám người đang độc thân như bọn tôi!”

“đâu có đâu, tôi cũng đang độc thân này.” Ai, cô cũng muốn thoát khỏi cái kiếp độc thân này nữa. “Đi đây, nhớ giúp tôi nói một tiếng đó! Bye!” Vừa mới về công ty, cô lại vội vàng đi ra cửa.

Người khác quá vội cũng muốn uống cùng cô uống chén cà phê, còn Sở Tiểu Thiển cho dù bận rộn làm việc cho Luật Nhân, cho nên đồng nghiệp trong công ty bí mật đặt cho cô một cái biệt danh “7-ELEVEN” , chỉ vì cô cả năm không ngừng, lại còn là tình nguyện không lương bắt đầu những công việc như thế này....

Sau khi Sở Tiểu Thiển đi được gần mười phút, thì Chu Luật Nhân trở lại.

“Anh A Nhân, tình yêu của cậu mang đồ ăn nhanh đến!” Vừa thấy được được chủ nhân chân chính xuất hiện, thì âm thanh mọi người đồng loạt vang lên.

Vừa vào cửa đã bị một màn chào hỏi long trọng như vậy hoan nghênh, anh chau mày, “Sao lại nói ăn ý như vậy?”

“7-ELEVEN có dọn đồ.” Người ngồi cạnh anh chỉ thức ăn nhanh trên bàn.

“Cảm ơn.” Thời gian vừa đến mười hai giờ, anh đã trở lại chỗ ngồi của mình, mở ra hộp đồ ăn vẫn ấm áp lên để ăn.

Rõ ràng là không chấp nhận tình yêu của bên gái, nhưng vị đại ca này cũng không cự tuyệt sự hỏi han ân cần của cô, đưa đồ ăn nhanh thì ăn đồ ăn nhanh, mời trà thì sẽ uống trà, có một người con gái vì mình mà muốn làm một chân chạy vặt anh tội gì không vui vẻ mà tiếp nhận, trên đời này con có người nào được sống sung sướng như vậy nữa chứ?

4. Chương 4

Hương thơm của hộp cơm bento nhẹ nhàng lan khắp không trung, kích thích dạ dày của mọi người, chủ nhân của hộp cơm bento kia cũng kích thích tâm mắt của một đám con trai rảnh rỗi ở xung quanh.

“Anh A Nhân, em gái Tiểu Thiển tốt như vậy, sao anh không động lòng chút nào vậy?” Đại Đầu nhìn anh chằm chằm, không nhận được lại hỏi thêm lần nữa.

Bàn tay đang cầm đũa của Chu Luật Nhân hơi dừng lại, gương mặt nhìn về phía anh ta. “Cậu đã hỏi như vậy rất nhiều lần rồi.” Thái độ vẫn như cũ không nóng không lạnh, từ đầu đến cuối vẫn luôn duy trì nụ cười yếu ớt trầm ổn.

“Là vì vấn đề tuổi tác sao? Hai người kém nhau bảy tuổi cũng không tính là nhiều mà! Hơn nữa từ lúc học đại học Tiểu Thiển đã tới chỗ chúng ta làm việc, dù sao cũng đã theo đuổi anh nhiều năm như vậy rồi, tôi thật sự chưa từng thấy người con gái nào có nghị lực như vậy.”

“Đúng vậy, hiện tại già trẻ kết đôi chạy đầy đường, có khối người kém nhau tới hai mươi, ba mươi tuổi, bảy tuổi coi như là vẫn còn rất nhỏ đấy.” Một đồng nghiệp khác ở bên cạnh nghe thấy, cũng gia nhập vào hàng ngũ thảo luận.

“Làm không tốt thứ không chiếm được vĩnh viễn là thứ tốt nhất, anh A Nhân, anh thử cùng Tiểu Thiển ở chung một chỗ xem sao, nếu thật sự không hợp thì lại tách ra, như vậy chẳng phải là được rồi sao.” Từ đó làm không tốt, sau khi tiểu mỹ nhân hết hy vọng, mọi người sẽ có cơ hội.

Chu Luật Nhân vẫn mỉm cười yếu ớt, nói ra câu trả lời thứ một trăm lẻ một, “Tình cảm không thể miễn cưỡng.”

Ôi, cũng biết vị lão đại này là một người vô cùng ngay thẳng không thể nào làm ra mấy hành vi bí ối mà họ vừa nêu ra, so sánh với bọn họ, khó trách tiểu mỹ nhân chỉ nhìn trúng anh ấy, tư tưởng của bọn họ quả thật là dơ bẩn đến nỗi chính bản thân họ cũng cảm thấy khinh thường.

“Được rồi được rồi, anh A Nhân, còn lại giao cho anh trông coi, những tiểu tử số mệnh không tốt như chúng tôi phải tự mình đi mua cơm ăn rồi.” So sánh với người khác sẽ chỉ làm mình tức chết mà thôi, dù sao đi nữa bọn họ một người muốn đánh một người chịu bị đánh, người ngoài ngoan ngoãn xem kịch là được rồi.

Anh mỉm cười xua tay.

Vài người bắt đầu rời đi, văn phòng vốn dĩ cũng không nhiều người lắm bây giờ chỉ còn lại ba con mèo nhỏ, Chu Luật Nhân vừa ăn cơm, vừa xem tài liệu mà ông chủ vừa mới mang về.

Công ty bảo hành Kiệt Xuất khởi nghiệp từ vùng phía nam, lúc anh học đại học thì đã vào Kiệt Xuất làm việc, anh được đích thân ông chủ dẫn dắt, sau này Kiệt Xuất mở rộng nghiệp vụ, do hệ thống bảo hành đơn giản lại có con người tham gia vào quá trình giữ gìn bảo hành, cho nên các cứ điểm cũng phát triển nhanh từ vùng phía nam dọc theo miền tây hướng ra bắc.

Hiện nay công ty bảo hành Kiệt Xuất vẫn lấy hệ thống bảo hành lúc mới thành lập làm chủ, nghiệp vụ mới là công ty bảo hành Kiệt Uy do ông chủ thành lập và tiếp quản.

Mới vừa rồi ông chủ tới tìm anh, người giữ chức vị nguyên lão là để bàn bạc, gần đây Kiệt Uy không đủ nhân viên, muốn anh qua đó giúp đỡ vài vụ, cùng với Kiệt Xuất tiếp tục mở rộng kế hoạch tuyển người.

Nhân viên cơ động của Kiệt Xuất cũng giống như những công ty bảo hành khác đều luôn ở bên ngoài đợi các mệnh lệnh khác nhau, phạm vi nghiệp vụ của bọn họ là lấy các cứ điểm làm trung tâm, mục tiêu quan trọng là trong vòng năm phút có thể chạy tới chỗ khách hàng, tập trung hỏa lực và phạm vi, giảm bớt tiền xăng và những mệt nhọc của nhân viên ở bên ngoài đợi lệnh. Mặc dù tiền thuê cứ điểm và tiền điện nước dự tính sẽ tiếp tục tăng cao, nhưng mà đồng nghiệp cùng nhau ở chung lâu ngày, tình cảm của mọi người cũng không tệ, khiến cho tỷ lệ nhân viên lưu động có cấp bậc thấp hơn người cùng ngành cũng rất ít.

Rất nhiều thương gia đều thích khuôn mặt cũ của bọn họ, sự ổn định của công ty khiến cho các thương gia làm ăn lâu năm thích hợp tác lâu dài với bọn họ, nếu có bạn bè cần họ cũng sẽ giới thiệu vài vụ tới đây, vì vậy mặc dù Kiệt Xuất không phải tốn quá nhiều kinh phí vào việc quảng cáo, nhưng thành tích công việc vẫn luôn luôn phát triển vững mạnh.

Mà khi phạm vi khoảng cách tới chỗ khách hàng tăng lên, thì chính là lúc bọn họ cần phải mở rộng thêm nữa.

“Hệ thống LALA dân quyền đường phía đông gặp sự cố.” Còn chưa ăn cơm xong, thì điện thoại trên bàn đã vang lên khuếch đại âm thanh lời nhắn từ trung tâm theo dõi phục vụ khách hàng.

Để hộp cơm bento chưa kịp ăn xong xuống, Chu Luật Nhân nhanh chóng đứng dậy, “Để tôi đi là được rồi.” Anh nhìn về phía hai nhân viên mới vào làm dặn dò: “Gọi điện thoại kêu bọn Đại Đầu mua cơm hộp xong thì mau trở về.” Cầm chìa khóa xe treo trên tường lên, bắt đầu rời đi, động tác của anh cực kỳ nhanh chóng.

Trong chốc lát, đã lái xe tới chỗ mục tiêu, vừa đỗ xe xong xuôi, thì đã có một khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười rạng rỡ áp mặt lên cửa sổ xe.

“Anh A Nhân.”

“Lại ký Case nữa à?” Vừa xuống xe, Chu Luật Nhân đã đưa tay xoa nhẹ đầu của cô một cái, bước chân không ngừng đi về phía trước.

Sở Tiểu Thiên lập tức đi theo, “Ha ha, đoán đúng rồi.”

Quay đầu lại liếc cô một cái, cái liếc này khiến cho khuôn mặt tươi cười không thua kém gì ánh mặt trời mới mọc đều được bày ra trong đáy mắt anh, độ cong trên khóe miệng của Chu Luật Nhân cũng lặng lẽ giương cao.

“Còn phải báo cáo nữa, có thể phải đợi một chút.”

Cô có thói quen luôn trình báo tất cả mọi chuyện lớn nhỏ cho anh biết, đã đến chỗ khách hàng công ty, anh nói mà không quay đầu lại, rồi xoay người đi vào.

Người đi theo ở phía sau hiểu rất rõ đặc tính công việc của anh, cho nên không có chút ý kiến nào cả, cũng không đứng ở bên ngoài chờ, mà theo sát phía sau anh đi vào trong cửa hàng.

Vào LALA, cô vừa thấy ông chủ liền mở miệng chào hỏi trước.

“Hello, anh Trần.”

“Ồ? Tiểu Thiên?” Ông chủ Trần nhìn thấy cô thì có chút kinh ngạc, “Em chuyển sang làm nhân viên sửa chữa rồi sao?”

“Mới không có, em làm nhân viên sửa chữa thì sao có thể năm lần bảy lượt đến tán dóc với anh chứ? Bậc thầy đang ở đây nè.” Cô mỉm cười rạng rỡ, hỏi han trò chuyện với khách hàng giống hệt như bạn bè lâu năm.

Hình thức nghiệp vụ của Kiệt Xuất rất đặc biệt, khiến cho phần lớn thời gian của cô đều là đảo quanh những khu vực giống nhau, cộng thêm cái miệng nói chuyện tự nhiên ngọt như mật trong lúc làm việc, càng khiến cho khách hàng không muốn nhớ rõ cô cũng khó.

“Cô bé này miệng toàn mật ngọt, không làm nghiệp vụ cũng thật đáng tiếc.” Ông chủ Trần nghe vậy thì cười cười, “Hôm nào muốn đổi nghề thì nhớ tới tìm anh Trần này nhé, tiền lương sẽ không bạc đãi em đâu.”

“A, anh Trần anh đang trù em thất nghiệp sao, không được, không được, không được, vậy em càng phải cố gắng nhiều hơn nữa để kiếm ít tiền, tiền lương nhất định phải nhiều đến nỗi khiến cho anh không muốn khai thác em mới được.”

“Quả thật là một cô bé quái lạ.” Công việc được ngồi trong phòng có máy lạnh thì không cần, chỉ thích chạy qua chạy lại ở bên ngoài.

Mặc cho ông chủ Trần và cô vừa nói vừa cười, Chu Luật Nhân vẫn im lặng chờ đợi ở bên cạnh, năng lực nghiệp vụ của Tiểu Thiển rất cao, theo tới đây cũng có thể giúp đỡ thêm một tay, anh chỉ cần đợi cô một lát, cô bé này sẽ tự động kéo chủ đề cuộc trò chuyện trở về vấn đề chính.

Quả nhiên không bao lâu sau, khi chủ đề vòng lại vấn đề chính, anh mới đúng lúc tiến lên mở miệng.

“Ông chủ Trần, là cảm ứng khí trong kho hàng xảy ra vấn đề phải không?”

“Đúng vậy, ôi trời, nói chuyện một lúc thì đã quên mất chuyện chính rồi. Tối hôm qua kho hàng trên lầu bị rỉ nước suốt cả một đêm, mới vừa rồi công ty của các anh đã gọi điện thoại nói phía trên cảm ứng khí từ tính gì đó có khác thường.” Ông chủ Trần ra hiệu bảo một nhân viên khác ở bên cạnh trông coi cửa hàng, rồi dẫn hai người đi tới kho hàng.

Tới kho hàng, Chu Luật Nhân nhìn sơ qua vị trí và môi trường của tất cả thiết bị và dụng cụ ở xung quanh, sau đó, không tới năm phút đồng hồ đã giải quyết toàn bộ sự cố, còn lần lượt kiểm tra đo lường lại tất cả hệ thống, xác nhận tất cả đều bình thường không có sai sót.

Làm xong động tác cuối cùng, anh thu dọn một vài dụng cụ nhỏ rải rác xung quanh, giúp đỡ khôi phục lại hình dạng vốn có của kho hàng.

“Ông chủ Trần, như vậy là không có vấn đề gì nữa rồi.” Anh chỉ vào chỗ vũng nước vẫn đọng lại do vụ rỉ nước tối hôm qua, “Bình thường các thiết bị đều chưa được lắp đặt chức năng chống thấm nước ở bên trong, nếu như muốn đổi thành chống thấm nước, phiền anh lại thông báo cho chúng tôi.” Trên mặt anh hiện lên một nụ cười, lên tiếng nhắc nhở thái độ chuyên nghiệp nhưng vẫn không mất đi tinh thần sẵn sàng phục vụ.

“Được được, cảm ơn.” Ông chủ Trần mỉm cười hiểu rõ, sau đó lại trò chuyện với hai người họ thêm mấy câu, rồi mới đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Ra khỏi LALA, cất dụng cụ đang cầm lên xe trước, sau đó Chu Luật Nhân mới xoay người, nhìn người ở phía sau hỏi: “Phải đi báo cáo chưa?”

“Chúng ta đi Hoa Đóa Ly Nhi có được hay không?” Sở Tiểu Thiển bày ra khuôn mặt tươi cười, kéo kéo quần áo của anh.

“Vẫn chưa ăn cơm sao?” Nhìn thấy cô gật đầu, anh lập tức vươn tay gõ nhẹ một cái lên trán của cô, “Chúng ta bây giờ đóng ở trụ sở thành tích cũng đủ tốt, lần sau còn kéo dài thời gian không đi ăn, anh sẽ lập tức cấm em chạy Case.” Bởi vì dưới anh còn có hai người em trai, cho nên lúc anh dạy dỗ người khác bộ dáng cực kỳ nghiêm khắc, “Thành tích tốt tiền thưởng mới à.” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng vênh lên bất mãn lắm lắm.

Uy nghiêm của người làm anh cả bị khiêu chiến, khiến cho anh nhướng cao hai hàng lông mày.

“Thiếu tiền sao?”

“Không có không có, em không có thiếu tiền.” Sở Tiểu Thiển vội vàng giải thích, cái đầu nhỏ của cô lắc mạnh như trống bỏi.

Nói đùa, lâu nay thường xuyên thích lấy chiêu này uy hiếp cô.

Quá trình theo đuổi bên nam kéo dài hơn bảy năm nay, tặng hoa, tặng quà, tặng thức ăn, cô đều lần lượt làm hết mọi chuyện, lúc mới bắt đầu tất cả đều bị trả lại, cảm giác đó thật sự rất không dễ chịu. Không, là cần cù khiến ông trời cảm động, dưới sự kiên cường khó lay chuyển của cô, người con trai rất khó thương lương kia mới miễn cưỡng đồng ý chấp nhận bữa ăn có giá trị trong khoảng một trăm đồng của cô, cho nên, tuyệt đối không thể để cho anh nắm được cơ hội từ chối.

Chu Luật Nhân đương nhiên biết rõ nguyên nhân chính đằng sau phản ứng của cô, không nhận được thử dài.

“Tiểu Thiển, em.”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng thì đã bị một bàn tay nhỏ đè lên chặn lại ở bên trong.

“Em không muốn nghe những lời dạy dỗ đó.” Một tay của cô ngăn ở trên môi anh, một tay khác thì đè chặt tai trái của mình, vẻ mặt kiên quyết nhìn anh tuyên bố rõ ràng, “Anh đã đồng ý để cho em theo đuổi anh, cũng chỉ cần lúc em tỏ tình, trả lời yes hoặc no là được rồi, không cần nhiều lời này nọ làm trái cam kết đồng ý để cho em theo đuổi anh, cũng không cần dạy dỗ em giống như trẻ nhỏ, cái tuổi em đôi khi cần có người cho ăn đã qua lâu rồi, em có vài người bạn học đều đã làm mẹ rồi, không phải là đứa bé, mà là có thể sinh em bé, còn có thể cho đứa bé bú sữa mẹ rồi, có hiểu em nói gì không, anh Luật Nhân.”

Vốn dĩ chỉ muốn ngăn cản anh nói những lời cô không muốn nghe, không nghĩ tới, lại nhớ lại chuyện người bị theo đuổi đồng ý để cho cô theo đuổi, mấy năm nay không biết đã khuyên cô từ bỏ ý nghĩ này bao nhiêu lần rồi, Sở Tiểu Thiển không nhận được càng nghĩ càng giận.

Loại hành vi này quả thật là không tuân theo khế ước, cô muốn khiếu nại với cơ quan bảo vệ.

“Anh còn chưa nói gì cả.” Kéo bàn tay nhỏ nhấn mềm mại trên môi xuống, anh cười như không cười.

“Em làm như vậy gọi là ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế, vừa không phải ngu ngốc, ngoan ngoãn chờ anh nói.” Trong đầu cô có ” ra đa Chu Luật Nhân ” có thể đoán trước động tác phản ứng của anh chính xác tới gần tám phần, có lần, ngay cả chính anh cũng rất kinh ngạc hỏi cô sao có thể làm được như vậy.

Cá nhân cô chỉ có thể giải thích là bởi vì “Yêu”, đương nhiên lúc này câu trả lời hoàn toàn bị xem như không phải là chuyện gì to tát.

“Công lực kiên cường khó lay chuyển càng ngày càng mạnh.”

“Em kháng nghị.”

“Kháng nghị?” Anh khoanh hai tay trước ngực, tựa vào bên cạnh xe nhìn cô.

“Cái này gọi là tranh, lầy.” Lời lẽ đánh thép vì thanh danh của chính mình. “Anh rất khó theo đuổi, không liệu mình, em sợ mình sẽ phải vào am ni cô am mất, người ta nói không có công lao cũng có khổ lao, em theo đuổi anh khổ cực như vậy, cũng không hề ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, nhiều năm như vậy trôi qua, không mang lại thêm một chút lợi ích gì cũng coi như xong đi, anh lại còn thường xuyên muốn cắt giảm lợi ích của em, em có thể không tự lập tự cường được sao?” Rất đáng thương đó, lao động trẻ em còn có bảo đảm hơn cô nữa.

Không có công lao cũng có khổ lao? Không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu? Anh nghi ngờ lời cô nói liệu có phải là không cùng một chuyện mà anh đang nghĩ hay không.

“Kiên cường khó lay chuyển.” Cuối cùng, anh vẫn kết luận giống như cũ.

“Đã nói là không phải kiên cường khó lay chuyển mà.” Cô không để ý tới hình tượng mỹ nhân của mình, đứng ở bên đường lớn tiếng cãi cọ.

“Đây là sự thật, em theo đuổi anh...anh cũng đồng ý để cho em theo đuổi —”

“Còn muốn ăn cơm nữa không?” Anh trực tiếp mở cửa xe ngồi vào chỗ tay lái, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Muốn muốn muốn.” Sở Tiểu Thiển không chút hờn giận vì bị ngắt lời, cô vội vàng lên xe, sau khi đeo dây an toàn, nghiêng đầu nhìn anh nhếch miệng mỉm cười ngọt ngào, “Đi thôi.”

Nhìn người bên cạnh làm việc nhanh chóng dứt khoát, khéo miệng Chu Luật Nhân âm thầm nhếch lên, phóng tầm mắt quan sát tình hình giao thông, tay chuyển động chân đạp mạnh, chiếc xe vững vàng chạy vào trong dòng xe cộ.

Anh biết Tiểu Thiển từ nhỏ chỉ cần có hứng thú với vật gì đó thì sẽ hăng hái và kiên trì đến mức không thể giải thích được, chỉ là không biết sau khi mình trở thành vật khiến cô “cảm thấy hứng thú”, thì sẽ trở thành tình cảnh như thế này.

Tuy nói là anh vẫn luôn thử khiến cho cô bỏ đi ý nghĩ này, nhưng mà không thể không thừa nhận, đối mặt sự tấn công thẳng thắn sự tôn sùng xem anh giống như thần linh cao nhất của cô, là một người đàn ông cũng rất khó kháng cự.

“Đi về đổi xe trước đã.” Trên đường trở về công ty, trong con người của anh không tự chủ hiện lên vẻ cứng chiều.

5. Chương 5

“Cho nên từ ngày kia cho tới hết tuần anh sẽ không vào công ty à?”

Đến Hoa Đóa Ly Nhi— một tiệm cà phê mang phong cách nông thôn, hai người gọi món ăn và đồ uống có chút khác nhau, trong khi dùng cơm, đáp ứng yêu cầu của Sở Tiểu Thiển, Chu Luật Nhân nói khái quát lại một lần nữa chuyện ông chủ vừa mới tới tìm anh nói chuyện.

“Ừ.”

“Đáng ghét, đồ quỷ sứ. Hoạt động chiêu binh mãi mã của ông chủ thật sự là chậm quá đấy.” Cô khẽ mím môi, sau khi ăn cơm xong thì đẩy bộ đồ ăn sang bên cạnh, toàn bộ cảm xúc không vừa lòng đều viết rõ ở trên mặt.

Bình thường thời gian đi làm đều là ai bận việc nấy, có thể gặp mặt thì thời gian cũng không lâu, lần này lại tới một tuần không thể gặp mặt, vậy cô phải kéo dài lời tỏ tình trước thời hạn kia thêm một tuần nữa sao?

Đối với phản ứng trực tiếp không giả bộ của cô, mặc dù Chu Luật Nhân đã sớm tập thành thói quen, nhưng mỗi lần nhìn thấy, vẫn không nhịn được bị chọc cười.

“Người làm có điều kiện hạn chế, không phải vừa gọi thì liền có.”

Người làm trong miệng anh chính là chỉ người làm công việc bảo hành, thường gọi là vệ sĩ.

“Em biết rồi.”

“Nói đi, không phải là em nói phải báo cáo kết quả làm việc sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Nói tới đây, hai mắt của cô lập tức sáng lên, cười giảo hoạt giống như mèo, khéo miệng cong cong nhanh chóng nhếch lên hiện ra hai lúm đồng tiền nhỏ, “Hi hi —” cười giảo hoạt hai tiếng trước, sau đó mới công bố đáp án, “Cao ốc Hoàn Vũ, bác trai ở chỗ quản lý giúp em làm trung gian giới thiệu, một mạch nắm chắc được ba công ty ở bên trong đó.”

“Liều mạng như vậy sao?” Đuôi lông mày nhướng cao biểu lộ sự tán thưởng của anh.

“Bởi vì trong Kiệt Xuất cũng có phần của anh, chỉ cần giúp Kiệt Xuất kiếm tiền, thì cũng đồng nghĩa với việc giúp anh kiếm tiền”, cô nói giống như đó là chuyện đương nhiên.

Tiểu Thiển là một trong số ít người biết được anh có ba phần cổ phiếu trong công ty Kiệt Xuất.

Ban đầu lúc ông chủ Kiệt Xuất mở rộng nghiệp vụ và kiên quyết thể chế thiết bị, do tài chính không đủ, lúc đó anh vẫn còn đang học đại học đã quyết định lấy tiền để dành của mình ra đồng thời mượn một ít tiền của ba mẹ, giúp ông chủ chống đỡ qua thời kỳ thiếu hụt nữa là phải lấy cổ phiếu đổi ra tiền, về sau Kiệt Uy được thành lập, sau đó Kiệt Xuất cũng bắt đầu ổn định lại, ông chủ đã hoàn trả lại toàn bộ số tiền lúc trước, còn cảm động không quên ơn gửi tặng cổ phiếu và trái cây làm quà.

Cho nên bây giờ anh không chỉ nắm giữ ba phần cổ phiếu của Kiệt Xuất và một phần cổ phiếu của Kiệt Uy, mà còn có thực quyền được tham dự vào các quyết định sách lược của công ty, chỉ là anh lấy lý do không phải là người kinh doanh chuyên nghiệp, thoái thác yêu cầu tới tham dự các hội nghị lớn nhỏ của ông chủ, chỉ có những việc hành chính quản trị quan trọng liên quan tới Kiệt Xuất, ông chủ mới có thể tới tìm anh thảo luận trước những quyết định sách lược trong hội nghị sắp tới.

Còn lại đa số các đồng nghiệp khác trong công ty, cũng chỉ biết anh là nguyên lão của công ty, chức vị là chủ quản mà thôi.

“Chỉ cần nghĩ tới việc mỗi lần giúp công ty thu được một khoản case – thì cũng đồng nghĩa với việc giúp anh kiếm được thêm nhiều tiền thưởng cuối năm, là em đã rất cố gắng rồi.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười kia dùng giọng điệu đương nhiên nói hết một câu như vậy, ngũ quan tuấn lãng của Chu Luật Nhân hơi sững sờ.

Aizzz, cái cô nhóc này lại dùng cái miệng ngọt như đường từng chinh chiến qua vô số khách hàng áp dụng với anh. Một loại cảm giác hạnh phúc cực kỳ chân thật trào lên trong lòng anh, khiến cho nụ cười của anh bởi vì câu nói của cô mà trở nên ấm áp hơn. “Cô nhóc, nói lời ngon tiếng ngọt với anh Luật Nhân sẽ không có phần thưởng đâu nha.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng nụ cười của anh lại lộ vẻ vui mừng.

“Em biết mà.” Cô khẽ nhăn mũi, “Từ trước đến giờ, mấy hạng mục phúc lợi và hiệp ước kia không phải đều là do chính em tự mình cố gắng giành được sao?”

Đối với lời nói của cô, anh vẫn giữ nguyên nụ cười yếu ớt.

“Anh Luật Nhân, không tới hai tuần nữa là em tròn hai mươi sáu tuổi rồi.” Uống một hớp trà lài, cô vui vẻ nhìn về phía anh tuyên bố.

Ha ha, đợi một năm, chính là đợi tới ngày này, ngày có thể quang minh chính đại đòi anh “quà tặng”.

Hai mươi sáu tuổi rồi sao? Thời gian trôi qua thật nhanh, “Muốn quà gì?” Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đòi quà của cô, anh liền hỏi.

“Lên giường.”

“. Đổi cái khác.”

“Vậy. cùng nhau ngủ.”

“.” Không phải cả hai đều giống nhau sao? Nhắm mắt lại hít sâu một cái, anh bình tĩnh mở miệng, “Đổi lại.”

“A –” lại bị bác bỏ. Cô nghiêng đầu, nghiêm túc, cẩn thận suy nghĩ, “Vậy. để cho em tới phòng anh chơi một ngày đi.” Không sai không sai, cô đã sớm muốn tới chỗ anh ở xem một chút rồi.

“Không được.”

“Tại sao?” Khuôn mặt của cô nhăn lại giống như trái khế qua, “Tại sao lại không cho em tới nhà anh? Em chỉ mới được qua phòng anh một lần duy nhất hồi học quốc trung. Hơn nữa còn là ở quê nhà vùng phía nam, sau khi đến Đài Bắc, ngay cả địa chỉ anh trọ là ở đâu anh cũng không nói cho em biết, thật sự là quá kỳ lạ?” Hại cô lúc nào cũng nghĩ rằng anh đang kim ốc tàng kiều *, cho nên mới không cho phép cô đến gần.

* Kim ốc tàng kiều dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng, bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

“Phòng của đàn ông độc thân, cô gái trẻ đừng nên tùy tiện bước vào.”

“Vậy chúng ta lập tức kết giao đi, như vậy thì anh không phải là đàn ông độc thân nữa rồi.” Sở Tiểu Thiển cười híp mắt, bày ra nụ cười có lực sát thương mạnh nhất đặc biệt áp dụng với anh đã nhiều năm.

Đáng tiếc người ta không chịu thua bộ dáng đầy mạnh tiêu thụ của cô – chỉ giương lên một nụ cười yếu ớt, nhìn cô chằm chằm, không nói.

Nhận được kiến nghị của “ra đa Chu Luật Nhân” trong đầu ban tặng, khuôn mặt tươi cười chiếu vào trong mắt Sở Tiểu Thiển, má trái chậm rãi hiện lên “Đừng quậy”, má phải chạy ra “Nghe lời”, tổng cộng bốn chữ lớn.

A..., thật mong muốn ra đa có thể trở nên không nhạy vào lúc này, nếu không cứ tích tụ lâu dài như vậy sẽ trở thành nô tính mất thôi, khiến cho cô rất khó lòng không nghe theo mệnh lệnh của anh mà hành động.

“Được rồi được rồi, quà tặng thì quà tặng, thứ anh muốn cho em lại không cần, thứ em muốn thì anh lại không cho.” Cô cực kỳ buồn bã nói lảm nhảm, “Vậy thì cùng em ăn bánh sinh nhật được chưa.”

Cô đem toàn bộ bất mãn trong lòng nói thành chuyện đúng lý hợp tình, khiến cho Chu Luật Nhân không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ có người lấy việc lên giường với một người đàn ông xem thành quà tặng, vẫn còn được xem là rất bình thường sao?

“Anh sẽ giúp em đặt bánh.”

Nhìn khuôn mặt tuần tú góc cạnh, khi không cười thì nhìn rất nghiêm túc, khi cười rộ lên thì lại mang theo vài phần quyến rũ khêu gợi, tâm trạng buồn bã của Sở Tiểu Thiển lập tức bị đánh bay mất, giống như lập tức được sạc đầy điện, nhanh chóng hồi phục lại năng lượng.

“A, a, anh Luật Nhân.” Lúm đồng tiền nhỏ lại xuất hiện, cô vươn hai bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn ra, quơ quơ ở trước mặt anh.

“Hả?” Anh khẽ nhú mày, không hiểu động tác này có ý tứ gì.

“Cho em mượn tay anh một chút đi.”

Anh làm theo lời cô vươn tay trái ra, tiếp đó lập tức bị bàn tay nhỏ bé mềm mại bao phủ, phần đuôi lông mày mới vừa rồi còn nhíu chặt bất động thanh sắc giờ lại hơi nhếch lên.

“Đến đây đi, em muốn nói trước lời tỏ tình vào tuần sau”, không có chú ý tới động tác nhướng mày của đối phương, Sở Tiểu Thiển giả bộ tự nhiên kéo bàn tay to lớn kia tới trước mặt mình.

Chu Luật Nhân buồn cười nhìn cô ngoài mặt thì giống như không có chuyện gì xảy ra, kì thật này giờ vẫn liên tục làm động tác vuốt ve tay anh, thật không biết mình nên lập tức rút tay về dạy dỗ cô, hay là mặc cho cô tiếp tục “sa đọa” .

6. Chương 6

Hơn bảy năm trước, anh tuyệt đối không nghĩ đến, cô gái nhỏ ngày xưa có lòng dạ đơn thuần và đáng yêu – hơn nữa còn có tham muốn, trong quá trình theo đuổi anh ngày càng trưởng thành hơn, tiến tới tình cảnh như hôm nay.

Không có thời gian để ý đến cái khác, Sở Tiểu Thiển hoàn toàn chỉ chú ý đến Đại Chương Thượng trước mặt, bắt đầu tiến hành tỏ tình lần thứ N của cô.

“Anh Luật Nhân, em thật sự rất thích, rất thích anh nha!”

Ồ... Thì ra đây là cảm xúc vừa ầm áp lại chân thật, thật muốn gần gũi với lòng bàn tay của anh, để anh cọ xát vào khuôn mặt của mình, mười ngón tay như thế rồi lại như thế kẹp chặt lại...

Chu Luật Nhân xin thề, nếu như không phải mặt của Tiểu Thiển ngày càng đỏ, thì anh thật sự có thể thuyết phục chính mình, hành động này của cô chính là thân thể tiếp xúc với nhau để bày tỏ thành ý.

Nhưng với khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng đỏ, bộ dạng nước bọt cũng mau chóng nhỏ xuống, đại khái anh cũng biết được, trong đầu óc của nha đầu này cũng có tám chín phần là nghĩ đến những chuyện lộn xộn đấy.

Trong đầu thoáng qua ý nghĩ xấu, anh bỗng dừng giờ một tay lên đặt ở dưới bàn, một tay kia nắm chặt bàn tay non nớt kia.

“Tiểu Thiển” Ngũ quan đầy ý cười của anh tiến lại gần cô.

“Hà?” Hành động xảy ra bất ngờ cùng với khuôn mặt phóng đại trước mặt làm cô hoảng sợ, Sở Tiểu Thiển trừng lớn hai mắt, hé mở đôi môi đỏ mọng, ngu ngơ phun ra một đơn âm.

“Anh Luật Nhân ăn tàu hủ ngon không?” Nhìn thấy bộ dạng ngu ngơ của cô, Chu Luật Nhân không nhịn được cười ra tiếng.

Trong tai tràn ngập tiếng cười trầm ấm hồn nhiên, trong đầu trống rỗng vài giây, cuối cùng người ngu ngơ trước mặt cũng kịp phản ứng.

Bất đồng với phương pháp chiếm đoạt quang minh chính đại này, cô tưởng rằng sẽ không bị phát hiện, nhưng không chỉ bị nắm tẩy, mà còn bị vạch trần nữa, khiến cho tham muốn vốn được nuôi dưỡng bên trong biến mất không còn thấy bóng dáng nữa, lòng hổ thẹn liền bị chiếm lấy.

Bỗng dưng cô rút tay về, chỉ vào anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, “Anh Luật Nhân, anh thật quá đáng nha.”

Bị ngón tay nhỏ nhắn kia chỉ vào, anh chỉ biết cố gắng nhịn cười.

“Đáng ghét – Em theo đuổi anh hơn bảy năm rồi nha, lợi ích sao ít như vậy chứ, anh, anh...” mấy chữ anh liên tiếp, mặt của cô liền đỏ lên không biết là xấu hổ hay là tức giận đấy, sau cùng, rốt cuộc nói ra một kết luận, “Anh, anh ngược đãi nhân viên nha.”

Phì cười một tiếng, rốt cuộc Chu Luật Nhân cũng nhịn không được mà lớn tiếng cười, nhưng lập tức không chế được tiếng cười lớn, điều chỉnh lại tư thế, giọng điệu nghiêm chỉnh trả lời: “Anh sẽ nhắc nhở kế toán đừng làm phiền em giữ gìn sức khỏe.”

Ha ha, ngược đãi nhân viên... Ông trời ơi, tiểu nha đầu này cũng quý báu quá rồi.

Khuôn mặt Sở Tiểu Thiển đỏ lên, thở hổn hển rồi trừng mắt nhìn anh, cho dù là từ đầu có chút ngượng ngùng, nhưng bây giờ cũng bị đuổi đi hết rồi.

“Anh Luật Nhân, anh đúng là đại ngốc.” Cô bắt lấy giấy tờ trên bàn, nổi giận đùng đùng liền đứng dậy rời đi.

Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét – Anh Luật Nhân đúng là đồ rùa bò mà. Để cho cô ăn một miếng đậu hủ cũng có không ít thịt, làm gì mà kiên quyết muốn vạch trần cô thế chứ? Mỗi lần đều như thế.

Nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp như lốc xoáy biến mất ở cửa, rốt cuộc Chu Luật Nhân cũng rút bàn tay to về, thu hồi tầm mắt.

Phải làm sao mới đoạt được cô đây?

Thế tiến công của tiểu nha đầu này ngày càng mãnh liệt, cho dù là định lực của anh rất tốt, nhưng cũng không bằng với thánh nhân, lại giảm xuống như thế này, không dám đảm bảo ngày nào đó anh sẽ hoàn toàn bị đánh bại.

Đáng tiếc là tật xấu đó của anh...

Bạn gái? Ôi, tốt nhất là không nên tự chuốc lấy phiền phức.

Buổi chiều về đến công ty, Chu Luật Nhân phát hiện theo lệ cũ trên bàn còn có thêm một ly cà phê.

Khóe miệng anh nhịn không được mà nhếch lên, “Tiểu Thiển ra đây đi?” Về chỗ ngồi, anh hướng về người bên cạnh hỏi.

“Lúc này có người đàn ông đón Thiên tiểu muội đi rồi.” Vẻ mặt tươi cười của kẻ đầu xỏ bên cạnh thay đổi kì lạ. “Xong rồi, A Nhân không phải là Thiên tiểu muội muốn bỏ rơi anh chứ?”

“Tầm bậy.” Anh mỉm cười lắc đầu.

Nhân viên linh hoạt xuất sắc không cần ngồi trong xe đợi lệnh tới nỗi bị bệnh trĩ, đều là ở công ty của bọn họ, bình thường không có công việc không phải mỗi người làm mỗi việc, thì là bày biện nhạc hội ăn chơi thoải mái, không phải thời gian trực, thì trong văn phòng náo nhiệt hẳn lên, đặc biệt là gần đến giờ tan làm.

“A, Thiên tiểu muội về rồi.” Đột nhiên có người la lên.

Kêu lên chưa đến hai giây, bóng dáng của Sở Tiểu Thiên liền xuất hiện ở cửa công ty, phía sau còn có một người.

Ngụy Bá Ân đi phía sau cô, chỉ là đi đến cửa chính liền dừng lại, không cùng đi vào trong công ty.

“Thiên tiểu muội mang theo đàn ông về rồi sao?” Một đám đàn ông nhìn thấy đôi mắt ướt đầm, thật là không dám tin. Xong rồi, xong rồi, anh A Nhân thật sự bị “bỏ rơi” rồi.

“Người đàn ông nào? Bạn học của em đó,” Nghe thấy tiếng la lớn, nữ chính cho đám người đó một ánh nhìn xem thường, đi đến chỗ ngồi của mình lấy vật phẩm quên mang đi.

7. Chương 7

Lúc đi ngang bên cạnh Chu Luật Nhân, cô nhăn mũi mếu máo với anh trong lòng biểu đạt cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan.

“Vẫn còn tức giận?” Anh vẫy vẫy tay với cô.

“Rất tức giận.” Tuy cô muốn kìm nén lại không để ý đến nữa, nhưng sau cùng vẫn là không có chí khí đi đến gần anh, “Ăn không được đậu hủ, tức chết được.”

Cười nhẹ một tiếng, Chu Luật Nhân khẽ chỉ vào cái trán của cô.

Trước khi cô trở về, anh thừa nhận bên ngoài là một người hàng xóm của cô, cũng là bạn thời đại học của cô kiêm luôn bạn thân, anh cũng nhìn qua bức ảnh bọn họ nhau cùng đi chơi, cũng có nghe cô kể qua, người đàn ông này là “Phụ nữ.”

Vốn là nghe đồng nghiệp nói có một người đàn ông đón cô đi mà trong lòng lại nổi lên sự thay đổi, sau khi xác nhận được thân phận của người đàn ông này, liền thở phào nhẹ nhõm.

Đối với việc này, anh chỉ có thể mặc cho hồi chuông báo động trong đầu rung lên, trong lòng cười khổ.

Nói rõ ràng với bản thân nên giữ khoảng cách với cô...

“Buổi tối muốn ăn cơm với anh không?” Ý nghĩa đã mất hiệu quả, lời nói cũng không khổng chế được thốt ra.

“Ồ?” Sở Tiểu Thiên sửng sốt trong nháy mắt.

Anh Luật Nhân chủ động hẹn cô? Cô không nghe lầm chứ?

“Anh là kẻ lừa gạt nha – như thế mà muốn làm tiêu tan lửa giận của em sao?” Mấy giây sau, cô nghĩ thông suốt liền trách mắng anh.

“Em rất tức giận, rất tức giận nha.” Nào có chuyện cùng nhau ăn cơm thì có thể bỏ qua chứ? Rõ ràng là lời nói tràn đầy tức giận, âm thanh của cô lại kéo dài êm ái, giống như làm nũng.

“Vậy không ăn à?” Anh nhún nhún vai.

Từ chối cũng tốt, bây giờ còn có thể thoát ra kịp...

“Hừ! Làm sao có thể.” Trong nháy mắt vẻ mặt liền thay đổi, “Hôm nay anh không có ca trực, chúng ta đi ra ngoài ăn, anh mời, em muốn ăn hết sự cảm phần mà anh cho em!”

Vẻ mặt của cô vừa giận vừa cười, phân biệt không được là đang kiềm nén sự tức giận, hay là đang nhin xuống sự vui sướng khi được đi ăn tối nữa.

Nhưng Chu Luật Nhân rất rõ, là vui vẻ nhiều hơn.

Ai, phản ứng của Tiểu Thiển, thật là có thể thỏa mãn lòng hư vinh của một người đàn ông.

“Muốn ăn ở đâu trước.” Tự đào ỉnh một cái hố to, lần này không đi cũng không được. “Bạn của em đợi em kia, nhớ trước khi tan ca phải quay về.” Anh vỗ nhẹ đầu cô nhắc nhở.

“Đúng tám giờ em sẽ trở về, phải đợi em nhe!” Đi về chỗ ngồi lấy vật phẩm để quên khi nãy, Sở Tiểu Thiển lại theo thói quen mà làm một khẩu lệnh với một động tác.

Cho dù biết bản thân lại một lần nữa bị nắm mũi dắt đi, tâm trạng vẫn là phản ứng tung tăng trên động tác và vẻ mặt.

“Phải đợi em đó!” Cô rời khỏi cửa lớn công ty không quên nhắc nhở một tiếng, sau khi nhận được cái gật đầu của đối phương, mới vui vẻ rời khỏi công ty.

“Em gái Thiển, phản ứng của em thật khiến anh xem mà cay mũi.” Đợi ở cửa chính, toàn bộ hình ảnh thân thiết của hai người đều lọt vào tầm mắt của Ngụy Bá Ân, sau khi hai người rời khỏi Kiệt Xuất liền nhin không được lên tiếng.

Ai giúp cô ghi danh trận đấu nữ tử si tình? Có tòa thờ trinh tiết hay không? Anh sẽ cho cô một tòa!

“Anh quản em.”

Mới vừa rời khỏi Hoa Đóa Ly Nhi, một cuộc điện thoại tức giận gọi đến, cô gọi bạn tốt ra ngoài cùng cô đi dạo phố để giải sầu, không ngờ mới có một chút, trong lòng mây đen dày đặc lập tức liền lộ ra một ánh ban mai.

“Nói thật nhé, anh Luật Nhân nhà em đẹp trai thật.”

“A, em sẽ nói với đại thiếu gia nhà anh!” Nói đến người trong lòng, toàn thân cô giống như ra-đa lập tức dựng thẳng lên giống như con nhím.

“Hâm mộ một chút thôi mà, giận cái gì chứ!” Anna của anh lớn hơn anh hai tuổi, nào có hơi thở của người đàn ông 30 mấy tuổi! “Anh Luật Nhân nhà em xem ra rất có duyên với phụ nữ nha.”

Thành thực, chẳng chặc, khuôn mặt lớn nha, vóc dáng cường tráng, trừ phi là loại đàn ông bị lệch lạc giới tính, nếu không gặp người đàn ông như thế không soi mới mới lạ, chị em phụ nữ bình thường sao có thể không dốc sức theo đuổi chứ?

Nhưng quanh năm nhìn chăm chăm Sở Tiểu Thiển của anh về điểm này ngược lại anh không lo lắng. “Anh ấy độc thân rất lâu rồi.” Đến một người cô đuổi một người, đến khi nào hai người cô thành một đôi thì thôi!

“Em gái Thiển, em xác định anh Luật Nhân nhà em không phải...” Anh chỉ một ngón tay về phía cô.

Phút chốc dừng bước, đôi mắt cô trừng lớn khó tin, rống to về phía bạn thân, “Bá Ân chết tiệt! Anh có từng quen bạn gái chưa!” Nói bậy nói bạ! Cô muốn đi kiện cáo với đại thiếu gia nhà anh!

“Rất khó nói nhe, em có biết rất nhiều người là đồng tính không?” Anna nhà anh cũng từng quen bạn gái nha.

“Anh ấy không phải!” Cô lớn tiếng bác bỏ.

Ngụy Bá Ân cho cô một nụ cười xấu xa, mười phần là trả lời theo hình thức đối phó, “Được...Anh ta không phải.”

“Anh!” Khuôn mặt nhỏ trắng noãn lập tức phồng lên giống cá nóc.

Tức chết người rồi! Vừa rồi thỏa mãn lửa giận trong lòng mới gọi điện cùng anh đi ra ngoài, kết quả lửa giận bên kia vừa tiêu tan hết, Cái tên này lại một bên thêm dầu vào lửa!

Aaa ... Anh Luật Nhân mới không phải là đồng tính!

8. Chương 8

Tuy không muốn thừa nhận bản thân ngu xuẩn, nhưng câu nói của bạn thân, đích thực làm lung lay đầu óc không được nhiều nếp nhăn của cô.

Suốt buổi chiều, Sở Tiểu Thiên đều tự hỏi điên khùng tính khả thi của câu nói kia, mãi đến khi hai người mỗi người đi một nơi, bị Ngụy Bá Ân cười nhạo cô rất dễ bị lừa lại quá đơn thuần, sau khi anh giải thích câu nói kia chỉ nói đùa, cô vẫn liên tiếp chui vào ngõ cụt.

Bởi vậy có thể thấy, cô thật sự rất ngốc.

Ôm đĩa mì ý trên bàn, Sở Tiểu Thiên ăn không biết mùi vị, thỉnh thoảng hai đôi mắt lớn xuyên qua người đàn ông bên bàn đối diện.

Nếu như anh Luật Nhân thật sự thích đàn ông thì phải làm sao đây? Người phụ nữ lúc trước anh thích làm không tốt, bây giờ chuyển thành yêu đàn ông ... Tiêu rồi, công ty nhiều đàn ông như thế ... Đề phòng thế nào cũng phòng không hết?

“Tiểu Thiên.”

“Có!” Nghe thấy tiếng kêu to, rốt cuộc Sở Tiểu Thiên cũng kéo tâm trạng về.

“Đang nghĩ gì đấy?” Chu Luật Nhân phát hiện một bữa ăn cũng không đụng tới, bộ dạng người đối diện luôn có vẻ mặt muốn nói lại thôi, thỉnh thoảng liếc về phía anh, khiến anh không hỏi không được, muốn biết anh có phải Gay không ... Lời nói ghen ngay cổ họng, cô rất muốn trực tiếp hỏi anh cho rõ ràng, nhưng lại sợ nghe thấy câu trả lời khiến bản thân khiếp sợ.

“Anh Luật Nhân ... Anh cảm thấy Đại Đầu thế nào?” Cuối cùng, cô dùng cách khác để tìm câu trả lời.

“Đại Đầu?”

“Đúng vậy, Đại Đầu, A Chí, Chí Bình ... Còn có A Tường, cơ bắp của anh ấy thật đẹp nha ...” Dén tên của mấy người, cô không phát giác ý nghĩ trong đầu cũng đi theo ra khỏi miệng.

“Mấy người bọn họ làm việc rất chăm chỉ.” Cơ bắp rất đẹp là có nghĩa gì?

“Ngoài công việc ra thì sao?” Nghe thấy câu trả lời, bản thân không thể không chế, tiếp theo vội vã hỏi: “Ví dụ như diện mạo? Cá tính? Hoặc là đường cong cơ bắp của cơ thể? Còn có cặp mông có vênh lên đầy đủ hay không?”

Mông ... “Tiểu nha đầu, muốn hỏi gì thì hỏi trực tiếp đi.” Anh tuyệt không muốn hao phí trí tuệ đi đoán những câu hỏi kì quái của cô đầu.

“Anh thích bộ ngực mềm mại hay là bộ ngực đầy đặn?”

OK, anh hiểu câu nói này rồi.

“Lại đang nghĩ bậy.” Thở dài, anh khẽ uống ly cà phê trong tay, lắc đầu.

Bỏ lại đồ ăn trên tay, ánh mắt kích động của Sở Tiểu Thiên hướng về gần bàn, “Ai, cũng không thể nói như vậy! Ở bên cạnh anh điều tra tình hình lâu như vậy, em biết đã lâu anh không quen bạn gái rồi! Nếu như mục tiêu của trước kia là sai lầm, vậy thật là xong đời rồi, công ty chúng ta gần chín phần đều là đàn ông, đàn ông đó! Em để lộ ra bao nhiêu tình báo, làm bao nhiêu đánh giá sai nha?”

Đáng chết, đều tại cái tên kia không tốt, bèn lén lút nhân lúc anh ấy đi ra ngoài chạy bộ, ở văn phòng mặt dày tỏ tình với anh Luật Nhân, thậm chí cùng với bàn tay rắn chắc mà cô yêu thích vụng trộm giữ chặt mười ngón tay ở dưới bàn làm việc...

Trời ơi Cô không thể chịu được!

Với kích động của cô chỉ thiếu là không ôm đầu thét lên thôi, Chu Luật Nhân chỉ yên lặng bưng thức ăn của cô lên đưa đến trên tay cô.

“Uống một ngụm trà bình tĩnh lại đi.”

“Anh Luật Nhân, anh nhất định phải nói với em, rốt cuộc anh có đàn ông hay là phụ nữ?” Không để ý đến ly trà trên tay tràn ra, cô nhanh bắt lấy thân ly, kiên trì muốn biết đáp án.

Không nghe thấy sự cam đoan của cô, vọng tưởng trong đầu óc ngu xuẩn của cô kết thúc không được!

Nhìn thấy khuôn mặt thê không bỏ qua của cô, Chu Luật Nhân không chịu được nói ra hai chữ. “Phụ nữ.”

“Thật sao?”

“Giả đó.”

“Anh Luật Nhân!”

Nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ lại phồng lên giống như cá nóc, Anh cười nhẹ lên tiếng. “Nói thật nghi ngờ của em đi, em thích hợp cũng muốn tức giận.”

“Em chỉ là muốn xác nhận chút thôi! Song xác nhận cũng đáng tin hơn, không phải sao?” Cô bất mãn lắm lắm.

Uống một ngụm cà phê, anh rất phối hợp nói: “Là phụ nữ, không phải đàn ông.”

“Ồ”

9. Chương 9

“Tiểu nha đầu, không cần cả ngày đều nghĩ vậy.”

“Em rất chăm, chỉ, nha! Mới không phải nghĩ vậy!” Quét về phía ngũ quan rối rắm của anh tạo thành một đoàn, tỏ vẻ kháng nghị.

“Được rồi, mời tiếp tục.” Anh nhún vai, từ chối cho ý kiến chỉ cười yếu ớt.

Chính là như vậy! Từ nhỏ đến lớn, Chu Luật Nhân cứ lấy phương thức đối xử với trẻ con ứng phó với cô, giống như tất cả việc cô làm cho anh đều không quan trọng.

Sở tiểu Thiển không ngừng nhắc lại hai chữ “Phụ nữ” vừa nảy của anh, tâm trạng nặng nề nếu không phải vì vậy mới chuyển buồn làm vui.

Đúng vậy Anh Luật Nhân yêu là “Phụ nữ”, nhưng anh căn bản không xem cô là phụ nữ, cô ở trong miệng anh, luôn luôn là “Tiểu nha đầu”....

Nhìn chằm chằm miếng táo trong trà hoa quả, nghĩ đến bất luận cô theo đuổi thể nào, hay là đời này đến già vẫn không lọt được vào mắt anh, từ đó cô không khỏi đau xót.

“Tiểu Thiển?” Nhận ra tâm trạng của cô đột nhiên giảm sút, mày của Chu Luật Nhân nhăn lại, “Mệt rồi sao?”

“Ừ” Cô cầm lấy ly trà đầu rũ xuống không ngẩng lên, buồn bực trả lời, “Có một chút.”

“Còn muốn ăn không? Hay là muốn đem về?” Anh chau mày rất chặt, mắt nhìn trước mặt cô còn lại phân nửa phần mì ý sò điệp.

Câu trả lời của đối phương cho anh là đầu lắc lư hai cái, nhưng vẫn chỉ nhìn thấy đỉnh đầu cô như cũ.

“Hay là muốn ăn món điểm tâm ngọt? Mang về nhà, em muốn ăn thì ăn?” Anh lại hỏi.

Sự quan tâm của anh, hoàn toàn là chăm sóc cô giống như em gái thôi.... Sở Tiểu Thiên càng khó chịu.

“Tiểu Thiên?”

“Được.” Để ly nước xuống, cô tùy tiện gạt đầu, “Em ra ngoài đợi anh trước, anh chọn giùm em đi.” Không đợi anh phản ứng, cô khẽ cười với anh, sau đó lập tức rời khỏi.

Chu Luật Nhân không ngăn cản cô, chỉ là yên lặng nhìn cô di chuyển ra cửa lớn.

Tiểu nha đầu tâm trạng không tốt!

Giống như lúc nhỏ, chỉ cần tâm trạng giảm sút thì chỉ biết trốn đi, tự mình nghĩ cách giải quyết. Tuy đoán được tâm trạng cô đột nhiên thay đổi có mười phần là liên quan đến mình, nhưng....

Anh có thể làm gì đây?

“Ai....” Thở dài, anh cầm cà phê uống hết, không vội tính tiền đi ra ngoài, là muốn nhóc con bên ngoài có chút thời gian xử lý nỗi buồn.

Chỉ là nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng trên mặt của cô, anh liền buồn bực, cũng không thể không nghi ngờ thái độ vô vị từ trước đến nay của anh có thể kiên trì đến bao giờ?

10. Chương 10

“Thật muốn.....” Miệng tràn ngập vị đắng của cà phê đen, cùng lúc khóe môi anh gợi lên nỗi chua xót.

Mở ra cánh cửa có treo chuông đồng, bên ngoài mang theo một chút oi bức của gió đêm vỗ lên gương mặt của Chu Luật Nhân.

Bóng dáng Sở Tiểu Thiên ngồi trên băng ghế có cây dù che nắng, nhìn thấy người đang chờ đợi cuối cùng cũng xuất hiện, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt không khỏi oán trách.

“Anh Luật Nhân, anh chậm thật đấy!”

“Xin lỗi.” Nhìn thấy tâm trạng của tiểu nha đầu dường như đã khôi phục, tâm trạng của anh cũng thả lỏng theo, bước nhanh về phía cô, “Này, em ăn một chút bánh ngọt đi.”

“Oa! Anh muốn hại em biến dạng à?” Nhận lấy hộp giấy rất có sức nặng, cô kêu lên sợ hãi.

“Lượng vận động của em rất lớn, muốn biến dạng cũng khó.” Anh cười xoa xoa mái tóc của cô, phát hiện trên tay cô có nhiều nụ hoa hồng chưa nở, “Sao lại có hoa?” Anh vừa lấy hộp giấy về.

“Người ta cho em đó.” Cô chỉ chỉ nhân viên công tác đang sửa sang lại hoa cỏ ở phía xa, “Ông ấy nói em có thể đem hoa này về cắm xuống, đợi đến khi hoa hồng nở rộ, cũng là lúc tình yêu của em đơm hoa kết trái.” Vừa nói, cô vừa chột dạ thè lưỡi.

“Thế thì cố lên.” Nhìn theo người nhân viên công tác cô chỉ mấy giây, anh cười cười nhún vai, “Đi thôi.”

Sở Tiểu Thiên đuổi theo bước chân của anh, cũng không lên tặng mặt quỷ miễn phí cho anh. “Bánh ngọt nhiều quá, đừng nói anh mời khách xong lại chiếm tiện nghi của anh chứ, anh Luật Nhân, có muốn đổi với em không?” Cô giơ cao hoa trên tay đến trước mặt anh.

“Miễn, một người đàn ông cầm một cành hoa hồng đi trên đường, thế mất hết hình tượng rồi làm người ta cười chết thôi.” Vả lại, anh không thể đảm bảo “An nguy” của cành hoa hồng đó.

“A Anh Luật Nhân là đại trưởng phu!”

“Là người tài, muốn tán tụng phải là một bó lớn, một cành thì quá đơn điệu rồi.”

“Đến hôm sinh nhật của em, anh đồng ý bê một, nhiều, bó, hoa đến công ty tặng cho em không?” Nữ nụ cười mờ ám, con ngươi của Sở Tiểu Thiên chớp chớp xem xét anh.

“Em à?” Anh nghiêng đầu liếc nàng một cái, giống như nhúu mày trầm tư, “Ừ..... Anh đồng ý mang một bồn hoa đến công ty tặng em, em thích cây thiết mộc lan hay là hoa lan?”

“Anh.....Luật.....Nhân”

“So với bó hoa, bồn hoa nặng hơn.” Không đếm xỉa tới con cá nóc giận dữ bên cạnh, anh tiếp tục nói mò.

“Anh cứ mang một pho tượng Phật đến công ty, sớm tối cúng bái ba nén hương rồi hãy nói.....” Cô tựa đầu qua một bên không thèm nhìn anh, lộ ra sự kháng nghị.

11. Chương 11

Đem những lời anh nói toàn bộ lắng nghe kỹ càng, anh nhin không được khẽ cười. “Khụ.....Nếu như em muốn.....Anh sẽ suy nghĩ.”

“Hừ! Anh còn nói!”

“Được được được, anh xin lỗi.” Chu Luật Nhân cười đầu hàng. Lúc hai người đến chỗ đậu xe, anh kính cẩn mở cửa xe cho cô, “Xin nhận lời xin lỗi của anh.”

“Cứ như vậy?” Giúp cô mở cửa xe thì liền muốn làm tiêu tan lửa giận của cô?

“Còn có giúp em đóng cửa xe.”

“A.....Được rồi.” Bĩu môi, cô giả vờ bất mãn, nhưng vẫn cố gượng tiếp nhận.

“Em nha.” Anh bật cười.

Sau khi giao hộp bánh cho người đã vào chỗ, anh đóng cửa xe, vòng qua chỗ lái xe.

Xe vững vàng chạy ra khỏi bãi xe, gần đến tám giờ rưỡi tối, khu vực này lượng xe cộ đi lại làm việc không nhiều, xe rất nhanh di chuyển về hướng cần đến, không đến nửa tiếng, anh đã đưa cô đến trước cửa nhà.

Bên tai truyền đến tiếng tháo dây an toàn, Chu Luật Nhân theo lệ nghiêng đầu, chuẩn bị nói tạm biệt với người bên cạnh, nhưng đầu vừa mới xoay qua chỗ khác, bóng đen ập đến. Tiểu Thiên hôn anh.

Cảm xúc nóng mềm mại in lên môi anh, làm anh ngu ngơ mấy giây, đến khi cái lưỡi nhỏ nhắn không lưu loát định xâm nhập vào lãnh địa của anh mới hồi phục tinh thần lại.

Cô giống như chim sẻ khê hôn lên môi anh, từng chút từng chút, nhẹ nhàng mềm mại, động tác không thành thạo, lại làm người ta rất muốn phạm tội.

Chu Luật Nhân một tay nắm vô-lăng, tay kia đặt ở trên thắng tay, nhìn chằm chằm đôi mắt khép chặt trước mặt, hai gò má ửng đỏ, bộ dạng tự mình gắng sức “Nghiên cứu” con đường tiến công, anh chỉ nhìn, không định ngăn cản động tác của cô, cũng không đáp lại mặc cho cô chi phối.

Đây không phải lần đầu tiên hai người hôn nhau, lúc tốt nghiệp đại học nụ hôn đầu của cô sớm đã dâng hiến cho anh, kể tiếp phát sinh vài lần, đương nhiên, tình hình đại khái đều giống nhau, đều là cô tập kích bất ngờ..... Một lần lại một lần tập kích bất ngờ..... Thành công.

Trong lòng anh cười khở.

Nếu như đối với tiểu Thiên không có chút động lòng, nương theo sự chênh lệch khắp nơi của hai người, cô làm sao có thể tập kích thành công?

Đôi môi ướm át của hai người kề sát, Chu Luật Nhân lẳng lặng nhìn diện mạo trước mặt, trong mũi tràn ngập hương thơm trên thân thể cô, hơi thở họ toàn bộ hòa quyện cùng nhau.

Anh hưởng thụ sự thăm dò mới lạ của cô, đầu lưỡi khôn khéo không ngừng thử tiến vào miệng anh, lại cứ uống công vô ích, đành không ngừng lặp lại nụ hôn khẽ trên môi anh, hôn anh giống như mút bánh caremen.

12. Chương 12

Vốn định mặc cô nhóc tiếp tục nghiên cứu trên môi mình, nhưng bàn tay non nớt nhẹ nhàng đặt lên vai anh, bộ ngực mềm mại cũng ép lên khuôn ngực rắn chắc của anh, rốt cuộc Chu Luật Nhân không thể không bắt buộc hai người tách ra, ngăn cản tình cảnh mất khống chế.

“Tiểu Thiên.....” Anh bắt lấy bàn tay nhỏ của cô, kéo hai người ra một khoảng.

Bị “Kẻ làm hại” ép buộc dừng lại khuôn mặt đỏ bừng một mảng, ánh mắt mang theo một chút mập mờ.

“Em nên vào nhà rồi.” Giọng nói khàn khàn của anh nhắc nhở.

Nghe thấy câu nói kế tiếp, Sở Tiểu Thiên mới chậm chậm hồi phục tinh thần lại.

“Em không muốn vào.” Âm thanh yếu ớt của cô, ánh mắt lại chăm chú khác thường, cả người tản ra khí thế, khiến Chu Luật Nhân một lần nữa bị bắt phải đầu hàng.

“Tiểu nha đầu.....”

“Nhớ rõ nha, em sắp 26 tuổi rồi, sớm đã không phải tiểu nha đầu nữa.” Cô kháng nghị cắt đứt lời anh.

Chu Luật Nhân nhìn cô, đôi mắt lớn xinh đẹp đó cũng cùng lúc trỗi lên, bên trong lóe ra sự kiên định, làm anh lại có một hồi loạn nhịp.

“Tiểu cô nương sớm đã trưởng thành rồi.”

Sở Tiểu Thiên trừng mắt nhìn anh, cảm xúc thô ráp tỉ mỉ vuốt ve da thịt của cô, vốn là ánh mắt mập mờ, dần dần tỉnh táo lại.

Một câu nói bình thường, nghe vào tai, rõ ràng lại là cự tuyệt.

Cô, ôm ấp yêu thương lần thứ N, lại lần nữa thất bại.

Vốn định tiếp tục đè nén xuống, hoặc hỏi vì sao không tiếp nhận cô, nhưng vẻ mặt mất đi ý cười của người trước mắt, khiến lời muốn nói ra của cô toàn bộ nuốt vào cổ họng.

“Anh thật khó theo đuổi.” Cuối cùng, cô chỉ có thể mếu máo, nói ra câu này.

Cự tuyệt liền cự tuyệt thôi, dù sao không phải lần đầu, tiếp tục tiến lên không phải được rồi sao? Hôm nay tốt xấu gì cũng được một nụ hôn, cũng coi như là có thu hoạch. Trong lòng cô vì thất bại lần thứ N của bản thân mà tự an ủi mình.

Chu Luật Nhân chỉ cười cười, vỗ nhẹ đầu của cô, “Vào nhà đi.”

Thở dài thật mạnh, sau khi nhìn chằm chằm anh mấy giây, vẫn là nghe lời khom nửa người lấy hộp bánh đặt dưới ghế cùng với hoa hồng phía trước, xuống xe, đóng cửa xe, lại không lập tức rời đi, mà là dựa bên ngoài cửa xe.

“Anh Luật Nhân.” Cô gọi anh.

“Hà?”

13. Chương 13

“Anh có biết phụ nữ cũng có nhu cầu không hả?”

Anh không trả lời. Chính xác mà nói, anh hoài nghi mình không phải đã nghe lầm rồi chứ.

Tiểu Thiển nói với anh.....Cái gì?

Hai người cách nhau cửa xe mắt lớn lườm mắt nhỏ, từ ánh mắt của anh Sở Tiểu Thiển biết, dường như anh đang hoài nghi nội dung câu nói của cô là chỉ cái gì.

“Em là nói, tính nhu cầu.” Cô lập tức quyết định nói trắng ra, “Em thích anh, muốn anh, đây là điều rất bình thường mà?”

“Tiểu Thiển.....”

“Được rồi được rồi, em sẽ vào nhà liền, không cần đuổi em!” Cô vượt lên trước một bước cắt đứt lời anh, “Em thật là muốn anh mà, dù sao em đều có thể cưỡng hôn anh thành công, ngày nào đó muốn để em dốc sức đạt được không?” Đương nhiên là thương lượng về sự phối hợp cần thiết của anh, dựa vào sự chênh lệch về vóc dáng và lực lượng của hai người, một mặt cô tuyệt đối ép không được anh.

Trong lòng vừa mới buộc chặt nháy mắt đã tan biến, Chu Luật Nhân xoa xoa trán đang nhức. “Tiểu Thiển, không nên tùy tiện đòi đàn ông yêu.” Đầu óc của cô gái này lúc nào cũng nằm ngoài dự liệu của anh.

“Em đòi yêu với anh, chứ không phải tùy tiện với người đàn ông khác..... Được rồi được rồi, vào nhà đứng không!” Anh dùng ánh mắt thì có thể ra lệnh cho cô, tính của cô đúng là đủ kiên cường, “Rồi, em nghe lời vào nhà rồi, anh lái xe cẩn thận, bye.” Nghe lời thì nghe lời, cô vẫn là có vẻ mặt ngoài cười nhưng trong lòng không cười, vừa phải truyền đạt bất mãn của cô.

Người bên cạnh cửa sổ xe xoay người rời đi, ngồi trên xe nhìn theo cô đi vào trong nhà, Chu Luật Nhân, vốn là chuyển thành gương mặt lạnh sau khi nhìn thấy vẻ mặt tỏ ra bất mãn của cô, nhin không được thoát ra vẻ lạnh lùng.

Đi xe trở lại khu nhà ở thuê, anh mở đèn, để ánh sáng chiếu khắp phòng.

Đá rất gầy da trên chân, tiện tay cởi vớ dơ ra ném sang một bên, mặc cho nó rơi ở góc sàn, cởi áo sơ mi dính bụi bên ngoài, trước khi anh trở về phòng, ném áo trên ghế sofa đã chất đầy vật hỗn tạp, để nó gia nhập vào trong mớ lộn xộn vốn có.

Không nhìn chỗ bừa bãi dọc đường, đối với môi trường lộn xộn trong phòng anh đã quá quen thuộc, thậm chí cảm thấy vô cùng thoải mái, nơi này là khu vực cá nhân anh không để ai đi vào.

Từ cửa chính đi vào trong phòng không đến mấy giây, bình thường “hình tượng đoàn chính” bên ngoài của người đàn ông tốt đã là quần áo không chỉnh tề, thân thể hiện ra hình chữ đại bị vùi lấp trong quần áo “còn không tính bẩn”.

Ở vào hoàn cảnh lộn xộn quen thuộc, trái ngược với khuôn mặt tươi cười lễ độ bên ngoài, anh lộ ra vẻ mặt thả lỏng lưỡi biếng.

Về đến nhà rồi. bộ dạng bí mật chân thật nhất của anh, nếu như có thể, anh vô cùng vui khi ở trong nhà làm trạch nam, chỉ là thân là con trưởng trong nhà, ý thức trách nhiệm bẩm sinh làm cho anh trước mặt mọi người vô cùng tự nhiên giả trang thành hình tượng ưu tú dưới tiêu chuẩn của xã hội, thậm chí hoàn toàn thả lỏng, không bị quấy rầy.

14. Chương 14

trước mặt mọi người vô cùng tự nhiên giả trang thành hình tượng ưu tú dưới tiêu chuẩn của xã hội, thậm chí hoàn toàn thả lỏng, không bị quấy rầy.

Ting ting.....

Chiếc điện thoại bị ném bên giường vang lên tiếng tin nhắn, anh đưa tay tìm kiếm, sờ soạng vài cái thuận lợi kiếm được chiếc điện thoại, cầm nó tới trước mắt.

“Anh Luật Nhân, buổi tối nhớ ngủ sớm nha..... Còn nữa một tuần không thấy anh ở công ty, em sẽ vô cùng vô cùng nhớ anh nha! Anh cũng phải cẩn thận đừng để người khác bắt cóc nha..... Em yêu anh (chụt) hôn một cái đi!”

“A”

Hình ảnh tình yêu tràn đầy nhảy vào tầm mắt, dường như nội dung chữ viết giống như bản thân người gửi tin, làm anh cười lên.

Tin nhắn chúc ngủ ngon? Vừa là thông báo vừa là nhắc nhở, sau cùng còn không quên bổ sung thêm hình ảnh đôi môi đỏ mọng ăn khớp với nội dung, có thể ở trong một tin nhắn ngắn tắt cả ý đồ trong đầu đều bày tỏ rõ ràng, anh thật không thể không khâm phục cô nhóc này.

Nhìn thấy hình ảnh đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn kia, anh nhớ lại nụ hôn trên xe khi nãy, tay, theo bản năng xoa nhẹ môi.

Ở đây vẫn nhớ rõ xúc cảm thơm mát mềm mại kia, bên môi đầy ý cười lại vào lúc này truyền đến một chút chua xót, cho dù có một chút chút động lòng..... Thì sao?

Chứng thực tiền lệ quá nhiều, không có người phụ nữ nào có thể tiếp nhận sau khi về nhà bạn trai, tựa như dần dần biến mất, hoàn toàn không ra khỏi cửa, càng không thể tiếp nhận bạn trai cũng không làm cho cô vào khu nhà ở “Độc thân” của bản thân.

Không cần nghi ngờ, anh là người phòng thủ trái tim rất mạnh, từ nhỏ chỉ có sau khi về nhà mới có thể hoàn toàn thả lỏng thói quen, làm cho anh càng thêm bảo vệ khu vực cá nhân này. Nhưng nhiều lần quen bạn gái từng nói tiếp nhận tật xấu của anh, chỉ là không hoàn mỹ một chút, đều không cho phép xuất hiện trên người anh.

Trong đầu hiện lên nhiều lần quen bạn gái, ánh mắt của anh thoáng nhìn, đảo qua so với phòng khách, phòng bếp sạch sẽ hơn nhiều, nhưng vẫn là mớ bừa bộn trong phòng, nổi chua xót bên môi thoáng nhạt dần.

Tuy Tiểu Thiên khác với bạn gái anh đã từng quen, cứ trực lai trực văng, ngay cả oán giận cũng đơn thuần đáng yêu, bản thân cũng chưa từng chịu áp lực từ cô. Nhưng, thực sự không cần lại thêm một ví dụ thực tế để tự nói với bản thân, trước kết giao với phụ nữ vừa dịu dàng lại khéo hiểu lòng, sau khi kết giao lại một lần cũng không chịu nổi.

Anh không rảnh lại đi về về một người phụ nữ vừa nổi giận vừa khóc vì anh không mua đồ ăn khuya đưa đến nhà của đối phương, càng chán ghét hơn mỗi lần đưa về đều trình diễn một màn chia tay khô héo.

Cho nên, cứ giữ gìn như vậy đi.

Độc thân, vẫn là độc thân tốt nhất.

15. Chương 15

Thời gian trôi qua rất nhanh, một tuần qua Chu Luật Nhân chưa đi đến Kiệt Xuất, sau khi hoàn thành tất cả trợ giúp án kiện, cuối cùng cũng quay về văn phòng làm việc.

Buổi sáng vào công ty, rất khó tưởng, mặt bàn anh trống không, không có một chút đồ ăn hoặc vật phẩm. Những lần xảy ra tình huống này không nhiều lắm, theo kinh nghiệm lúc trước, nếu không phải Tiểu Thiển nghỉ thì chính là cô xin nghỉ, nhưng tối qua bọn họ còn nói chuyện điện thoại, tiểu nha đầu không có đề cập với anh bất kì chuyện xin nghỉ nào.

Mới nghĩ như vậy, điện thoại văn phòng liền vang lên.

“Anh A Nhân, Tiểu Thiển muốn xin nghỉ!” Người nhận điện thoại nhìn thấy người đứng đầu lớn nhất ở đây đã xuất hiện, lập tức gọi anh.

“Chuyển điện thoại vào đây.” Anh đã đi tới chỗ ngồi của mình, sau khi dặn dò cầm lấy microphone, ấn xuống nút nói chuyện đang sáng, “Alo.”

“Anh Luật Nhân, em muốn xin nghỉ.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói khàn khàn của Sở Tiểu Thiển.

“Cảm rồi?”

“Ừ.” Ho nhẹ hai tiếng.

“Tối qua không phải còn khỏe sao?” Anh nhin không được nhắc đi nhắc lại, “Buổi tối đừng chạy loạn.”

“Ừ.” Cô vẫn trả lời như thế.

“Nghỉ ngơi cho tốt, hết bệnh rồi quay lại làm việc.” Nghe cô chỉ trả lời ừ hử vài tiếng, chắc hẳn cổ họng của tiểu ma tước này nhất định không thoải mái, dặn dò vài câu đơn giản, anh liền cúp điện thoại để cô nghỉ ngơi.

Sau khi cúp điện thoại, anh đi về cửa hàng tiện lợi cách một ngân hàng. Anh đứng trước tủ ướp lạnh nhìn chằm chằm một đồng cơm nắm, sandwich, anh khẽ nhéo chân mày.

Bao lâu rồi không có tự mua bữa sáng?

Đương nhiên là qua tuần này, mỗi ngày anh đều nhìn những đồ ăn giống nhau trong tủ ướp lạnh kia như thế, nhưng bây giờ trong lòng hiện lên vẻ xa lạ..... Nên giải thích thế nào đây?

Là anh quen ăn bữa sáng ở quán ăn sáng ngay đường nhà Tiểu Thiển rồi, cho rằng sau khi trở về có thể nhìn thấy sandwich anh yêu thích, nhưng bây giờ lại đứng trước chiếc tủ lạnh như băng nhìn cơm nắm cứng ngắt, chờ đợi thất bại, trong lòng lại xuất hiện cảm giác cổ quái?

Đè xuống cảm xúc một đồng dấu chấm hỏi không tên trong lòng, anh lấy cơm nắm và nước trái cây đến quầy tính tiền.

Nhưng hai ngày, ba ngày kế tiếp, mỗi ngày anh vẫn có mặt ở cùng một cửa hàng, sau đó cầm lấy cơm nắm và nước trái cây mùi vị tương tự, anh thừa nhận..... Không phải vấn đề thức ăn, cảm giác trống rỗng trong lòng kia, nguyên do vì thức ăn không phải Tiểu Thiển mua.

“Đại Đầu, lát nữa thuận tiện mua giúp tôi một phần.” Sắp tới buổi trưa, nhận được điện thoại của ông chủ, trước khi đi ra, Chu Luật Nhân nói với đồng nghiệp bên cạnh.

“Hả? À, được!” Đại Đầu nhận được tin tức, trước tiên không kịp phản ứng.

Chu Luật Nhân buồn cười liếc anh một cái.

“Hãy, đừng nhìn em như vậy, bình thường anh đều có người chuyên đưa mà, em phản ứng không kịp có thể lượng thứ mà.”

“Ừ hử.”

“Anh A Nhân, em gái Thiển không có chuyện gì chứ? Nghỉ liên ba ngày, bệnh rất nặng sao?”

“Cảm, vẫn chưa khỏi hẳn.” Anh giải thích qua loa, “Hôm nay anh qua đó xem thử đi.” Tuy anh nghe âm thanh trong điện thoại đã khỏi rất nhiều, nhưng cảm liên tiếp ba ngày, cảm thấy rất nghiêm trọng.

Hơn nữa, anh..... có một chút nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nha đầu.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười đáng yêu lộ ra má lúm đồng tiền kia, nhưng càng làm cho Chu Luật Nhân giật mình, là khuôn mặt cười vụng trộm phía sau, đúng là Tiểu Miên Dương chia ra nanh vuốt ma quỷ với anh, giở ra hình ảnh sổ sàng với anh.

Cái nên giải thích lại thành bị tẩy não thành công, vẫn là do thói quen hình thành? Bất luận cái gì, dường như cũng không quá thần kì.

“Cũng tốt, em ấy nhìn thấy anh thì không thuốc cũng tự khỏi.”

“Cậu nghĩ tôi là thần tiên hay là Hoa Đà?”

“Anh là người trong lòng của em ấy, trụ cột tâm linh không thể thay thế được!” Mấy người đàn ông trong văn phòng, cùng nhau hợp tấu kịch thần tượng khôi hài.

“Tở ra thông minh.” Anh cười đùa, “Nhớ mua giúp tôi.” Lúc này anh mới chạy tới ông chủ đang đi kia.

Sau khi trao đổi xong một đồng công văn, xem xong tài liệu chi chút, Chu Luật Nhân lại mang theo một túi giấy lớn, rời khỏi tổng công ty Kiệt Xuất.

Ra khỏi tòa cao ốc làm việc, rất xa, một khuôn mặt làm cho anh chú ý.

Vì kinh nghiệm trong việc bảo vệ thân thể, khiến anh đặc biệt chú ý gương mặt đã gặp qua là không thể quên được, hơn nữa người đó, còn là bạn học nam cùng Tiểu Thiển đến công ty lúc trước.

Vết thương trên đầu rõ ràng là thành tích đánh nhau để lại, người này cùng tuổi với Tiểu Thiển, sớm đã qua tuổi thiếu niên lông bông rồi, 20 tuổi mà còn cùng người khác động tay động chân?

Ý thức được bình thường Tiểu Thiển sao qua lại mật thiết với tên như thế này, lông mày anh không khỏi nhíu chặt.

Hôm nay sau khi tan làm, thật sự là qua xem tiểu nha đầu một chút, thuận tiện dạy cô nhìn người làm sao để kết bạn.

Trong lòng hạ quyết tâm, anh thu tầm mắt, đi tới chỗ đỗ xe.

Trên bàn cơm Sở gia, Sở Tiểu Thiển không đụng đến cơm trong chén một miếng.

Hây, bao lâu rồi? Bao lâu rồi cô không thấy anh Luật Nhân rồi? Vốn nghĩ rằng xa nhau sau một tuần, cuối cùng cũng có thể gặp nhau, ai ngờ đâu lại xảy ra chuyện này, mà nhìn bộ dạng này, mai mốt còn phải tiếp tục xin nghỉ.....

Hây! Vẻ mặt giống trái mướp đắng của cô vùi đầu vào bát cơm.

“Tại sao còn chưa hết vậy.....” Trong miệng nhét thức ăn, cô vẫn có thể tự nói thì thào.

Lão Nhị Sở gia nhìn con gái một độc nhất, không khỏi thở dài, tiểu bảo bối nhà họ đã ủ rũ buồn rầu hơn một tuần rồi, lại buồn rầu như thế, không biết ngày nào đó đưa đi gặp bác sĩ tâm lý.

Lúc này, một hồi chuông cửa êm tai vang lên.

Bà chủ Sở gia đứng dậy, tiếp nhận bộ đàm. “Ai? A? A Nhân?”

Cảm giác kinh ngạc vang lên ở âm cuối, cô nghiêng đầu nhìn về hướng người phụ nữ.

Anh Luật Nhân đến rồi? Cái miệng nhỏ nhắn nhét đầy cơm của cô khê nhếch, đôi mắt lớn cũng tràn ngập kinh ngạc.

Sự thật nháy mắt chợt hiện lên trong ý nghĩa, cô nhịn không được nhảy nhót rời khỏi chiếc bàn trước mặt, lập tức hướng về cửa chính tiến lên, nhưng giây tiếp theo, cô lại phát giác không đúng lùi chân về.

Bộ dạng bây giờ của cô làm sao có thể để anh Luật Nhân nhìn thấy?

“Mẹ! Nói với anh Luật Nhân con ngủ rồi!” Cô vội vã gọi mẹ, chuyển hướng chạy về phòng trốn đi.

Tiểu nha đầu không biết cổ họng của cô rất lớn sao? Trốn anh? Anh thật muốn nhìn xem cô nhóc này rốt cuộc làm trò quỷ gì.

Nhưng anh không đợi trả lời, trái lại ha hả một tiếng, cửa chính bị mở ra.

“A Nhân, sao lại đến đây?” Mẹ Sở mở cửa, chào hỏi Chu Luật Nhân đã lâu không gặp.

“Dì, con đến thăm Tiểu Thiển, cô ấy vẫn khỏe chứ?” Khẽ cười, khuôn mặt tuần tú của anh lại mang theo vài phần ngượng ngùng thành thật, rất có thể được lấy lòng trưởng bối. Nhất là con gái trong nhà sớm đã lấy lòng được trưởng bối nhà người ta lâu rồi.

Mẹ Sở nhin không được thở dài.

Nếu như thật sự có thể có con rể ưu tú như thế, đương nhiên tốt, nhưng nhìn bộ dạng của A Nhân, tuổi trẻ đầy triển vọng, 20 mấy tuổi thì đã là chủ một công ty, bề ngoài khôi ngô tuấn tú lại rất chính chắn, tuy Tiểu Thiển xinh đẹp thì có xinh đẹp đó, nhưng loại đàn ông ưu tú, để ý quý nha đầu nhà này không?

“Tiểu Thiển trốn trong phòng rồi, con muốn đi vào không?” Bà mở cửa chính để người bên ngoài đi vào.

Lão Nhị cũng biết tiếng gọi kia của con gái, người ngoài cửa nhất định đã nghe thấy rồi, dù sao con gái đều “Ha” người ta lâu như vậy, biết rõ chuyện con gái mãnh liệt theo đuổi con trai cái gì cũng không để ý, nếu bên nam đồng ý, nói không chừng bọn họ còn phải đốt pháo chúc mừng nữa.

“Làm phiền rồi.”

Đi qua phòng bếp, Chu Luật Nhân gật đầu lên tiếng chào hỏi nam chủ nhân Sở gia, mà nữ chủ nhân lại trở về bên cạnh bàn cơm, để anh nương theo trí nhớ của bản thân mà đi đến phòng con gái.

Chu Luật Nhân khẽ gõ hai cái lên cánh cửa.

“Mẹ, anh Luật Nhân đi chưa?” Bên trong truyền đến câu hỏi hoảng hốt.

“Vẫn chưa.” Anh trả lời rất hòa thuận.

“.....”

Im lặng hai giây, anh nhạy cảm nghe được tiếng bước chân di chuyển rất nhỏ trong phòng, thoáng chốc lập tức quyết định hành động.

Anh xoay nắm tay cửa trước, lại không mở ra.

Quả nhiên, cánh cửa khẽ lắc lư vài cái, người bên trong có ý đồ đề lên khóa lại.

“..... Anh Luật Nhân, tránh cánh cửa của em ra để.....” Ngón cái đề loa khóa không được, trong đầu Sở Tiểu Thiển nhất thời hiện lên hai chữ “Xong đời.”

“Anh đếm tới năm, hy vọng sẽ không nhìn thấy thân thể trần trụi của em đón tiếp anh.” Trong giọng nói của anh mang theo ý cười nhạt nhẽo, cũng là nghiêm túc tuyên bố.

“Đợi, đợi chút! Anh không thể vào.....”

“Năm”

“Anh Luật Nhân! Anh không”

“Bốn”

“Không được đâu! Đây”

“Ba”

16. Chương 16

“Oa aaaa”

Một tiếng thét chói tay tuy gần mà xa, xem ra con gái sau cánh cửa đích thực là đang chạy nạn rồi.

Lại thông thả niệm xong hai số cuối cùng, Chu Luật Nhân đẩy cửa phòng ra.

Đón tiếp anh, là một đồng to lớn trên giường.

“Cảm chưa hết à?” Anh kéo cái ghế ngồi bên giường, hỏi gò núi nhỏ kia.

“..... Anh Luật Nhân, anh mau đi ra đi! Cảm cúm sẽ truyền nhiễm đó.” Trì hoãn mấy giây, bên trong chăn truyền đến giọng nói yếu ớt của Sở Tiểu Thiển, còn phối hợp với ho khan vài tiếng.

“Hồi nãy người cảm cúm còn có sức sống như thế?” Anh nhú mào.

“Hết rồi, nhưng vẫn chưa hết hoàn toàn, sẽ bị lây.” Về điểm này cô không nói dối, sức sống khi nãy hoàn toàn là bị hoảng sợ, cũng có liên quan đến tác dụng của epinephrine (*).

Đối với lời của cô, anh vẫn giữ nguyên thái độ. “Ra đây, để anh xem thử.” Anh đưa tay vỗ nhẹ chăn.

“Không cần!” Người bên trong không chút do dự từ chối.

“Tiểu Thiển.”

“Không cần.” Bị từ chối hai lần, Cái này trước kia chưa từng xảy ra. Lòng mào Chu Luật Nhân khê nhú, đôi chân thon dài bắt chéo, hai tay bao trước ngực.

Điều này không tầm thường, làm cho anh càng khẳng định tiểu nha đầu này nhất định có vấn đề khác, cũng không đơn giản chỉ là cảm cúm.

“Anh Luật Nhân tan ca trực tiếp đến đây thăm em, cơm cũng chưa ăn, em mà ngay cả liếc mắt cũng không để anh xem thử?” Giọng nói anh chậm lại, nói gần từng chữ rất nhẹ truyền đến tai của cô. “Thì ra em chán ghét anh như thế.”

“Không Em không, không phải đâu” Gò núi nhỏ bắt đầu rục rịch, “ Không phải đâu, sao anh lại chưa ăn cơm? Ăn ở nhà em đi, bên ngoài còn có rất nhiều thức ăn, anh mau ra ngoài ăn đi!”

“Thôi đi, anh ở đây em liền trốn tránh không chịu ra ngoài, anh vẫn tự đi siêu thị tiện lợi mua đồ ăn là được rồi, bằng không đợi ở đây nữa, em lại buồn bực chết ở trong đó.” Anh than một hơi dài giống như chịu tổn thương, nói xong, làm bộ đứng dậy rời đi.

“Đợi, đợi đã! Anh Luật Nhân!” Nghe thấy tiếng vang nhỏ của chiếc ghế, gò núi nhỏ bật lên, biến thành bà đồng.

Sở Tiểu Thiển dùng chăn bông chôn bao chặt mình ở bên trong, toàn bộ đầu cũng chôn sâu vào bên trong, chỉ lộ ra khê hở để đôi mắt nhìn ra ngoài.

“Ha Em không phải cố ý không cho anh xem, sao anh lại giả chiêu này làm chi!” Với lại cô biết rõ ý đồ của anh, còn là chiêu này “Được rồi, được rồi, thấy như thế được rồi, anh ra ngoài ăn cơm trước đi!”

Chu Luật Nhân nhìn sinh vật nhỏ bé trước mặt đỏ khóc đỏ cười, “Tiểu Thiển, em che như thế, ngay cả đến đôi mắt em anh cũng không thấy.”

“Bây giờ em không ra hình người nữa, anh không nên nhìn đâu!”

“Em chỉ cảm cúm.”

“Không chỉ cảm cúm, mặt em còn”

“Còn như thế nào?” Nghe thấy tiếng nói của cô đột nhiên ngừng lại, anh lập tức truy hỏi.

“Không có như thế nào, tóm lại bây giờ em rất xấu, anh không nên ép em.” Bà đồng lùi về trên giường, phục hồi thành gò núi nhỏ.

Chu Luật Nhân đi trở lại giường, trực tiếp ngồi trên giường.

“Tiểu Thiển, em vẫn muốn đuổi anh sao?”

Bên trong chăn buồn bực trả lời, “..... Vẫn còn muốn.”

“Ừ.....” Anh kéo dài âm thanh, “Em biết không, hai người ở bên nhau, nếu như tin tưởng đối phương, bất luận tốt xấu đều để đối phương biết.” Anh tiếp tục khuyên bảo cô, để cô tự nguyện nhận tội, “Anh nghĩ anh sẽ không thích một người bạn gái có chuyện gì cũng không cho anh biết, điều này khiến anh cảm thấy mình không được tin nhiệm.”

“Nhưng bây giờ thật sự em rất xấu” Với lại cô cũng không phải bạn gái của anh.

“Cho nên trong lòng của em anh là tên vô liêm sỉ trông mặt mà bắt hình dong?”

“Bây giờ anh hành động cũng rất vô liêm sỉ.....” Người đàn ông này sao đáng ghét như thế chứ, ông già mà lấy củ cải đặt trước mặt để dụ cô, cô cũng sẽ không làm con lừa.

“Được thôi, anh Luật Nhân cũng không miễn cưỡng em.” Anh vỗ vỗ đồng chân bông kia, đứng dậy, “Nghỉ ngơi cho tốt, không cần lo lắng vấn đề xin nghỉ, hết bệnh lại đến làm việc.” Giọng nói của anh vẫn nhẹ nhàng, nói xong xoay người muốn rời khỏi.

“Đợi đã”

Cô không phải con cá ngớ ngẩn, cũng biết nếu tiếp tục cắn mỗi câu sẽ bị câu mất, nhưng cô vẫn không cách nào làm trái thỉnh cầu trong lòng người, nương theo hy vọng anh đi? Hầu như điều này đã trở thành ý thức mọc rễ sâu rồi, muốn không chế cũng không được.

“Đợi đã”

Chu Luật Nhân cười yếu ớt quay đầu lại, nhìn thấy gò núi kia biến dạng chậm rãi di chuyển, nhìn thấy cô ngoẹo, nhìn thấy chậm rãi, chân bông thả lỏng ra từ trên người cô trượt xuống.

Đến khi cả người cô cuối cùng cũng thoát ra khỏi chân bông, vốn khoe miệng anh vẫn mang theo ý cười nhưng nhất thời ý cười bị mất đi.

Sở Tiểu Thiên ngẩng đầu sợ hãi, “Rất xấu đúng không.....”

Khuôn mặt cô, trên cánh tay, toàn thân đầy vết bầm tím, hiện tại xem ra không còn nghiêm trọng, nhưng vết thương này mấy ngày trước đúng là bị sưng phù.

“Giải thích!”

Sở Tiểu Thiên thầm nuốt nước miếng một cái, nét mặt của Chu Luật Nhân đúng là có chút u ám” Anh bị dáng vẻ xấu xí của cô hù dọa hay là thế nào?

“Buổi tối hôm kia đi chạy bộ, gặp phải con ma men.....” Cô giải thích chung chung tình hình lúc đó, sau khi chạy bộ xong, hai tên côn đồ mượn rượu gây chuyện, gần đó đúng lúc cũng là khu dân cư, một tiếng động vang lên lập tức gây ra sự chú ý của các hộ gia đình, cảnh sát cũng nhanh chóng chạy đến, đối phương ẩu đả lẫn nhau không bao lâu thì dừng ngay trận đánh ngoài ý muốn này.

“Tối hôm đó người ở cùng em là bạn học nam sống gần đó?” Anh xác nhận với cô, ánh mắt chính là nghe thấy lúc cô can đảm cùng con sâu rượu đánh nhau, càng lạnh hơn.

“Đúng đó, Bá Ân thật giỏi! Cánh tay của anh ấy với em không khác biệt cho lắm, vậy mà lập tức liều mạng che ở phía trước em! Làm em sợ muốn chết, lúc trước ở trường học, em còn nhớ cùng anh ấy so bắp thịt còn thắng anh ấy nữa đó!” Anh kêu to quang quác, lời vừa ra khỏi miệng tựa như vòi nước ngừng không được.

“Kết quả sức mạnh nữ anh hùng ghê gớm của em xông lên giúp đánh nhau?” Khoe miệng anh giương lên, “Tiểu Thiên, lúc đó em cũng uống rượu sao? Hay là trúng thuốc? Đối phương là hai người đàn ông, hơn nữa còn là con ma men, bây giờ em lại nói với anh, em xông lên phía trước rất dũng mãnh phi thường đánh nhau với đối phương, mà không phải nghĩ cách kêu cứu hoặc bỏ chạy?” Con người màu nâu đậm, không vì hình vòng cung trên khoe miệng mà hiện lên ý cười, ngược lại theo lời nói ra mà càng thêm lạnh lẽo.

“ Ách Luật, anh Luật Nhân, sự việc, sự việc qua rồi thì đừng truy cứu nữa” Sở Tiểu Thiên rụt cổ về sợ hãi. “Bây giờ em vẫn tốt mà.....”

Chu Luật Nhân phải rất kiềm chế, mới có thể ngăn cản bản thân kích động gõ lên đầu của cô.

Tốt? Đúng là gặp được ma tốt!

“Có đi bệnh viện không?” Miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng, anh trở về ngồi bên giường, để sát vào xem xét miệng vết thương của cô.

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Đều là vết thương ngoài da, bôi thuốc là được rồi.” Cô vội vàng ngẩng đầu muốn đứng dậy chứng minh, lại đụng phải người trên đầu. Lực va đập này rất mạnh, Chu Luật Nhân may mắn không cần trúng đầu lưỡi, nếu không gãy thì đại khái cũng tránh không được khiếm khuyết.

“A” Người bị đụng đau đến ôm đầu.

Lửa giận lại trong nháy mắt bị vẻ mặt của cô đuổi đi, đối với tình hình trước mắt anh vừa bực mình vừa buồn cười, một tay xoa xoa đỉnh đầu của cô, tay kia lại kìm nén lại cơn đau tê dại dưới hàm của mình. “Cẩn thận một chút.”

“A..... Xin lỗi, anh Luật Nhân! Đau lắm phải không?” Cô đau như thế này, không biết xương cằm có cứng hơn xương sọ không?

Anh cũng vươn tay, muốn xoa cằm giúp anh, kết quả bàn tay vốn đặt trên chần bông, tay kia lại giơ lên đỉnh đầu, trọng tâm không ổn định, cô ngã về phía trước.

“Dừng aaa.....”

Một âm thanh trầm đục, Sở Tiểu Thiển thành công gục vào lòng Chu Luật Nhân..... Ách, là bất ngờ gục vào.

Ngã vào trên lồng ngực rắn chắc, tim cô đập loạn nhịp há hốc mồm mấy giây, nhưng không bao lâu, cô dứt khoát vùi đầu vào cổ anh, cả người ghé vào bên trên không dậy.

Chu Luật Nhân nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn còn vẻ mặt kinh ngạc, không đến mấy giây liền chuyển thành vẻ mặt say mê, tiếp theo còn dán ngay chỗ cũ, giả chết không đứng dậy, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

“Tiểu Thiển, đứng dậy.” Anh mở miệng khê kêu.

Cái đầu nho nhỏ chôn chặt ở cổ anh, tiếp tục giả chết không trả lời.

“Tiểu Thiển” Lần thứ hai anh hơi kéo dài âm tiết, mà người trên thân lại chui chui lên trên, sau khi tìm được vị trí thoải mái, ngừng lại không động dậy nữa.

Xxx..... Chu Luật Nhân không khỏi mắng trong lòng.

Vì đầu cô vùi ở cổ anh, mà khi này sau khi di chuyển lên trên, để ở dưới cằm anh, nên anh không thể cúi đầu nhìn cô, nhưng thân thể của anh chính là cảm giác được rất rõ ràng, vừa rồi động dậy vài cái, thân thể Tiểu Thiển mềm mại, nhất là bộ ngực mềm mại, cách lớp áo ma sát khắp nơi trên người anh.

Anh cảm giác một luồng khí nóng nhanh chóng đi xuống tập trung ở phần bụng.

“Đứng, dậy.”

“Ồ..... Xuống nữa đi.....” Bất giác anh không vừa ý hai tay Sở Tiểu Thiển tự tiện vùng vẫy ở trên không, còn muốn tiếp tục dựa vào.

“Không được.” Lập tức gạt bỏ. “Tại sao.....” Cô mếu máo uất ức.

Bởi vì anh nổi lên phản ứng rồi..... “Không để anh ăn cơm?”

“A?” Bởi vì trên sàn diễn chuyện ăn đậu hũ không thành là chuyện bình thường, sự cố chấp của Sở Tiểu Thiển cũng không kéo dài, rất nhanh liền bị giật lại lực chú ý. “À, đúng ha! Anh vẫn chưa ăn cơm. Em cũng vẫn chưa ăn cơm, đi thôi đi thôi, thức ăn vẫn còn rất nhiều.”

Cô đi xuống giường, đưa tay kéo anh đi đến phòng ăn, lại phát hiện anh vẫn còn trên giường, uốn gối tựa đầu chôn giữa hai chân, không nhúc nhích.

“Anh Luật Nhân?” Cô nghi ngờ kéo kéo góc áo của anh, “Anh sao vậy?”

Anh cũng muốn biết anh làm sao rồi..... Nhưng bây giờ chỉ có thể thừa nhận, bản thân sẽ không muốn đi gặp người khác với vật sưng tấy nhô lên giữa hai chân.

Lúc lâu sau, âm thanh khàn khàn của Chu Luật Nhân từ giữa hai chân rầu rĩ truyền đến.

“Cầm của anh hơi đau, đợi chút.”

(*)Epinephrine: còn gọi là Adrenalin là thuốc kích thích thần kinh giao cảm.

17. Chương 17

Vài ngày sau, Sở Tiểu Thiển quần khắp người giống như muốn cướp ngân hàng xuất hiện ở công ty.

Dù sao đều bị anh Luật Nhân nhìn thấy hết rồi, tuy bộ dạng bây giờ của cô không thích hợp đến chỗ khách hàng dọa người, nhưng đợi trong công ty ít nhất có thể nhìn thấy người trong lòng.

Hơn nữa anh Luật Nhân cũng nói, công trạng của họ rất tốt, kiếm ít một chút, Kiệt Xuất cũng không vì vậy mà sụp đổ.

Bởi vậy, cô mới đeo khẩu trang, mặc quần áo dài tay, mang giày vải thể thao đến đây.

“Khụ, khụ.....” Nhìn thấy cướp xuất hiện ở cửa chính, có người bị sặc nước trà trong miệng, ho khan mãnh liệt, “Cái đó..... Cướp ngân hàng mời đi sang phía bên trái.”

Đôi mắt to lơ lơ bên ngoài nhìn đồng nghiệp một chút, Sở Tiểu Thiển mang theo bữa sáng đi đến vị trí cũ.

“Anh Luật Nhân vẫn chưa đến?” Xem ra đáp án là chắc chắn rồi. “Khụ, em gái Thiển? Em không phải là muốn mặc trang phục này đi gặp khách hàng đấy chứ?” Một người khác cũng bị dọa tiến lên hỏi.

Ngoan ngoãn, bình thường tiểu mỹ nhân cứ bày một mặt đẹp dễ nhất của cô trước mắt anh Luật Nhân, hôm nay không phải là uống nhầm thuốc rồi chứ?

“Bệnh của em hết rồi hả?” Xem ra bệnh thật sự rất nghiêm trọng, trên thân thể chuẩn bị đầy đủ hết, chỉ thiếu một cái mũ bảo hiểm.

May là sát vách có trụ sở cảnh sát, trước khi người còn chưa vọt vào thì sẽ không quá kinh sợ, nếu không báo cảnh sát, có lẽ sẽ gây ra việc xấu trong nhà.

“Cảm ơn quan tâm, hôm nay em cả ngày đều sẽ đợi ở trong công ty.” Cô trở về chỗ ngồi của mình kéo ghế ra, kéo dài cái ghế đến bên cạnh cái bàn náo nhiệt nhất trong văn phòng.

“Em..... Là muốn đến giám sát ông xã có vượt quá giới hạn hay không sao?”

“Đại Đầu anh ra đây đi!” Sở Tiểu Thiển đúng là Sở Tiểu Thiển, không được mấy cái liền bắt đầu phát huy công lực mỹ nhân chữ chửi gió của cô, cách khẩu trang chữ rửa, “Anh, tóc tai bù xù! Anh, râu không cạo! Còn anh nữa, nói linh tinh! Đi ra phía sau đánh răng cho em! Các anh sớm như vậy đã đến công ty, chắc là không biết sửa sang hình tượng đúng không? A!” Sau khi chửi xong, cô hít thở không thông, ho khan vài tiếng.

“Được rồi được rồi! Em bị bệnh, nghỉ ngơi cho tốt, không nên kích động.” Tuy bình thường giọng nói của tiểu mỹ nhân mềm mại, nhưng nghe quen giọng nói đặc biệt kia của cô, vài người vừa nghe liền biết cô thật sự còn chưa khỏi bệnh.

Chơi đùa thì chơi đùa thôi, đóa hoa này lại làm bằng ngọc, mọi người toàn phải nâng trên tay, sợ cô ngã vỡ.

Lúc mấy người đàn ông quay quanh Sở Tiểu Thiển xin tha thứ, chủ nhân của chiếc bàn này cũng đi vào công ty, anh đến gần, lúc nhìn thấy trang phục của cô, chân mày không biến sắc.

“Sao lại đến rồi?”

“Anh Luật Nhân!”

Sở Tiểu Thiển nhìn thấy anh liền cười hí mắt, xem ra do hình dạng khẩu trang thay đổi, cái miệng nhỏ nhắn nhất định cũng chỉ có thể a a kêu ông chủ.

“Anh Luật Nhân, ăn sáng.”

A, thật đúng là bữa sáng nhớ nhung.

Về chỗ ngồi, Chu Luật Nhân cầm lấy bữa sáng tình yêu đã lâu không gặp, không quên hỏi: “Sao lại không ở nhà nghỉ ngơi?”

“Hôm qua biết anh sẽ không bị hù dọa chạy mất, nên mới đến đây.” Cô thành thật trả lời.

Chu Luật Nhân bật cười. “Bộ dạng em như thế hù dọa người khác không được đâu, nhưng trang phục trên người em.....” Ở khu vực này của bọn họ khả năng gây nên tình huống hoảng cực kì cao, “Hôm nay cố gắng đừng đi ra ngoài, cách vất chúng ta chính là ngân hàng đấy.” Anh không thể không nhắc nhở, tiểu nha đầu này xác nhận là không dự định cởi khẩu trang ra.

Xung quanh mấy chục mét có đến năm sáu ngân hàng, khu vực của bọn họ ngân hàng tập trung nhiều, khẩu trang trên mặt cô tuyệt đối dọa người hơn những vết thương phía dưới.

Hơn nữa trang phục của cô lại một bộ..... Thuận lợi cho việc chạy trốn.

“A.....” Không ngờ mấy ngày không đến công ty, xa cách từ lâu gặp lại không đến mấy câu thì là răn dạy nhắc nhở, Sở Tiểu Thiển có chút cô đơn khẽ thấp giọng trả lời.

Một bàn tay dày bao lại trên đỉnh đầu cô khẽ vò. “Tinh thần kém như thế, đến phòng nghỉ phía sau nằm một chút đi.”

“Không cần.” Cô lắc đầu, trực tiếp gục xuống bàn làm việc của anh.

“Tiểu nha đầu, em muốn cả ngày nhìn chăm chăm anh làm việc?” Lòng mày Chu Luật Nhân nhíu chặt.

Toàn bộ người bên cạnh đều biết ý nghĩ sau vẻ mặt đó của anh. Bình thường tuy anh Luật Nhân đối với người khác yêu cầu không nghiêm khắc, chỉ cần làm tốt bổn phận của bản thân trong công việc, mọi người thoải mái vui đùa cũng không sao cả, nhưng cá nhân anh còn có chủ quản nghiệp vụ khác phải xử lý, lúc bận rộn không thích bị làm phiền.

Không biết lúc này, em gái Thiển đã biết bị từ chối như cũ chưa?

Đại đội Bát Quái hết sức chăm chú đợi bước kế tiếp.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Tiểu Thiển nâng lên 45 độ, hai khối đen bóng của đôi mắt lóe lên hơi nước, chớp vài cái, một nửa khuôn mặt bị che trong khẩu trang, xem rất đáng thương, âm thanh hỏi lại cũng mang theo giọng khàn khàn: “Không được sao?”

Trong miệng Chu Luật Nhân cắn lại miếng sandwich, nhìn cô, dừng lại vài giây.

Bị cặp mắt kia nhìn chăm chăm, luồng cảm xúc của hương thơm dịu nhẹ hôm qua giống như phát lại trong ý nghĩ của anh, lén lút, giống như mấy con kiến bò lên ngực, gãi ngứa.

Chậm rãi, anh nhai kĩ đồ ăn trong miệng, nuốt vào, sau đó cũng không biết như thế nào, lời tự động nói ra.

“Em vui là được rồi.”

Oa a Anh Luật Nhân thỏa hiệp rồi? Chiều tiểu mỹ nhân này dùng được đó! Cái này nhất định là đặc quyền của người bệnh, khó trách em gái Thiển bị bệnh cũng muốn đến công ty. Đại đội Bát Quái bên cạnh thiếu chút nữa không có hoan hô rồi.

Tình hình thực tế sau đó, chính là không mang lại cho Chu Luật Nhân bất kì quấy nhiễu nào. Đợi bên cạnh bàn làm việc của anh, Tiểu Thiển hoàn toàn giống như mèo, gục xuống bàn lẳng lặng ngủ, thuận tiện ăn bữa trưa đồng nghiệp mua về, lúc gỡ khẩu trang xuống dọa không ít người nhảy dựng lên, buổi chiều cô liền phục hồi sức sống, khẩu trang cũng không đeo, còn có thể cùng đồng nghiệp đấu võ mồm, thậm chí trên đường còn đi dạo vào phòng giám sát đi la cà nói chuyện phiếm.

Duy nhất nhìn ra được cô là bệnh nhân của nơi này, đại khái chỉ còn giọng nói chưa hồi phục hoàn toàn, còn có hoạt động không bao lâu sẽ nằm úp sấp trên bàn làm việc của anh nhờ ngơi.

Sắp tới giờ tan ca, âm thanh ồn ào, đánh thức Sở Tiểu Thiển đang nằm ngủ ở trên bàn làm việc của Chu Luật Nhân.

“Tỉnh rồi?”

“Ừ.....” Chậm rãi mở mắt ra, bộ dạng vẫn chưa tỉnh ngủ, rất nhanh khôi phục tinh thần.

“Hôm nay anh tăng ca, đợi sau khi bàn giao với bọn họ xong, đợi anh đưa em về trước.” Anh khép lại văn kiện trên tay.

“Em cũng ở lại.” Cô vẫn gục xuống bàn, mái tóc đen dài dài rối tung trên khuôn mặt, mở đôi mắt to ra, nghĩ cũng không nghĩ trực tiếp trả lời.

“Không được, hôm nay tăng ca đến rạng sáng, em nên về nhà ăn cơm nghỉ ngơi.” Xem bộ dạng này của cô, thật giống mèo con.

Chu Luật Nhân muốn vươn tay sờ sờ cô, nhưng hành động này quá mức thân thiết, lúc hiện lên ý nghĩa này lập tức ngừng lại.

“Vậy em không ăn nữa.” Nói xong, hai tay cô co lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra lại chôn trở về.

“Tiểu Thiển, em bị cảm chưa hết, không thể không ăn cơm.” Anh nhìn đầu người màu đen thở dài, không có cách với cô.

“Dù sao anh ăn cái gì em ăn cái đó, hơn nữa anh làm thêm giờ cũng sẽ không lãnh được phí tăng ca, không kém nhá.....”

Cô ồn ào, mặt vẫn chôn ở trong cánh tay.

Ai nói vấn đề phí tăng ca với cô vậy? Anh không khỏi buồn cười khoe miệng gờ lên. Lúc này, điện thoại di động trên bàn vang lên, anh nhanh chóng nghe điện thoại.

“Alo, bây giờ? Ừ, được, bên đây tôi đủ người..... Ok, đi qua ngay đây.” Anh dừng máy, liền thấy đôi mắt chôn ở trong cánh tay lại xuất hiện chăm chú nhìn anh.

“Anh phải qua Kiệt Uy một chuyến.” Anh tự động giải thích.

Chắc hẳn phải vậy, anh đứng dậy rời đi, bệnh nhân phía sau kia lập tức nhắm mắt theo đuôi, giống như có linh hồn phía sau đi theo anh.

Mà anh cũng giống như vài lần trước, chỉ quay đầu liếc nhìn cô một cái, liền tùy cô đi theo không có bày tỏ bất kỳ ý kiến gì.

Đến địa điểm, anh vừa dừng xe vừa dặn dò, “Em cùng anh vào trong, đợi kết thúc nhân tiện đi ăn cơm.”

“Em không cần đợi ở trong xe?” Cô có chút bất ngờ.

“Nguy hiểm.”

Hai chữ ngắn gọn giải thích sự lo lắng của anh.

Sở Tiểu Thiển đeo khẩu trang vào, đi theo sau anh cùng tiến vào tổng công ty Kiệt Uy, bên đường không ít người nhìn chăm chú vào hai người, mãi cho đến bên ngoài văn phòng của ông chủ, cô ngồi ghế sofa bên ngoài chờ.

Nhưng ngồi chưa nóng ghế, thì không xa có khách hàng đi tới.

“A, cô chính là Sở Tiểu Thiển của Nam Kinh Đông?” Hai nữ một nam xuất hiện trước mặt cô, ánh mắt và thái độ đánh giá của đối phương, làm cho bên mang bệnh trong người chỉ liếc mắt một cái, liền quyết định không để ý tới.

“Nghe đồn Sở Tiểu Thiển của Nam Kinh Đông là hoa khôi của Kiệt Xuất nha, cái dạng này giống sao?” Người con gái nhún mày không chút khách khí nhìn chăm chăm trang phục quái dị trên người cô.

“Này, hai người tan ca rồi còn không về?” Duy nhất một gã đàn ông đối với giọng điệu của nữ đồng nghiệp rõ ràng là không có thiện cảm.

“Anh cũng không phải giống vậy à, muốn nhìn người đẹp thôi!”

“Tán thưởng người đẹp lại dă thương không thương tiếc, hai người các người là như thế nào? Đến xem tình địch hay là bất ngoại tình hả? Cơn tức cũng thật lớn!” Đồng nghiệp nam chịu không nổi lắc đầu.

Nghe thấy hai chữ “Tình địch”, mắt Sở Tiểu Thiển vẫn không rời khỏi quyển tạp chí trên tay, lỗ tai lại lặng lẽ dựng thẳng lên.

“Tình địch cái gì? Tôi nghe nói người phụ nữ này vẫn háo sắc như trước quần quít lấy anh Nhân nha!”

“Xem ra lời đồn này là thật rồi, anh Nhân đến tìm ông chủ cô ta cũng đi theo, rõ ràng là nhân viên lại không đi gặp khách hàng, hơn nữa có nhân viên nào mặc như thế đi làm chứ?”

Phát hiện trong tổng công ty cũng có người nhòm ngó tới người trong lòng, khoe miệng Sở Tiểu Thiển che trong khẩu trang mơ hồ run rẩy.

“Anh A Nhân là ông chủ của cô ấy, ông chủ không nói là tốt rồi, hai người các người quá giống gà mái rồi đó?” Đồng nghiệp nam quyết định không để ý tới hai người phụ nữ ghen ghét nhau, cúi người trước mặt Sở Tiểu Thiển, nụ cười khả cục mở lời, “Em gái Thiển, nhớ tôi không? Tôi là A Uy bạn thân của Đại Đầu, lúc trước có đi qua chỗ bọn em, chúng ta có nói chuyện qua rồi, còn nhớ không?”

Qua lời nhắc nhở của người đàn ông, gợi lên một chút trí nhớ mơ hồ của cô, vì thế nhẹ gật đầu.

“Xin chào.” Thấy thái độ nhiệt tình của đối phương, cô cũng lễ phép đáp lại, “Xin lỗi, tôi bị cảm, giọng nói vẫn chưa bình phục.” Cô hành động không mở miệng giải thích khẩu trang trên mặt.

“Không, em không nói tôi vẫn thật nghe không hiểu.” Giọng nói mềm mại nghe vào trong tai anh thật đúng là thiên âm. A, thật là sáng khoái.

Vì nụ cười bị khẩu trang ngăn trở, cô chớp chớp mí mắt thay cho nụ cười, trên thực tế, bệnh cảm của cô đã đỡ hơn nhiều rồi, chẳng qua là vết thương ngoài da, sức khỏe bình phục chậm một chút.

Nghe thấy giọng nói mềm mại, sắc mặt hai đồng nghiệp nữ càng khó coi hơn.

“Giọng nói kia là giả hay là sao?” Một người trong đó nhìn không được liền hỏi.

“Trời sinh là vậy, hai người các người học một chút đi, giọng nói không mềm mại không quyến rũ thì quên đi, tốt xấu gì đừng bày ra khuôn mặt mẹ kế, đàn ông nhìn thấy đều bị dọa chạy mất.” A Uy trả lời giúp cô.

“Làm ra vẻ!”

“Hắc, đàn ông đều thích giọng nói này.” Hai người mù la sát đi so với tiểu bạch thỏ xinh đẹp, đàn ông không cần phải nghĩ liền quyết định nên đứng về bên nào.

18. Chương 18

Không để ý tới tiết mục trình diễn trước mặt, Sở Tiểu Thiển giống như người ngoài cuộc, tiếp tục lật tạp chí trên tay, chỉ là ghi nhớ lại trong lòng: tổng công ty Kiệt Uy có hai con ruồi, cần chú ý.

Mà bên trong văn phòng bên kia, việc chính sự cũng báo hết một đoạn.

“Nha đầu Tiểu Thiển này thật là phá vỡ mắt kính của ta.” Nghe thấy tiếng động truyền đến bên ngoài văn phòng, chủ tịch của Kiệt Uy hữu cảm nhi phát (1).

Kiểm tra tài liệu trên tay và bản thảo công văn, nghe vậy, động tác của Chu Luật Nhân dừng lại, ngừng đầu trên chọc, “Ông không có đeo mắt kính.” Tiếp theo lại lưỡng lự chỉnh lý lại tài liệu chưa xem hết.

“Tiểu quý!” Hừ nhẹ một tiếng, chủ tịch chứng kiến học trò này từ thời học sinh mà bây giờ đã trở thành một người đàn ông chừng chạc chỉ cười nhẹ. “Tiểu nha đầu dễ thương như vậy, người thật là nhẫn tâm vẫn để con bé theo đuổi hoài?”

“Cô ấy từ khi về nước liền theo đuổi con rồi.” Ý là hành động này đã trở thành thói quen.

“Tiểu quý người tưởng lão tử ta ngày đầu tiên quen biết người à?”

“Đương nhiên không phải.” Lấy bất biến ứng vạn biến, Chu Luật Nhân thuận miệng đáp lại, tiếp tục xem tài liệu của anh.

“Giả đứng đắn! Người không thích tiểu nha đầu, sao có thể để con bé chạy bên cạnh người được?” Chủ tịch ngả ngón lại hừ một tiếng, “Tiểu tử, tuổi tác của người không còn nhỏ nữa rồi!”

Ba, tất cả tài liệu bị ép trở lại trên bàn, Chu Luật Nhân ngẩng đầu, nhìn thẳng ông chủ trước mặt. “Lão đại!”

“Thế nào? Bị nói trúng rồi, muốn trở mặt với lão tử?” Chủ tịch mười phần lưu manh ngoắc ngoắc lông mày. A, Ông rất thích trêu chọc tiểu tử này, ai kêu anh giả bộ đứng đắn làm gì.

“Tuổi ông già rồi.” Trước nay chỉ làm chuyện lớn rõ ràng hợp lý, bắt đầu từ khi nào tự thân quản chuyện vợ vắn của người khác? Giải thích duy nhất chính là, già rồi.

“Hừ, chuyện của người khác lão tử ta không rảnh đếm xỉa tới, mới nói với người hai câu liền bị ghét!”

Gần đây cuộc nói chuyện kiểu này lại thường xuyên xuất hiện rồi. Chu Luật Nhân khẽ thở dài, bắt đầu thu dọn tài liệu trên bàn, để tránh bị ném bom. “Tài liệu con mang về nhà xem, phần kết luận để hôm khác tìm thời gian nói cho người biết.”

Nhưng máy bay ném bom lão nhân không tính bỏ qua cho anh, lúc anh đang thu dọn đồ đạc, tiếp tục ném bom.

“Thật sự là tức chết mà, ta lại không phải cha của người, cũng không phải cha của nha đầu Tiểu Thiển, thật không hiểu nổi lão tử ta làm gì mà mỗi lần nhìn thấy người liền bỗng nhiên lo lắng! Nói tới nói lui, cũng là mẹ và cha người quá lập dị, con trai đều đã ba mươi mấy rồi mà không chịu thúc giục một chút, tháng sau A Tường cũng kết hôn rồi, trong bụng của vợ anh ta cũng có tin vui rồi, mà tiểu tử người lớn hơn A Tường ba tuổi, còn tưởng bản thân là chàng trai trẻ tuổi để người đẹp theo đuổi.....”

Hôn sự của đứa con lớn nhất đã định, con dâu lại có hỷ, chủ tịch sắp trở thành ông nội liền vui mừng nhường này, tính khí thất thường, ở công ty từ trước đến nay vốn ít nói đến chuyện cá nhân của anh, bây giờ chỉ cần gặp cấp dưới độc thân gần đến tuổi kết hôn, thì sẽ bắt đầu niệm kinh, hoàn toàn muốn chuyển nghề làm bà mối.

Chắc hẳn phải vậy, đứng trước tai ương đúng là Chu Luật Nhân.

Chủ quản công ty thường xuyên tiếp xúc với chủ tịch, chín phần đều đã kết hôn sinh con, còn lại vài người chưa kết hôn, phần lớn cũng thân thiết tích cực cố gắng trong các hoạt động, chỉ có mấy người tuổi tác còn nhỏ, vừa không có người muốn, cũng không bận đến không có thời gian, thậm chí còn có một số phụ nữ dán chặt lấy anh, trong đó có người đã dán chặt lấy anh mười mấy năm, nhưng anh cũng không phù chính (2).

Nhìn thấy bộ dạng thối nát này của anh, chủ tịch càng nhìn càng khó chịu.

“Lão tử nói nhiều như vậy, người có nghe thấy không?”

“Nghe thấy rồi.”

“Tức chết mà, niệm người giống như niệm cho tảng đá nghe vậy!” Mà người niệm với tảng đá như anh, càng giống bị bệnh thần kinh!

Chu Luật Nhân phì cười. “Xin lỗi.”

“Bỏ đi bỏ đi, đi đi đi đi, niệm người khiến ta cảm thấy năm tháng không buông tha người mà, tức chết ta rồi, người mau chạy về đi!”

Trùng mắt nhìn ái tướng dưới quyền nhiều năm của ông, cơn tức của chủ tịch, miễn cưỡng dịu xuống, lông mày vẫn nhú chặt như cũ.

Thân là chủ tịch, ông luyện tiết; thân là trưởng bối, ông càng đau lòng cho đứa nhỏ thông minh này, chỉ là biết đứa nhỏ này lâu như thế, ông vẫn chưa nhìn thấy anh tức giận.

Làm nghề này của bọn họ, cho dù không nóng nảy, cũng sẽ không là bộ dạng ôn hòa của anh, cùng lúc ông cảm thấy tính tình của tiểu tử này quá mức cứng ngắt, về phương diện khác lại cảm thấy anh không bình thường.

Quả thực, bất kì người đàn ông nào có tài, giàu có lại vừa có cơ hội, lại chỉ muốn chịu thiệt ngồi ở vị trí chủ quản nhỏ, đích thực rất không bình thường.

Không phải ông muốn làm mất đi uy phong của chính mình, nhưng thân là chủ tịch, ông biết tuy tiền lương của Kiệt Xuất và Kiệt Uy không tồi, nhưng cũng không phải đứng đầu, tiểu tử này càng có nhiều lựa chọn, trước sau lại làm ở chỗ này của ông, ông muốn kéo anh leo lên đỉnh cao nhưng anh lại không chịu, thật không hiểu trong đầu tiểu tử này nghĩ gì?

Chu Luật Nhân lại cười, đương nhiên anh biết trong lòng chủ tịch nghĩ gì?

“Đi thôi, con xem xong tài liệu sẽ nói với người.” Giơ giơ tài liệu trong tay, anh đứng dậy.

Chiến hỏa bên ngoài tiếp tục cháy lan, vốn muốn nhìn xem đóa hoa xinh này làm gì đồng nghiệp nữ ra bộ dạng như thế, nhưng Hoa nhi này không đếm xỉa tới, cộng thêm họ hoa sứ giả lên tiếng phụ họa, liền nhìn không được dấy lên lửa giận, quyết định đập phá tới cùng.

Chỉ là lời nói công kích khó nghe, còn kích thích không nổi nữa điểm phản ứng của đương sự.

Ở phía sau cửa Chu Luật Nhân nghe thấy nội dung đoạn đối thoại có thể tưởng tượng hình ảnh sẽ không được đẹp, đẩy cửa ra, hình ảnh trong tưởng tượng hiện ra không đến hai giây lập tức biến mất.

Vốn người không phản ứng nhảy dựng lên: nguyên bản là hai người phụ nữ mắng chửi thoải thích ngừng miệng lại, lộ ra vẻ mặt thẹn thùng của tiểu cô nương; mà vẻ mặt bất đắc dĩ của người đàn ông ở giữa, nhìn thấy anh liền lộ ra vẻ mặt cứu viện, sau khi vội vàng chào hỏi liền rời đi.

Tất cả đều không phải ngoài ý muốn, anh chỉ cười yếu ớt, đi đến trước mặt tiểu nha đầu.

“Đi thôi.”

“Ừ.” Sở Tiểu Thiên gật gật đầu, dễ bảo giống như dê con.

Thái độ này chuyển biến 180 độ, hoàn toàn không giống với tình hình nghênh ngang mơ ảo khi nãy, khiến cho hai người phụ nữ tắt bớt chín phần đại hỏa đang đốt mạnh.

“Anh Nhân! Nhân viên của Nam Kinh Đông đều có thể đi theo anh như thế sao? Em cũng muốn xin điều qua đó!”

“Em tin tưởng đồ em mặc trên người “Chuyên nghiệp” hơn nhân viên này rất nhiều!”

“Công trạng tháng trước của tôi cao hơn cô.....”

Hai người phụ nữ tranh nhau đoạt lời tiếp lời, Chu Luật Nhân bị ngăn trở đường đi, chỉ có thể bị bắt ép lắng nghe.

Nhìn khoảng không, anh liếc cô một cái.

A, nhìn bộ dạng hí mắt của cô, cái miệng nhỏ nhắn dưới lớp khẩu trang khẳng định là đang vênh lên chắc có thể treo thịt heo.

Nhưng nói đi nói lại, giống nhau là tiếng hô của phụ nữ, trong tai anh tiểu nha đầu kêu hô nghe thấy còn cảm thấy đáng yêu buồn cười, nhưng hai người trước mắt này.....

Anh chỉ cảm thấy, ầm ỉ.

“OK, tôi nghe thấy rồi.” Anh giơ bàn tay lên, ngăn cản ma âm tiếp tục tàn phá màng nhĩ và tính nhẫn nại của anh, “Đầu tiên, trước mắt trụ sở Nam Kinh Đông không thiếu nhân viên; còn nữa, hệ thống của Kiệt Uy và Kiệt Xuất không giống nhau, đoàn khách hàng cũng có khác biệt rất lớn; thứ ba, không phải nhân viên đều đi theo tôi; thứ tư, công trạng tháng này của Tiểu Thiển đã vượt mức, cho dù không đi làm đúng trình tự cũng không thành vấn đề, mà theo hiểu biết của tôi, trang phục lúc đi làm của cô ấy không có vấn đề. Sau cùng, các người đối với chức vụ hoặc công ty có vấn đề gì, đều nên báo cho chủ quan trực thuộc biết trước, tôi chỉ là chủ quản nhỏ, phạm vi phụ trách chỉ có công việc bên Kiệt Xuất Nam Kinh Đông, cho nên thứ lỗi cho tôi lực bất tòng tâm.”

Cười áy náy, anh quy kết và trả lời vấn đề có trật tự.

Hai đồng nghiệp nữ nhất thời nghĩ không ra chỗ không đúng của những câu nói này, chỉ có thể đứng tại chỗ, Sở Tiểu Thiển còn ngẩng đầu nhìn anh cười kinh ngạc.

“Đến giờ tan ca rồi, có vấn đề gì để ngày mai các người có thể tìm chủ quản, về sớm đi, bye bye.” Làm xong kết luận cuối cùng, Chu Luật Nhân dẫn đầu vượt qua “Chướng ngại vật”, Sở Tiểu Thiển phía sau anh cũng như bức trang hồ lô, hai người một trước một sau biến mất trước mặt hai người phụ nữ ngu ngơ.

“Anh Luật Nhân, công việc gặp phiền phức à?” Vừa ra khỏi cửa chính công ty, Sở Tiểu Thiển lập tức đuổi theo bước chân của người phía trước, trực tiếp hỏi.

“Không có, sao vậy?”

“Giọng nói vừa rồi của anh có chút không kiên nhẫn nha, em còn tưởng công việc có chuyện gì rồi, làm em sợ giật mình.”

“..... Nghĩ nhiều quá rồi.” Anh bước chậm lại, trong ánh mắt nghiêng đầu có chút phức tạp.

Nghe thấy giọng nói nghi ngờ của cô, nha đầu này thật giống giun đũa trong bụng của anh, nắm bắt cảm xúc của anh đến tám phần.

Ngay cả chủ tịch cũng nắm bắt không rõ cảm xúc thật dưới lớp mặt nạ của anh, thậm chí lúc trước còn thường xuyên có ý đồ cảm hóa anh, hy vọng anh có thể “Vững vàng hơn”..... Trời mới biết, kỳ thực bản tính cùng sự ôn hòa của anh cơ bản không thể kết hợp được.

Thân là con cả trong nhà, phía dưới còn có hai đứa em trai, lòng dạ thâm sâu, tính tình tiểu nhân mục nát, nếu tâm cơ của anh không càng sâu, nắm tay không càng rắn chắc, từ nhỏ làm sao chế ngự được hai con chó hoang kia?

Chỉ là bệnh lười của anh nghiêm trọng hơn tính tình, cãi nhau, tranh chấp những hành động này đối với anh mà nói là lãng phí sức lực, nghĩ đến vấn đề có thể lũ lượt kéo đến sau khi tranh chấp, thì đủ để cho anh mất trắng trọn xoay người giả chết, hơn nữa, người am hiểu sâu “Trạng thái bùng nổ” của anh, nhất định sẽ không tự mình lấy thân thử nghiệm giẫm lên mìn.

Nhưng mới vừa rồi chẳng qua anh có chút dao động mà thôi, cô nàng này cư nhiên lại có thể nhận ra..... Chu Luật Nhân chẳng việc gì cảm thấy vui vẻ.

“Phải không.....” Ân đường thanh tú hiện ra một cái ngắn nhỏ, giọng nói tỏ rõ không tin tưởng.

“Anh chưa nói em nữa, em lại nghi ngờ anh?” Anh nhíu nhíu mày, khẽ búng một cái trên trán của cô, “Bị hai người phụ nữ bao vây công kích cũng không cãi lại, đây là cây ớt nhỏ anh biết sao?”

Lông mày nhíu chặt chậm rãi dần ra, không quá hai giây lực chú ý câu hỏi ban đầu của Sở Tiểu Thiển liền bị dời đi.

“Từ lúc em giảm cân thành công, loại công kích này sớm đã không lo sợ rồi, lại không phải ăn no chống lại, đối với loại chữ bới nhàm chán này đáp lại làm gì?” Lắc đầu nhún nhún vai, cô lộ ra vẻ mặt của người từng trải. “Đây là đãi ngộ mới có của người đẹp, em còn mừng nữa không phải sao?”

“Thật mở rộng tầm mắt.” Anh khẽ cười tán dương.

“Đương nhiên.” Cô nâng cái mũi lên tỏ vẻ đắc ý, “Lúc trước anh có nói với em, bất luận người khác nói cái gì, cách nghĩ của bản thân mới là quan trọng nhất, em tôn sùng nó làm phép tắc, hoàn toàn thực hành nha!”

“Ồ? Tiểu nha đầu đang đòi thưởng?” Anh buồn cười nhìn cô giương ưỡ, tuy rằng bị khẩu trang che lại nhưng anh khẳng định nó đang giương cao.

Cô biết thời biết thế. “Hừ hừ, một bữa tối miễn phí thì sao?”

“Gần đây bị em tiêu không ít khoản.” Nói thì nói, vẻ mặt anh lại rất tự nguyện.

Bất luận anh cưng chiều Tiểu Thiển dựa vào cảm xúc gì, ở nơi công cộng, thái độ của anh luôn tự biểu hiện ra sự bao dung của anh cả, chính là tận tâm như vậy, mới có thể khiến cho người trong công ty đều cho rằng sự đặc biệt của anh đối với cô là sự cưng chiều của anh cả đối với em gái.

Sẽ không hiểu được theo bản năng anh là hy vọng nói dối người bên ngoài cũng là nói dối chính mình! Trong lòng Chu Luật Nhân tự giễu.

“Đáp lễ thôi, vào lễ tình nhân con gái Nhật Bản tặng quà cho con trai, lúc sau không phải con trai cũng đều đáp lễ lại sao? Điều này cũng bình thường thôi!”

“Ừ, vậy anh không phải thiếu nợ em nhiều lắm sao?”

“Em không ngại anh lấy thân báo đáp đâu.”

“Anh không có thói quen cầu hôn bên đường, cẩn thận xe cán.”

Ánh mắt thâm tình bị một bàn tay lớn vuốt ve, đầu cô bị cưỡng chế quay lại phía trước.

Đáng ghét! Vừa rồi trong nháy mắt phòng ngực trái tim của anh lơ lửng không ít, lại thất bại rồi! Sở Tiểu Thiển nắm cổ tay thở dài.

Ánh mắt liếc về phía kia cho dù bị khẩu trang che mắt, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy biểu tình của khuôn mặt nhỏ nhắn kia thay đổi, môi mỏng của Chu Luật Nhân hơi gợn lên.

Có lẽ là cô nàng này bị “Tứ chi công kích” tích lũy hàng tháng tẩy não hoàn toàn rồi, bây giờ môi cô chỉ cách một cái khẩu trang, trong đầu lập tức không khống chế được nhảy lên cảnh xuân kiều diễm, thậm chí..... còn có nhiều vọng tưởng vì kích thích của hiện tại.

Hôm qua cảm xúc tuyệt diệu bị áp đảo trên giường, lúc này chân thật nhảy lên ý nghĩ, bụng dưới của anh bỗng nhiên căng thẳng.

Bất buộc bản thân thu hồi ánh mắt, Chu Luật Nhân lấy lực tự chủ tương đối lớn của mình kiềm chế hai mắt, đừng có ý đồ tìm kiếm trên thân thể cô cảm xúc trong trí nhớ là xuất phát từ đâu.

Thật sự là đòi mạng mà!

(1) có cảm xúc nên phát ra

(2) lấy người phụ nữ làm vợ

19. Chương 19

Trải qua tịnh dưỡng vài ngày, vết thương trên mặt và trên người Sở Tiểu Thiển rốt cuộc cũng lành hẳn, cô lại không rảnh chau chuốt làn da.

“Theo từng hoàn cảnh khâu nhau, phạm là nơi ở, thương nhân, làm việc trong tòa cao ốc hoặc là công xưởng, Kiệt Xuất đều sẽ cử nhân viên đến hiện trường xem xét thiết kế, kế hoạch đo lường được hệ thống bảo hành áp dụng, khi xảy ra điều khác thường, thiết bị điện tử tinh mật sẽ lập tức chuyển tài liệu về trung tâm điều khiển, đồng thời thông báo cho nhân viên bảo quản đợi lệnh đi xử lý trước.....”

Hé ra khuôn mặt xảo tiểu thiển hề đối diện với ống kính máy ảnh, giới thiệu từng thiết bị và tình hình chung của công ty.

Chu Luật Nhân một bước đi vào văn phòng, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này.

“Chuyện gì vậy?” Anh tùy tiện vẫy tay hỏi một đồng nghiệp, không hiểu mình mới đi ra ngoài một chút, khi về sao văn phòng lại biến thành như vậy.

“Anh A Nhân, anh vừa đi không bao lâu, tổng công ty gọi điện thoại đến nói muốn chụp hình ảnh quảng cáo, cúp điện thoại chưa tới mười phút thì người của công ty quảng cáo liền xuất hiện, tốc độ nhanh thật!”

Hình ảnh quảng cáo? Khi này họp, sao chủ tịch lại không nói với anh?

Lông mày anh nhíu lại, ánh mắt lướt qua một đồng hồ điện, nhìn chằm chằm bóng hình xinh đẹp trước máy ảnh.

Tại sao, lại là Tiểu Thiên giảng giải?

“Đại ca, lâu quá không gặp.” Một cánh tay trắng nõn phủ lên vai anh, cắt đứt suy nghĩ của anh.

“Bảo Dương?” Nhìn thấy người đi tới, anh nhíu mày.

Bảo Dương là tiểu đệ gần nhà anh, nhưng bây giờ thăng chức, thành cậu vợ của tam đệ nhà anh.

Tính đến này, đã nhiều tháng nay anh không có gặp tiểu đệ này rồi? Nhìn bộ dạng này chắc sống rất tốt đây.

“Không phải mất tích sao?” Tạm thời vứt bỏ nghi ngờ trong lòng, khóe miệng anh giơ lên, rất lâu không gặp, theo ý kiến của bản thân anh tiểu đệ là “làm giám sát” ở công ty quảng cáo. “Bị đuổi khỏi nhà chưa?”

Mới vừa lên tiếng chào hỏi liền bị công kích, Bảo Dương chịu không nổi ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Đại ca, anh khỏi giúp đỡ, em có về nhà, là anh một tuần mới về nhà một lần, hơn nữa có lúc còn “Cách chu lưu” (*), thậm chí “Tam chu lưu”(*), nửa tháng mới xuất hiện, em mà bận một cái là không có ngày nghỉ, đúng là muốn gặp anh cũng rất khó!” Kể xấu cáo trạng trước, chiều này mạnh thật nha.

(*) Cách chu lưu: cách một tuần

(*) Tam chu lưu: cách ba tuần.

Từ khi chị gái gả vào Chu gia, vốn là tình cảm hai gia đình vô cùng, bây giờ ngay cả thức ăn cũng cùng nhau làm, chỉ thiếu là chưa đả thông bức tường chính giữa hai nhà mà thôi.

“Kiệt Xuất phía nam cũng có vài người, sao không thử chụp hình ở phía nam là được rồi?”

“Cô ấy cũng là được chỉ định sao?” Ánh mắt anh quét về phía người phía trước máy ảnh.

Nhìn theo ánh mắt của anh, Bảo Dương lắc đầu. “Không phải, cô ấy tự nguyện.”

Nghe thấy câu trả lời, chính giữa lông mày của Chu Luật Nhân nhẹ nhàng kẹp chặt. “Cô ấy tự nguyện thì cậu liền chụp?” Một đôi mắt hẹp dài, chớp chớp theo lông mày.

Người trước ống kính, cười vô cùng sáng lạn, sáng lạn đến..... khiến anh cảm thấy chói mắt, không thoải mái.

“Đương nhiên không phải, quan trọng là cô ấy phải thích hợp, hơn nữa đã hỏi qua chủ tịch của anh rồi, ông ấy cũng đồng ý.” Tự nguyện anh liền chụp? Cũng không phải đập bẻ bằng hiệu của công ty mình. “Người đẹp có dịp quảng cáo hình ảnh thì tên tuổi nhất định sẽ tăng lên, huống chi cô ấy là nhân viên ở đây, nụ cười có duyên, thái độ lại chuyên nghiệp, em thật nghĩ không ra lý do không chụp hình cho cô ấy. Nhưng bộ ngực của cô ấy quá lớn, mặc đồ trắng quần jean rất dễ gây chú ý, cộng thêm giọng nói quá đặc biệt, yếu tố không ăn khớp với hình ảnh chuyên nghiệp, đến lúc đó sẽ tách giọng nói ra tìm người khác bổ sung vào.....”

Bệnh nghề nghiệp của Bảo Dương lại đến, cứ thế phân tích tình hình của hiện trường chụp ảnh, sau khi chụp chậm mấy lần mới phát hiện không đúng, đột nhiên ngừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, sau khi dừng mấy giây, chuyển sang đường khác: “Đương nhiên, nếu như anh về giám sát, em nghĩ em sẽ tìm ra lý do không chụp hình cho cô ấy.”

Hắc, mặt đại ca biến sắc rồi sao?

Thời gian quen biết Chu Luật Nhân ngang với tuổi tác của bản thân, nhiều năm như vậy, anh chưa từng thấy trên mặt đại ca lộ ra vẻ kỳ dị như thế, điều này khiến anh không khỏi mở miệng thăm dò.

“Người đứng là do em trông nom, cô ấy là nhân viên do em chọn trúng.” Anh làm sao nghe không ra người này đang uốn cong lời nói của anh?

“Này, đại ca, anh đổi tính rồi?” Bảo Dương giả vờ kinh ngạc, “Thật không hổ là anh cả Chu gia, thanh niên đầy hứa hẹn nha..... A, không, anh sắp bước vào tuổi trung niên rồi, quan tâm nhân viên là chuyện nên làm.” Lừa gạt như nhau!

Trong nhà ai không biết “Tật xấu” đó của anh, ngày nào đó anh thật sự quan tâm đến việc đời bên ngoài “Phạm vi trách nhiệm”, không phải Mặt trời mọc phía Tây rồi sao, đúng là anh ấy điên rồi.

Chu Luật Nhân chớp chớp mắt, hai tay khoanh trước ngực, lộ ra tia cười yếu ớt, nhìn tiểu đệ có lá gan càng ngày càng lớn nói rõ: “Làm ở công ty quảng cáo không tồi nha? Càng ngày càng biết nói chuyện.”

A, có sát khí! Nhận ra bản thân đã làm chuyện ngu xuẩn gì đó, Bảo Dương chỉ có thể cười ngượng. “Ha ha ha ha”

Ba huynh đệ Chu gia bọn họ, Luật nhỏ nhất cũng rất nổi bật chính là cuồng bạo lực, lão Nhị Luật Anh là người sáng suốt nhất cũng là người rất nham hiểm, đều có thể nhìn ra hai người đó sinh ra không nên ở gần nhau, đầu óc không xấu, trước khi tính hung ác của bọn họ bộc lộ quá trớn liền biết che giấu đi.

Ngược lại việc này được hy vọng rất lớn, nhìn như bình thường, tính tình cũng không tồi, nhưng trong trí nhớ của anh, từ nhà trẻ đến trung học anh cũng đã học chung với chó điên Luật kia 13 năm rồi, lại từng nhắc nhở anh rất nghiêm chỉnh.....

“Đừng chọc giận đại ca của tôi, sẽ chết người đó.”

Anh nhớ mang máng tình hình lúc đó..... Má trái của bên đương sự bị sưng phù lên, bộ dạng nhe răng trợn mắt dường như miệng vết thương khá đau, nhưng xem ra không quá nghiêm trọng, dù sao đội bóng đá trường bọn họ ngày thường luyện tập, trên cơ thể xuất hiện một hai lỗ cũng là chuyện thường gặp, lập tức anh chỉ cảm thấy tiểu tử này bị lão ca anh giáo huấn rồi, cũng chẳng sao.

Nhưng sau vài phút, câu nói này tự động in dấu vào trí nhớ.

Bảng màu cơ thể người. Anh cũng nhìn thấy tình huống này trên cơ thể Luật, tuyệt đối có thể lấy từ này để hình dung.

Vô cùng thâm hiểm, cũng rất cao tay, có thể thấy được ngoài vài dết cũng không có trở ngại gì, nơi được quần áo quần lên mới gọi là tuyệt vời, ngay lúc đó Luật tuyệt đối có tư cách được nhận thông báo của Cục Xã Hội, xử lý vụ án bạo lực gia đình.

Ngay cả bí mật của Luật Anh vô pháp vô thiên, trước mặt anh cũng bị biến mất, anh tự nhận trình độ chịu đựng của chính mình không bằng Luật, suy đoán tâm tư của người khác cũng không bằng Luật Anh, tuy rằng vẫn đoán chừng kì nghỉ hè này lười biếng ở nhà, nhìn như đại ca không có nửa điểm lực sát thương.

Nhưng Luật Anh biến thái kia là người hai mặt trước mặt người khác đều có thể biến thành hai dạng người, nếu bộ dạng ôn hòa hiền hậu này của Luật Nhân là giả thì..... thật đúng là Luật Anh kia biến thái lại càng biến thái hơn, tốt xấu gì ý xấu của Luật Anh trong mắt người thường cũng khiến anh ta giấu đầu lòi đuôi, mà đại ca này..... hoàn toàn là thôi miên bản thân.

A. Anh đúng là không có tài đức gì mà, kiếp trước đốt bao nhiêu hoa thơm hoặc làm bao nhiêu việc thiếu đạo đức, mới quen biết ba anh em Chu gia nên đưa vào bệnh viện tâm thần này.....

“Kêu bọn họ dừng lại.”

“Quay xong.” Bảo Dương thúc thời hô to với nhiếp ảnh gia, ánh mắt đảo qua hiện trường, thì ra mấy nhân viên bên ngoài đã lộ ra bản tích heo, liếc nhìn chăm chăm chiếc váy chật hẹp của tiểu mỹ nhân, có ý đồ tìm ra cảnh tượng tuyệt mỹ, anh có dự cảm nếu không kêu dừng lại, mấy tên kia phải dùng nạng mới có

cách đi ra khỏi cửa chính của Kiệt Xuất. “Chỉnh thắt lưng phía trước một chút. Vị tiểu thư kia, làm phiền cô qua đây một chút.” Anh vẫy vẫy tay với Sở Tiểu Thiển.

“Anh Luật Nhân, anh về rồi à!” Cô nhảy bắn tới trước mặt hai người, hướng về phía Chu Luật Nhân cười trừ.

Nụ cười giống vậy, vừa rồi cô tươi cười trước ống kính, anh cảm thấy thật gai mắt, bây giờ tươi cười với anh, lại thấy cực kì thuận mắt.

“Tại sao lại muốn chụp quảng cáo?” Ánh mắt anh đầy vẻ ôn nhu, nhìn lướt qua bối cảnh đơn sắc trước mắt.

“Anh muốn nghe lời nói thật?” Vừa rồi trước máy ảnh là người đẹp có vẻ mặt chuyên nghiệp, trước mặt anh lại giống như đứa trẻ bướng bỉnh, dò hỏi không xác định.

Anh không trả lời, chỉ là nhượng cao lông mày với cô.

Tự cảm thấy mình hỏi một vấn đề ngu xuẩn, Sở Tiểu Thiển lè lưỡi, “Công khai chiến lược nha.”

“Chiến lược?” Trên trán Bảo Dương bên cạnh toát ra dấu chấm hỏi.

“Em đang thể hiện ra sức hấp dẫn nữ tính của em nhá!” Cô nghiêng đầu, dùng lời lẽ của Sở Tiểu Thiển giải thích cho người không hiểu này, “Anh Luật Nhân có quá nhiều người muốn tranh giành rồi, lần trước em bị cảm phải đeo khẩu trang, đi đến tổng công ty bị hai con ruồi bọ xem thường nha! Bây giờ có cơ hội này, đương nhiên phải nhân cơ hội công khai một chút chứ, làm cho bọn họ biết khó mà lui!” Sau khi truyền bá quảng cáo, hẳn là có thể phát huy hiệu quả dọa quân địch bỏ chạy một chút.

Vù, cô còn đặc biệt đi mua áo sơ mi lộ phân nửa này nữa, chỗ nào nên lộ thì lộ. Chỗ nên lộ, toàn bộ bày ra rõ ràng!

“Tiểu thư, em theo đuổi anh ấy?” Hoài nghi mình hiểu lầm, Bảo Dương chỉ chỉ người đàn ông bên cạnh, không ngại hỏi kẻ dưới.

“Đúng vậy.” Sở Tiểu Thiển rộng rãi gật đầu. “Xin chào, em là Sở Tiểu Thiển đã chính thức theo đuổi anh Luật Nhân hơn bảy năm.”

Có người tự giới thiệu bản thân như thế sao? Trên đầu Bảo Dương hạ xuống mấy vệt đen, dư quang phiêu lưu đến bên cạnh đại ca, chính là nhìn thấy vẻ mặt nhẩn nhẩn cười của anh, dấu chấm hỏi trong lòng anh tựa hồ lập tức có đáp án.

“Đúng rồi, vậy anh là em trai của chị Linh Linh đúng không?” Không đợi anh phản ứng, cô hỏi tiếp.

Vừa rồi cô cảm thấy rất quen mắt, dù sao cũng rất ít đàn ông có làn da đẹp như vậy, sau khi nhìn thấy anh ta đứng chung với anh Luật Nhân, mới xác thực, người đàn ông này là hàng xóm cùng quê miền nam với anh Luật Nhân, lúc cô còn nhỏ đã từng lãnh giáo phương thuốc trắng đẹp cổ truyền với chị gái Bảo Linh của anh ta, kết quả bị một câu “Gia tộc di truyền” đánh bại.

“Bảo Dương.” Anh ta gật đầu, tự báo tên của mình, “Đợi chút, em sẽ không phải là con gái của vợ chồng Sở gia mà anh quen biết đấy chứ?” Về mặt anh kỳ quặc, quen biết chị hai nhất định là đồng hương, mà ở gần nhà anh, anh chỉ nhớ rõ từng có một gia đình họ Sở, có điều là con gái duy nhất của nhà đó cũng không phải lớn như vậy.....

Mặc dù là ấn tượng nhiều năm trước rồi, nhưng trong trí nhớ, người con gái kia cũng tên là Sở Tiểu Thiển, lớn lên đen đen tròn tròn, cười rộ lên hiện ra hai lúm đồng tiền, hơn nữa nghe Luật nói, cô gái đó đã từng qua nhà anh, Luật Nhân cũng nói cô gái đó rất thích bám lấy anh trai của anh, lại nghe cha mẹ nói, nhà cô cũng đã chuyển lên Đài Bắc.....

Dường như tất cả chứng cứ, toàn bộ chỉ hướng về cùng một đáp án.

“Oa, em là Sở Tiểu Thiển?” Nhìn thấy đối phương gật đầu, anh nhin không được kêu lên đầy sợ hãi.

Gặp quỷ rồi! Đây là tự thân nguồn sáng thời kì hiện đại lên kế hoạch đi?

Về mặt anh sợ hãi, nhìn cô, lại quay đầu liếc về phía đại ca nhà bên, tâm sinh nhất kế.

Đột nhiên, anh cất bước tiến lên phía trước, cho cô một cái ôm. “Chúc em thành công.” Anh ở bên tai cô thấp giọng cổ vũ.

“Bảo Dương.” Giọng nói cảnh cáo truyền đến từ phía sau lưng anh.

Anh vội vàng đẩy ra, kéo ra khoảng cách với Sở Tiểu Thiển.

“Cửu biệt trùng phùng, ôm một chút thể hiện tính lễ phép mà thôi.” Anh giơ tay biểu thị sự chân thành, cười lưu manh. “Được rồi, tôi đi xem tiến độ làm việc của công nhân đây.” Hay, thật sự không có nhầm lẫn, tối nay về báo cáo với người hai nhà mới được!

Bảo Dương vẫy vẫy tay, chạy trốn nhanh như chớp, sau khi nghe thấy cuộc đối thoại của người bên ngoài liền dừng bước lại.

“Ai, ai muốn quen người đẹp kia?”

“Cô ấy không phải hoa đã có chủ rồi sao?”

“Vừa rồi tôi nghe thấy, đồng nghiệp của bọn họ nói đối phương chỉ xem cô ấy là em gái, không có quan hệ nam nữ gì cả.”

Là như thế sao? Bảo Dương cười lạnh.

Cứ chờ xem đi.

Có người giống như đội cảm tử đi kích thích vị Nhân huynh kia một chút, anh cũng vui vẻ bỏ ra một phen bản lĩnh đi giúp đỡ.

Vốn tưởng rằng đại ca quyết định sống một đời độc thân, không ngờ vẫn còn ánh rạng đông nha!

Đã rất lâu không có cảm xúc mãnh liệt lên xuống như thế.

Chu Luật Nhân nhìn thấy tên thứ ba đi đến trước mặt Sở Tiểu Thiển có ý đồ đưa cô ra ngoài, trong lòng có một đốm lửa im ắng càng đốt càng mạnh.

Bao bên ngoài phối hợp với công ty Bảo Dương bọn họ đều là sắc phôi sao?

Từ khi cái ôm kia bắt đầu, khó chịu trong lòng anh, theo một đám đáng ghét thay phiên nhau tiến lên bắt chuyện với Tiểu Thiển, lửa giận đã chuyển thành hàng thật giá thật, chỉ là ở ngoài mặt anh vẫn rất bình tĩnh như cũ, ngồi ở vị trí của mình xử lý công việc, lỗ tai cố gắng lén lút thu âm, cẩn thận nghe tất cả nội dung đối thoại.

“Anh A Nhân, anh không đi ngăn cản sao?” Đại Đầu ngồi kế bên anh gõ gõ cái bàn, gây sự chú ý của anh.

“Tại sao?” Anh ngẩng đầu, nhìn theo hướng Đại Đầu chỉ, vẻ mặt không đổi.

Đại Đầu gãi gãi đầu, anh cảm thấy em gái Thiển theo đuổi nhiều năm như vậy, anh A Nhân ít nhiều gì cũng bị cảm động, sau cùng hai người nhất định sẽ ở bên nhau, cho dù gặp phải chuyện gì, nhưng nhìn thấy tình hình hiện tại, anh lại có chút không khẳng định.....

“Mấy tên như thế xem ra chữ Sắc phủ đầu rồi, nếu em gái Thiển để cho bọn họ hẹn ra ngoài thì thật không tốt lắm?” Tuy rằng mọi người đều là người trưởng thành, rất nhiều chuyện cho dù là chuyện người ta nguyện, nhưng đây là bảo bối của văn phòng bọn họ, mọi người đều đưa cô về bảo vệ trong phạm vi hạn chế, đương nhiên phải chú ý một chút.

“Tiểu Thiển có quyền tự do kết bạn, nếu cô ấy không muốn đi cùng người khác, ai cũng đều không thể miễn cưỡng.” Chu Luật Nhân nhàn nhạt trả lời, tiếp tục đảo qua giấy tờ trên tay.

“Đúng là vậy.....” Đại Đầu gãi gãi đầu không biết nên phản ứng thế nào.

Nếu anh cẩn thận một chút, sẽ không khó nhận ra, chủ quản của bọn họ xử lý công việc luôn luôn rất nhanh, mấy tờ giấy mỏng cầm trên tay đã đảo qua hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Đại ca, em đi trước đây.” Khẳng định nội dung chụp ảnh đã OK, Bảo Dương đi đến bên cạnh anh chào tạm biệt.

“Phải về phía nam à?” Để tài liệu trên tay xuống, Chu Luật Nhân ngẩng đầu.

“Ừ, vé cũng mua xong rồi.” Anh giơ giơ cao vé xe trên tay. Chuẩn bị rời đi.

Nhưng trước khi anh xoay người rời đi, liền bị một bàn tay giơ lên ngăn lại.

“Đợi đã, cái đám kia khi nào đi?” Chu Luật Nhân chỉ chỉ mấy tên có tiền độ từ tốn khác thường đang chỉnh lý thiết bị.

“Bọn họ dọn xong đồ đạc thì đi rồi, nên rất nhanh.” Bảo Dương giải thích đơn giản, “Sắp đến giờ xe chạy rồi, lần sau về tán gẫu tiếp, bye bye!” Anh gõ gõ đồng hồ trên tay, tựa hồ đang vội không có thời gian ở lại nhiều hơn nữa.

Nghe vậy, Chu Luật Nhân cười với anh, “Đi đường cẩn thận.”

Một câu ngắn ngủi này, lại giống như làm cho hai chân người đang vội đứng bất động tại chỗ, vẩn vẩn lòng mảy.

20. Chương 20

Đại ca nhà anh thật đúng là có đạo đức tốt không truy tìm căn nguyên nha, hại anh diễn kịch một vai rất giả tạo, không đến vài giây liền bị cắt đứt đuôi. Thời gian khởi hành của vé xe trên tay còn gần hai tiếng nữa, trong lòng Bảo Dương lướt qua một tia xem thường.

Khó trách Sở Tiểu Thiên theo đuổi anh ấy hơn bảy năm mới có tiến độ như vậy, người đàn ông này thật là khó câu, mặt đối mặt với anh ấy tựa như tự tát nước lạnh vào mình, chỉ là tự mình chuốc lấy mất mặt.

Nhưng cũng giảm bớt tích cách có chút dị thường của cô, mới có thể làm cho nước lạnh xuất hiện gợn sóng thu hút trai tân trò chuyện với cô, cho nên lần này nếu anh không giúp một phen thì chẳng biết nói thế nào nữa, “Đại ca, em đang vội, không thể ở lâu, anh giúp em chú ý mấy tên kia!” Anh dặn dò lộ ra vẻ mặt cấp bách, ánh mắt liếc về phía mấy người đàn ông vây quanh Sở Tiểu Thiên, “Có người trong bọn họ từng bị khách hàng tố cáo, kêu Tiểu Thiên chú ý một chút.” Lời nói không rõ ràng lần này của mình nhất định sẽ bị truy hỏi, nên anh vừa nói xong liền vội vàng chạy mất, chỉ để lại không gian tưởng tượng vô hạn.

Nhìn thấy Bảo Dương biến mất ở cửa văn phòng, Chu Luật Nhân chau mày.

Từng bị khách hàng tố cáo..... Cái gì?

Thái độ không tốt, năng lực không đủ, lừa dối, quấy nhiễu tình dục với khách..... Nội dung bị khách hàng tố cáo có trăm ngàn loại, anh nghĩ hạng nhất chính là cái kia?

Nếp nhăn giữa lông mày càng sâu. Tình hình trước mắt, làm cho anh không khỏi nghĩ thành tình huống kia.....

“Được rồi, không có người, đợi chút anh mời em ăn cơm.” Một chỗ khác, người đàn ông lau chùi camera không nghiêm túc nói với Sở Tiểu Thiên.

“Thực xin lỗi, mẹ em có nấu cơm, em nhất định phải về nhà ăn cơm.”

“Vậy ăn cơm xong đi xem phim?”

“Em ăn cơm xong còn phải dọn dẹp, làm xong cũng rất khuya rồi.”

“Xem suất đêm khuya, xem xong anh chở em lên núi Thượng Dương Minh xem cảnh đêm, anh biết có nơi rất yên tĩnh ít người, sẽ không bị làm phiền.....”

Qua lời nhắc nhở của Bảo Dương, lại nghe đoạn đối thoại của bọn họ, Chu Luật Nhân không thể giữ được gương mặt không chút thay đổi của mình.

“Tiểu Thiển.”

“Ừ?” Nghe thấy trao đổi, Sở Tiểu Thiển tuyệt nhiên dùng nụ cười ngọt ngào khác nhau mạnh dạng ứng phó với ruồi bọ, cô quay người, nghênh đón anh. “Anh Luật Nhân?” Cô trực tiếp nhào vào lồng ngực anh.

Ngoài ý muốn, cái này ngày xưa cô tới gần phạm vi xác định rõ ý đồ công kích, có thể vươn tay, bằng vận tốc ánh sáng ngăn cách cô ra xa ở khoảng cách an toàn, lần này phản ứng chậm lại vài nhịp, mũi cô đụng vào lồng ngực anh vẫn không bị đẩy ra.

Vì thế cô thừa cơ lớn mật vòng tay qua thắt lưng của anh, thân thể càng sát lại gần anh.

“Quao..... Em gái Thiển, làm tốt lắm!” Đại đội Bát Quái bên cạnh thấy thế, vài tiếng huýt sáo tán thưởng.

Vốn mặt Chu Luật Nhân có vài phần lạnh lùng, sau khi cô nhảy vào ôm lấy ngực anh lại khôi phục vẻ nhu hòa, bất đắc dĩ thở dài vừa buồn cười, kéo cô ra: “Chuyện quảng cáo, em đi Kiệt Uy với anh một chuyến, đợi anh tiện đường đưa em về nhà.”

“Được.” Lén lau lau vết bẩn, Sở Tiểu Thiển thỏa mãn cười mờ ám, ngoan ngoãn nghe lời.

Mấy tên muốn hẹn người đẹp nhìn thấy, trao đổi ánh mắt với nhau. “Mỹ nhân.....”

“Làm phiền mau chóng dọn dẹp đồ đạc, chúng tôi còn phải làm việc.” Vừa nghe đến giọng nói của đối phương, Chu Luật Nhân lập tức khoe ra dáng vẻ của chủ quản, cắt ngang lời nói.

“Đại ca, em gái anh không quản cũng đừng không cho phép người khác đụng tới nhe!” Một nhân viên khác bên ngoài thiếu kiên nhẫn khiển trách.

“Tiểu mỹ nhân nhiệt tình như thế anh cũng không cho em ấy đáp lại, con gái như thế quá đáng thương rồi? Anh không cần, vậy thì để người khác thương yêu..... A.....”

Vốn là, vị sư huynh này chỉ muốn chỉ về mình phối hợp với lời nói của bản thân, nhưng tay mới nâng lên, trong lòng vì lời nói của Bảo Dương mà sinh ra cảnh giác với Chu Luật Nhân, lập tức ra tay ngăn cản tất cả hành động đối phương có thể thực hiện được.

Trong nháy mắt anh ra tay, một tay kéo lấy cổ tay nâng lên một nửa của đối phương, kéo lại, đè lên bả vai, hai động tác đơn giản, người đã bị một tay anh trói quặt, bắt đặt ở bên hông, toàn bộ quá trình không đến một giây.

Mấy người theo đuổi trường lớn hai mắt, đều bị hành động xảy ra thành linh của anh làm cho sợ ngây người, hơn nữa nhân viên trong Kiệt Xuất chưa từng nhìn thấy cấp trên hành động như vậy, cũng ngạc nhiên tới nỗi đứng ngơ ngơ tại chỗ.

“Tôi nói rồi, chúng tôi còn phải làm việc, làm phiền mau dọn dẹp đồ đạc rời khỏi đây, nơi này không phải quán ăn đêm để cho các người tán gái, tán gái cũng phải nhìn xem thời gian địa điểm.” Về mặt Chu Luật Nhân lạnh lùng, gấp nửa người ngăn chặn người bên dưới, giọng điệu trầm thấp nhạt nhẽo lại tràn ngập ý tứ cảnh cáo hàm súc: “Tôi không muốn lãng phí nước miếng.”

“Anh Luật Nhân.....” Sở Tiểu Thiển giống như những người khác, chưa từng thấy qua bộ dạng này của anh. Ngón tay sợ hãi chọc chọc vài cái lên vai anh. Cô cảm nhận được cảm xúc phập phồng mãnh liệt của anh, tuy người bên ngoài nhìn vào, thái độ của anh được coi là rất bình tĩnh.

Quay đầu liếc mắt một cái, lúc này Chu Luật Nhân mới buông tay người bị áp chế.

Chuyện ngoài ý muốn bất thành linh xảy ra, nhất thời văn phòng tràn ngập vẻ tĩnh túc quỷ dị, mấy nhân viên bên ngoài lo lắng cho an nguy của bản thân nên không nói được lời nào, động tác trở nên rất nhanh, thu dọn thiết bị ban đầu, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm toàn bộ khiêng lên vai, nâng cánh tay, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Sau khi nhìn thấy đám người không vừa mắt đi hết, trong phòng lại có không khí quỷ dị như trước, đoàn người ta nhìn người, người nhìn ta, dựa vào tình hình không rõ ràng bây giờ, tất cả không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng tạo cho đương sự nỗi khủng hoảng, giống như vừa rồi cái gì cũng chưa xảy ra, sớm đã khôi phục bộ dáng ôn hòa bình thường.

“Đại Đầu, chút nữa tôi không về, tan làm cậu giúp tôi chú ý giao tiếp một chút.” Về chỗ ngồi lấy mấy phần tài liệu, Chu Luật Nhân ngoảnh đầu nói với Đại Đầu vẫn còn ngây ngơ.

“Ồ..... Được.” Người bị điểm danh vội vàng đáp lại, đầu óc lại nghĩ tình huống không rõ ràng đó.

Chu Luật Nhân cầm lấy chìa khóa xe, xoay người, từ trước đến nay không cần anh mở miệng cô lập tức biết mình nên làm động tác gì mau chóng thu dọn túi xách, đứng phía sau chờ anh.

“Đi thôi.” Anh nâng lên nụ cười, khẽ vò đầu cô, dẫn đầu đi ra cửa chính.

Nhìn thấy hai người biến mất ở cửa chính, Đại Đầu gãi gãi tóc ngắn trên đầu.

“Ừc..... Các người xem như thế, có phải là em gái Thiển vẫn còn có cơ hội không?”

Đoàn người lại ta nhìn người, người nhìn ta, tiếp theo đều lắc lắc đầu. “Ai biết.”

21. Chương 21

Phong cảnh xẹt qua bên cửa sổ, từ các nhà cao tầng dày đặc, dần dần chuyển thành nhà trọ, nhà bình dân, ngõ nhỏ.

Xe chạy đã được mười phút, cho dù đầu óc Sở Tiểu Thiển đều là bả đậu cũng có thể biết được, đây không phải là hướng đi tổng công ty.

Nói chính xác hơn một chút, tuyến đường này, là đi về nhà cô.

Hiện tại là chuyện gì xảy ra vậy? Cô không tin hình ảnh ngược xuyên thấu ngoài cửa xe, quan sát người đàn ông đang lái xe.

Tuy vừa rồi trước khi lên xe anh còn cười nói bình thường với cô, nhưng đúng là có một điều kì quái không thể nói rõ, quái đến mức dấu chấm hỏi bay đầy trong lòng cô, còn không biết nên phản ứng thế nào.

Quả nhiên, đến nhà cô rồi.

Ừc..... đã đến cửa nhà rồi, cho dù cô tìm như thế nào cũng không được manh mối, vẫn kiên trì mở miệng, “Anh Luật Nhân, không phải..... đi Tổng công ty sao?”

Dừng xe xong xuôi, kéo phanh xe lại. Lúc này Chu Luật Nhân mới quay đầu, nhìn cô.

Anh cứ như vậy mà nhìn cô, trầm mặc không lên tiếng, đến khi bầu không khí quỷ dị trong xe làm cho lông mày Sở Tiểu Thiển nhíu chặt, anh mới chậm rãi lắc đầu.

“Không.”

“A? Không? Anh Luật Nhân, cơ thể anh không thoải mái sao?” Cô đưa tay sờ trán anh, sao kì lạ như vậy?

“Anh không sao, được rồi, hôm nay cho em tan ca sớm, vào nhà đi.” Anh bắt lấy bàn tay nhỏ trên trán, ra lệnh cho tiểu nha đầu.

“Ồ.” Tìm không được manh mối, lông mày cô đang nhíu chặt, đầu óc vì bị thất bại nghiêm trọng, chỉ có thể ngoan ngoãn gạt đầu, động tác làm theo mệnh lệnh.

Nhưng giây tiếp theo, như là đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Sở Tiểu Thiển quay đầu lại, “Anh Luật Nhân.....”

Anh giữ yên lặng, chờ lời nói tiếp theo.

Kì lạ, ánh mắt của anh Luật Nhân thật sự rất kì quái, bình thường cô nói chuyện rất lưu loát làm sao mà bị nhìn chằm chằm như vậy, đột nhiên đầu lưỡi cũng bị chậm trễ lên.

“Anh..... Có muốn vào nhà ngồi một chút không?” Cô hỏi, sau đó lại bổ sung thêm một câu, “Ba em đưa mẹ em đi Hàn Quốc du lịch rồi, ba ngày sau mới về.”

Mời rõ ràng cỡ nào, cũng giống như lời kịch cô đã nói qua không dưới mười lần, hiện tại cho dù đầu óc thất lại, vẫn là giống như động tác theo bản năng bật thốt lên không ngại, tuy rằng kết cục cuối cùng đều là bị từ chối.....

“Được.”

Hả? Nghi ngờ bản thân nghe nhầm, Sở Tiểu Thiên trừng lớn hai mắt không thể tin nổi.

Xong rồi xong rồi, không phải là cô mơ tưởng về anh Luật Nhân quá nhiều, mà bắt đầu xuất hiện huyền thính với ảo giác đấy chứ?

Không để ý tới cái trợn mắt và tim đập loạn nhịp của cô, dáng vẻ tự nhiên tắt máy xe của Chu Luật Nhân, nghiêng đầu, “Không phải muốn mời anh vào nhà ngồi sao?” Anh vừa tháo dây an toàn vừa hỏi.

“Ồ, à, đúng rồi.”

Tất cả điều này là thật sao? Đến khi Sở Tiểu Thiên đi đến trước cửa nhà trong lòng cô luôn tràn ngập một khoảng cách ngăn ngừi giữa lòng nghi ngờ và không kiên định, hại cô vẫn luôn có một sự xúc động muốn quay đầu lại để xác định, tiếng bước chân phía sau có phải là mình nghe nhầm, hay là cô hoàn toàn nằm mơ, vẫn chưa tỉnh?

Mãi đến khi đứng trước cánh cửa thép lớn vừa dày vừa nặng, trên cửa phản chiếu hai bóng dáng, cuối cùng mới cho cô đáp án, cũng kéo cô quay về “Hiện thực.”

Ồi, đừng nghĩ nhiều nữa, sự thật 90% anh Luật Nhân chỉ vào nhà ngồi chơi, đợi uống xong một tách trà thì sẽ đi ngay, nói không chừng anh muốn đến để niệm niệm cô vì chuyện quảng cáo vừa rồi, niệm chút liên kết thúc công việc.....

Nhiều năm kiên trì nhưng đều bị từ chối, không ôm bất kì hy vọng nào với thực tế đầu óc cô liền khôi phục động tác.

Vì cách nghĩ của bản thân cô, trong lòng thở dài buồn bã.

Bất quá..... Cô, nhưng là Sở Tiểu Thiên nha, đâu có thể nào ngoan ngoãn ngồi tại chỗ đợi thức ăn đưa tới cửa? Phản ứng lạnh nhạt của anh cũng không sao cả, dù sao chủ động ra trận là tôn chỉ theo đuổi đàn ông của cô mà, khó có được cơ hội như thế, đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Tạo dựng xong tâm lý sẵn sàng, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, quay người lại, hành lễ với anh rồi khôi phục lại nụ cười khê, “Tềng tềng..... Hoan nghênh đại giá quang lâm, từ giờ trở đi, chính là thế giới riêng của hai chúng ta.”

Vì hành động này anh khê cười ra tiếng, “Lên lầu.”

“A hả..... em là vợ yêu hoan nghênh chồng về nhà, không phải tiểu thư thang máy nha.” Nụ cười ngọt ngào lập tức bị phá vỡ.

Chu Luật Nhân không để ý tới lời nói vọng tưởng của cô, lắc đầu cười cười, trực tiếp lướt qua cô đi vào trong nhà.

Nhìn thấy con mời nhập gia, Sở Tiểu Thiên giơ tay cười mờ ám giống như con mèo, quay người khóa cửa, đuổi theo.

Trước tiên cô đến nhà bếp pha một ấm trà, lúc trở lại phòng khách, chỉ thấy cấp trên của cô thoải mái giống như ở nhà mình, mấy nút áo sơ mi bị mở ra, thanh phơi nằm trên ghế sofa.

Không ngờ tới được nhìn thấy hình ảnh đẹp mắt như thế, càng chưa nhìn thấy bộ dạng này của anh, nhất thời cô cầm tách trà đứng ngây ngốc một bên.

Ách..... Không sai nha? Anh Luật Nhân kì lạ thật nha.....sao cô lại có cảm giác như thế..... Ảo giác anh tỏa ra sức quyến rũ nam tính với cô? A..... Rốt cuộc là anh kì lạ hay là đầu óc cô bị hư rồi?

“Tiểu Thiển, nước bọt nhỏ tới đây rồi.”

Hít vào một hơi, cô chạy nhanh đem nước bọt giấu đi, sau đó cười ngây ngô đưa trà cho anh.

Thấy phản ứng của cô, nâng khoe miệng lên trong lòng Chu Luật Nhân khá hân lên.

Lẽ vật sự kiện vừa rồi ban tặng, rốt cuộc anh cũng nghĩ thông suốt.

Rõ ràng anh hiểu rất rõ địa vị của mình trong lòng Tiểu Thiển, lại chậm chạp không muốn đối diện, thế nào cũng phải đến hôm nay bị chọc tức mới đồng ý thừa nhận, bản thân sớm đã nhét tiểu nha đầu vào phạm vi sở hữu của riêng mình.

Chính là kinh nghiệm hồng bét của quá khứ cản trở, làm cho anh từ đầu đến cuối giậm chân tại chỗ, chỉ dám y vào hiểu biết của mình đối với Tiểu Thiển, biết cô không thể nào rời khỏi mình đến khi cô hết hy vọng, mới yên tâm tiếp tục trò chơi ta theo đuổi người.

Bây giờ nghĩ thông suốt, thật sự anh cảm thấy bản thân rất kém cỏi, đối với Tiểu Thiển không công bằng.

Nếu cứ tiếp tục giậm chân tại chỗ, anh muốn..... Đánh cuộc thử.

Nói không chừng, tiểu tử kia nhiều lần khoe khoang trước mặt anh có được “Ra – đa Chu Luật Nhân”, sau khi biết được bản chất thực sự của anh, còn nguyện ý yêu anh.....

Cho dù trong lòng muốn đánh cuộc thử, nhưng trời sinh tâm tư tỉ mỉ làm cho Chu Luật Nhân không khỏi lo lắng, anh tưởng, bản thân vẫn muốn làm rõ một chút vấn đề trước, mới quyết định có đánh cuộc hay không.

“Tiểu Thiển.”

“Đạ?”

“Tiểu Thiển.....”

“Đạ?”

Đến khi gọi hai tiếng, anh mới động thủ, trực tiếp tiến vào bên trong áo da lông ngắn kéo cao tay áo.

“A? Anh Luật Nhân, anh gọi em?” Hai tay bị bắt giờ cao, Sở Tiểu Thiển có thói quen tự mình ăn đậu hủ lúc này mới ngẩng đầu, hai mắt chống lại anh.

“Anh có một vấn đề muốn hỏi em.” Chu Luật Nhân buông tay, làm cho cô khôi phục tư thế ngồi bình thường, “Em theo đuổi anh lâu như thế, rốt cuộc thích anh ở chỗ nào?”

Nhiều năm như vậy, anh vẫn không nghĩ ra, nếu nói đơn thuần bởi vì vẻ bề ngoài, anh tin tưởng điều kiện của cô, sẽ không tìm được đối tượng có chất lượng tốt nhất.

Sở Tiểu Thiển có chút kinh ngạc, vậy mà anh Luật Nhân lại chủ động nói chuyện này với cô? “Toàn bộ nha.” Giây tiếp theo, cô không chút suy nghĩ trực tiếp trả lời.

“Tiểu nha đầu, đáp án này không thuyết phục được anh.” Anh lắc đầu, hoài nghi cô gái nào sau khi biết được tật xấu của anh, sẽ thích chỗ thiếu sót đó.

“Hả? Phải thuyết phục anh sao? Ừ, Để em nghĩ xem.....” Lông mày cô khép lại, nghiêng đầu suy nghĩ.

Chu Luật Nhân lộ ra nụ cười yếu ớt, nhìn bộ dạng đáng yêu cố gắng suy nghĩ của cô, kiên nhẫn chờ đợi.

“Có lẽ là quốc nhất, hoặc là quốc nhị.....” Sở Tiểu Thiển cô gắng nhớ lại cảnh tượng năm đó, “Khi đó em biết mình thực sự thích anh, mỗi tuần đều chờ anh nghỉ hè trở về, mặc kệ trong lòng tôi tệ đến cỡ nào, chỉ cần nhìn thấy anh trong lòng của em sẽ rất tốt.”

Quốc nhất..... Có phải quá nhỏ không?

“Cấp ba em mới nói rõ với anh.” Anh nhin không được hỏi.

“Bởi vì trước đó em vẫn chưa hoàn toàn sửa chữa thành công mà.” Cô đột nhiên hô to, “A, đúng rồi đúng rồi, em nhớ ra rồi, ngày nghỉ lúc em với bạn đến trường đánh bóng, sau khi đánh bóng xong gặp được anh, anh đã cứu em đó.”

Trước đó, bọn họ chỉ được xem là hàng xóm, đối phương quen biết lẫn nhau, lại không có xuất hiện cùng một lúc.

“Lúc trước em rất ngốc, bạn học đều chọc em, rõ ràng em không thoải mái, lại chỉ biết đầu vô mồm làm liều với bọn họ, mỗi lần đều hại bản thân buồn bực muốn chết sớm cho xong.”

Chu Luật Nhân biết lúc nhỏ cô thực sự là như thế, gặp phải uất ức khó chịu, cứ tự mình trốn đi chữa thương.

“Kết quả qua lần đó, đúng lúc cắt đứt lời nói của chúng ta, em còn nhớ trên đường về nhà anh nói với em: ‘Cho dù người khác nói như thế nào, cách nghĩ của bản thân mình mới là quan trọng nhất’ câu nói này, gây cho em sự rung động rất lớn nha.”

“Lúc đó tuy rằng bộ dạng em đen đen tròn tròn, nhưng lại không biết bản thân mình xấu, bắt quá mấy người già yêu thích giọng nói và bề ngoài của em viết văn, nói không xúng, không ăn khớp, khi đó em còn nhỏ, rất dễ bị ảnh hưởng, thường tự ti, nhưng sau khi quen biết anh thì khác rồi, con người anh rất tốt, mọi chuyện đều nói ngay trước mặt em, ở cùng anh rất vui vẻ, lòng tin của e cũng bởi vì anh mới được hình thành nha.”

“Em xem anh là thầy giáo?” Nghe vậy, anh không khỏi nghi ngờ.

Tiểu gia hỏa này sẽ không hiểu lắm sự tôn kính thành yêu thích chứ, hiểu lắm nhiều năm như vậy à?

Nếu như là..... Anh sẽ học máu.

“Thầy giáo cái gì? Em xem anh là thiên thần để tôn sùng nha.”

Câu nói này, làm cho lông mày Chu Luật Nhân càng nhíu chặt hơn.

Ít nhất thầy giáo còn là người, thiên thần..... là cái gì?

“Đại khái là cảm giác anh cho em đi.” Lại nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cô tiếp tục nói: “Anh cứ ung dung tự tại, người khác nhìn vào cũng thấy rất thoải mái, từ nhỏ mẹ em đã nói em quá nóng nảy, thường xuyên loạn tới loạn lui, ở bên anh, trong lòng em cảm thấy rất ổn định, an tĩnh.”

Khi đó em cũng không biết cái gì là thích không thích, nhưng mà sau khi phát hiện, nhìn thấy anh quen bạn gái, trong lòng em sẽ rất đau rất đau, nam sinh khác tỏ tình với em em lại hoàn toàn không có hứng thú, mỗi lần gia đình hỏi kiểu người em thích, trong đầu em đều là hình dáng của anh, sau đó sẽ bắt đầu suy nghĩ, nếu người tỏ tình với em là anh thì tốt quá rồi, ở bên anh, em nhất định hạnh phúc tới chết luôn.” Cô nhớ tới đoạn liều mạng sửa đổi chính mình, lại không rõ khoảng thời gian sau việc làm đó đại diện ý nghĩa gì, bản thân cảm thấy mình rất chậm chạp.

Ánh mắt Chu Luật Nhân tỏ ra ôn nhu, xác nhận rồi, cô, động lòng với anh, thiên chân vạn xác*.

Như vậy kể tiếp, chính là vấn đề của bản thân mình.

*Sự thật 100%.

“Tiểu Thiên.....” Giọng nói khàn khàn mở miệng hỏi: “Em có từng nghĩ qua chưa, anh thật sự tốt như trong tưởng tượng của em?”

“Em cảm thấy anh tốt không thể nào tốt hơn nữa.”

“Anh nói.....” Lời nói của cô, hại anh chột dạ, “Sau khi hai người quen nhau, rất nhiều khuyết điểm sẽ lộ ra, đến lúc em phát hiện hình dáng của em không giống như trong tưởng tượng của em, e rằng sẽ thất vọng.”

“Thất vọng?”

“Đúng, thất vọng.” Anh gật đầu, “Sau đó hai người sẽ vì rất nhiều nguyên nhân mà chia tay.”

“Em sẽ không như vậy.” Nếu bọn họ quen nhau, cô mới không nỡ chia tay với anh, cô còn muốn sinh cho anh nhiều tiểu bảo bảo nữa, “Anh Luật Nhân, anh biết em lâu như vậy rồi, không biết em rất cứng đầu sao?” Nếu dễ dàng từ bỏ như thế, cô cũng không theo đuổi anh nhiều năm như vậy.

“Rất nhiều chuyện, trước khi không xảy ra đều rất khó nói.” Kinh nghiệm quá khứ, khiến anh thấy rõ, “Tiểu Thiên, em biết thời gian anh quen bạn gái đều không dài, có lẽ là bản thân anh có vấn đề rất lớn.....”

“Anh có mới nói cũ?” Cô chen vào hỏi, nhưng không đợi anh trả lời, cô giảng giải kịch liệt, “Được rồi, mặc kệ như thế nào, cho dù anh có mới nói cũ, cùng lắm thì cách một thời gian em liền thay đổi tạo hình, làm cho anh đối với em có cảm giác mới mẻ, cách này có thể thực hiện nhỉ.” Cô đều có thể thay đổi thành công hình dáng trước kia, tạo hình bất quá là hạ thấp trình độ bề ngoài, độ khó hẳn là không cao.

“Không hẳn là vấn đề này.....”

“Được rồi được rồi, cho dù thế nào đều không phải là vấn đề, mức độ phối hợp của em cực kì cao, anh biết chưa.” Cúi đầu anh có vấn đề gì, gặp một cái cô chém một cái, gặp hai cái cô giết một đôi, lúc nào cũng có thể giải quyết, việc cấp bách trước mắt là..... “Anh Luật Nhân, hẹn hò với em đi.... Em rất ngoan rất ngoan, biết nấu cơm, biết làm việc nhà, biết nghe lời, chăm sóc rất tốt, làn da mềm mại vóc người đẹp, chọn em sẽ không thiệt thòi đâu, được không được không được không vậy.....” Cô leo lên sofa, nằm co thành hình dáng một con mèo, ở trên người anh làm nũng, chào hàng chính mình giống như nhân viên chào hàng hạng mục của công ty thuận buồm xuôi gió.

Haha, cô nhìn thấy nữ thần may mắn vẫy tay với cô, lần đầu tiên anh Luật Nhân dám nói mấy câu này với cô, hơn nữa còn là anh bắt chuyện, xem ra lần này không thành công liền thành tôm nõn con.

Cho dù thành tôm nõn con... Cô cũng nghĩ cách khiến anh ăn vào trong bụng.

Quả nhiên, dự cảm của cô không sai.

Từ trước đến nay người đàn ông khiến cô ăn đậu hũ rất khó thương lượng, bây giờ lại không ngăn cản mặc cho cô bò lên người anh.

“Tiểu nha đầu, em biết em đang làm gì không?” Ánh mắt anh nhảy lên ánh lửa cực nóng không dễ bị người khác phát hiện.

Vốn là, trong đầu anh ôm ý nghĩ độc thân bình tĩnh, cần phải tuân thủ lý trí, giữ vững khoảng cách với cô mới đúng.

Trên thực tế anh thật sự có, anh cứ không ngừng kéo dài khoảng cách, đi ở phía trước không nhìn cô, nhưng cô cũng cứ có cách đuổi theo anh, tựa đầu ở trước mặt anh, dùng sự chân thành nhất, nụ cười hạnh phúc, một lần lại một lần va chạm vào trái tim anh.

Đến cuối cùng, trái tim vốn không thể gợn sóng, rốt cuộc cũng không thể không đầu hàng với cô.

“Biết chứ.” Ấy da, nút thắt này rất khó giải nha.....

22. Chương 22

“..... Em nên chờ sau khi anh chấp nhận hãy tiếp tục.”

“Không được.....” Đợi đợi đợi, cô phải đợi bao lâu? Thật vất vả mới bắt được cơ hội, đương nhiên là làm trước nói sau. Cơ hội khó có được, phải bắt lấy, cô thật sự sợ giây tiếp theo anh lại vội kêu cứu, sợ chết nữa.

Quả thực, không phụ ý nghĩa của cô, giây tiếp theo Chu Luật Nhân chế ngự hai tay không an phận của cô, sau đó có chút hoang mang hỏi: “Tính cách này của em do anh tạo thành?” Tuy trước giờ anh rất ít thấy gương mặt xấu hổ e lệ của cô, nhưng cô cũng thật sự là rất..... Nóng nảy.

“Không biết.....” Tay bị chế ngự, Sở Tiểu Thiên chỉ có thể nhìn chiến tích kháng nghị giải trừ chưa đến một nửa, “Trời sinh không tốt thì chôn giấu trong người, nhưng em muốn làm cho tiềm năng của anh phát huy đến cực hạn, nên không sai chứ?” Cô vốn là người gặp được thứ mình muốn liền sẽ vui đầu tìm tòi, thậm chí mẫu người phụ nữ dè dặt sẽ bị vứt bỏ sạch sẽ như thế, thật là không thể nói đến công lao của anh.

“Nghe em nói thì anh nên chịu một phần trách nhiệm.”

“Lấy em đi.” Cô lộ ra lúm đồng tiền dễ thương, cười giống như một tiểu thái dương.

“..... Anh nên về nhà rồi.”

“Hả... Không muốn không muốn đâu, em biết sai rồi.” Thấy anh đứng lên, cô chạy nhanh về phía trước, dè anh về sofa, “Em biết rồi, trước tiên phải hẹn hò, sau khi hẹn hò mới có thể nói đến chuyện hôn nhân, chúng ta mới vừa hẹn hò, cầu hôn nên để hai ngày sau hãy nói...”

“Hai ngày? Anh chưa có đồng ý hẹn hò.” Chu Luật Nhân nhí cười, cố tình tàn khốc đánh gãy cô.

“Anh Luật Nhân.....” Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ử rử, còn méu máo, đáng thương đến cực điểm mà con người ngấp nước lóe lên theo dõi anh.

“Ừ?” Mặt anh không đổi sắc, đợi nhìn chiêu sách tiếp theo.

“Em thật sự rất thích anh,” Sở Tiểu Thiển chỉ biết méu máo, cùng anh bốn mắt nhìn nhau, lấy giọng điệu thật sự chân thành, chậm rãi nói: “Trước kia rất lâu rất lâu, thì em thích anh, thích rất lâu rồi, anh vẫn là mục tiêu và ước muốn của em.....” Cô đưa tay dấn vào ngực anh, dường như muốn nói cho anh biết... Anh luôn ở trong tim em, cũng đợi đến khi anh mở cửa trái tim, bỏ cô vào.

Xong đời, chiêu này lực sát thương quá mạnh, anh chống đỡ không nổi rồi.

Anh yêu thương mơn trớn khuôn mặt cô, “Tiểu Thiển, anh không muốn tổn thương em.” Điều anh lo lắng nhất, là khuôn mặt này, có một ngày không còn nụ cười sán lạn này nữa, “Anh không thể đảm bảo kết quả hẹn hò của chúng ta như thế nào, nếu như không vui vẻ, thì sẽ chia tay, hiểu không?”

“Em sẽ không chia tay.” Cô lập tức lắc đầu.

“Anh không hy vọng hai người oán hận nhau tới già.” Bao nhiêu nam nữ vì yêu mà hận nhau, nếu

tình cảm thay đổi, kiên trì kéo dài tới cuối cùng, ngay cả khi nhớ lại kỉ niệm vui vẻ lúc đầu đều sẽ cảm thấy rất buồn cười.

“Em sẽ khiến anh vui vẻ.” Lời thề sắc son của cô cam đoan với anh.

Nghe vậy, Chu Luật Nhân ngừng vài giây, nhin không được bật cười.

Tiểu nha đầu này, anh chính là lo lắng cho cô, vậy mà ngược lại cô quảng lời nói về cho anh, còn hứa hẹn?

“Khụ.....” Anh miễn cưỡng nhin cười, gật gật đầu, “Ừ, được thôi, anh sẽ đợi xem.” Lại từ chối, thì quả thật không có lương tâm rồi.

Aaaaaaaaaa?

Câu nói này, có nghĩ là..... Cô thành công rồi?

“Anh..... Đồng ý rồi?” Nhiều năm như vậy, đột nhiên trúng giải thưởng lớn, sẽ khiến người ta nhất thời không dám tin.

Sở Tiểu Thiển cẩn thận xác nhận lần nữa.

Chu Luật Nhân không trả lời, chỉ đưa tay áp chế đầu cô.

Đôi môi mềm mại, giao nhau.

Xúc cảm của đôi môi tựa như ảo mộng đẹp, lần này không còn là cô đơn phương đánh lén, mà vĩnh viễn không chiếm được nụ hôn đáp trả nữa..... Không báo động trước, nước mắt theo hốc mắt của Sở Tiểu Thiển rơi xuống.

Nước mắt trực tiếp rơi xuống gương mặt anh, Chu Luật Nhân cả kinh, “Tiểu Thiển?” Anh vội vàng dừng lại động tác.

“Xin..... Xin lỗi.....” Không nghĩ khuôn mặt khóc xấu xí bị nhìn thấy, cô vùi mặt vào trước ngực anh, “Em quá cảm động thôi..... Nhất thời không khống chế được.....” Ô.... Cô muốn gọi điện thoại cho Bá Ân thông báo tin tốt, còn có ba mẹ đang ở Hàn Quốc nữa.....

Nhẹ nhàng, anh thu lại hai tay, ôm cô vào trong lòng, cảm giác được ôm cô, tốt hơn so với tưởng tượng của anh.

“Ngốc.”

“Em rất thông minh nhá.....”

“Ngốc.” Anh lặp lại.

“A..... Ngốc thì ngốc.....”

Đây là cách phối hợp gì thế? Chu Luật Nhân cười thầm trong lòng.

Tiểu nha đầu này thật sự là rất đáng yêu làm cho anh không biết nên làm sao bây giờ, không khó lý giải vì sao ý chí của anh không kiên định, công khai cho cô ăn vụng được đậu hũ, kì thực là bản thân cũng muốn đụng chạm cô.

“Đứng dậy đi, tiểu nha đầu, tới giờ ăn cơm rồi.” Anh vỗ nhẹ lưng của cô.

Sở Tiểu Thiển ở trong lòng ngực anh lẩm bẩm, “Không muốn.....”

“Cái gì?” Anh nghe không rõ.

“Em nói...” Mặt cô rời khỏi ngực anh, tiến đến trước mũi anh, lớn tiếng nhắc lại lần nữa, “Em chưa có đói, cũng không muốn đi ra ngoài, em muốn ăn anh hơn.” Trong lòng thẹn thùng không quan trọng, yêu thương trong lòng bàn tay của người đàn ông này quan trọng hơn, cô đợi đã nhiều năm rồi, bây giờ mộng đẹp trở thành hiện thực, nên để cô diễn tập thực tế chứ.

“Em khẳng định?” Bao tặc tính của cô tuyên bố, khiến thời gian cảm động của Chu Luật Nhân biến mất rất nhanh, thay vào đó là tâm lý phức tạp vừa bực mình vừa buồn cười.

“Chính xác là vậy.”

“Nơi này là phòng khách.” Anh lấy tay gõ gõ lên sofa mềm mại.

“Em có phòng ngủ.”

“Anh không có đem bao cao su.”

“Em có.”

Chu Luật Nhân không khỏi nghi ngờ chính mình nghe lầm rồi, nhưng kể tiếp lời nói của Sở Tiểu Thiển, lập tức chứng minh thánh giác của anh không có lầm.

“Em có ba hộp nha.”

“Ba hộp?” Anh khó tin gia tăng âm lượng.

“Đúng.” Cô khẳng định gật đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, thân thể bò lên đi lấy chứng cứ.

Anh đứng dậy đi theo phía sau cô, sắc mặt âm trầm.

OK, anh không phải già cứng ngắt, nếu tiểu nha đầu từng ném trái qua, anh cũng không xen vào, dù sao cũng là anh từ chối cô lâu như vậy.

Nhưng nghĩ tới đã từng có người đàn ông ôm cô, đụng qua cô, làm chuyện người lớn với cô..... Sự dă man che dấu trong cơ thể, không bị khống chế từng giọt từng giọt muốn lao tới kêu gào.

“Tềng teng... Anh xem.”

Đi vào trong phòng cô, ba cái hộp nhỏ xuất hiện trước mắt, anh cảm thấy cực kì chướng mắt.

Không phát giác sắc mặt anh bất thường, Sở Tiểu Thiên kéo anh ngồi xuống giường, hiến vật giống như hướng về anh..... Giới thiệu.

“Hộp này sớm nhất, là em mua lúc học Đại học, lần đầu tiên mua cảm thấy quá mắc, lại rất thảm để hết thời hạn không có cơ hội sử dụng, nhưng tuy rằng hết thời hạn, em vẫn giữ lại làm kỉ niệm, dù sao cũng không có bị phân hủy.

Sau đó là hộp này, em thông minh hơn một chút, biết anh trong thời gian ngắn sẽ không bị em theo đuổi được, cho nên sau khi hộp thứ nhất hết thời hạn, em sẽ không mua nữa, đến khi tốt nghiệp Đại học mới chạy đi mua hộp thứ hai, nhưng thật đáng tiếc, nó lại hết hạn rồi.....” Cô thở dài, chia buồn cho số tiền bị tiêu sạch sành sanh, “Sau đó liền mua hộp thứ ba, tháng trước mới mua, rất mừng vì cuối cùng nó cũng có thể sử dụng rồi.”

Chu Luật Nhân vừa nghe cô giải thích, khuôn mặt lạnh nhạt trùng xuống lặng lẽ nổi lên biến hóa, chuyển thành nghi hoặc, anh không xác định đưa tay nhận lấy hộp giấy, cẩn thận xem qua một lần.

Thời gian xuất xưởng và kỳ hạn bảo quản chỉ kém hai đến năm năm, chứng thật thời gian mua như lời cô nói.

Cái này đại diện cho... Cô chuẩn bị những cái này, tất cả đều vì..... chờ anh.

“Anh Luật Nhân, đây là lần đầu tiên của em, anh phải dịu dàng một chút nha.” Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra sự e lệ lên tiếng.

Lòng ngực Chu Luật Nhân có một trận cuộn cuộn, mừng như điên cùng cảm xúc yêu thương hỗn loạn một khối, cơ bắp toàn thân vì lời nói của cô mà mẫn cảm căng thẳng.

Nhưng rõ ràng muốn anh đối với cô dịu dàng một chút, mà bàn tay nhỏ kia cứ chủ động khiêu khích, cũng đã đợi không kịp đặt lên cánh tay cứng ngắt của anh.

Sở Tiểu Thiên thấy thăm dò bước đầu không bị khước từ, cô càng to gan cả người dán lên cơ thể anh, vòng tay qua cổ anh, đôi môi khéo léo in lên môi anh.

Trước kia, hành động này của cô luôn là kịch một vai, nhưng lần này không giống trước kia, cánh tay cường tráng vòng qua eo cô, làm cho hai người dán chặt vào nhau.

Ôi..... Thánh mẫu Maria..... Tất cả cái này thật sự rất ngọt nha.

Đáp lại sự chờ đợi nhiều năm kích thích Sở Tiểu Thiên, bàn tay bé nhỏ của cô trượt xuống sau cổ của người trong lòng, chuyển qua trước ngực anh, tiếp tục cởi bỏ thành quả một nửa vừa rồi cố gắng.

Ôm lấy cô, sẽ nghiện, xúc cảm dưới tay, nói rõ ràng cho Chu Luật Nhân biết sự thật này.

Da thịt cô mềm nhẵn, đường cong lưng linh mềm mại, tuy rằng vẫn cách nhau lớp vải, nhưng xúc cảm tuyệt vời, làm cho tay anh chế ngự phía sau, đã rất nhanh bị hấp dẫn, không buông ra được.

Bất đồng với sự thăm dò nóng lòng của cô, anh chỉ hôn nhẹ lên môi cô, động tác vô cùng từ tốn, tinh tế cảm nhận một phần xúc cảm trên cơ thể cô.

Đến khi áo sơ mi trên người anh hoàn toàn bị cởi ra, cô mới rời khỏi môi anh.

Sở Tiểu Thiên hít thở sâu, bởi vì hình ảnh phản chiếu trong mắt cô, đẹp đến nỗi khiến cô nín thở.

Da thịt màu đồng, lưng thẳng, cơ bụng sáu múi cường tráng tạo thành đường nét khêu gợi, trong ngực cũng rắn chắc mà hiện lên các múi rõ ràng.

“Cơ thể anh thật đẹp.” Ông trời, so với trong tưởng tượng của cô thì càng đẹp mắt hơn, lén ôm anh nhiều năm như vậy, cô biết đáng người anh rắn chắc, nhưng không phải là..... loại này so với tiểu quý hai mươi mấy tuổi này còn làm cho người dễ phạm tội hơn.

Nghe thấy khen ngợi, khóe miệng Chu Luật Nhân mỉm cười.

Tiểu Thiên không phải là người con gái đầu tiên khen đáng người của anh, nhưng tuyệt đối là lần đầu tiên áp đảo anh, còn là vẻ mặt sắc nữ thành thực không che dấu dục vọng.

“Làm sao bây giờ, em không có cơ bụng sáu múi nha.....” Đột nhiên, Sở Tiểu Thiển nhả ra một câu, vốn là nhiều năm cô đặc biệt nặn ra dáng người tràn đầy tự tin, nhưng nhìn thấy cảnh đẹp hoàn mỹ như vậy, khiến cô nhịn không được lo lắng.

“Anh rất vui khi em không có.” Anh nhịn cười, làm cho cô ngồi vững trên chân của mình, bản thân lại ngồi bất động này giờ.

Anh nằm trên giường thưởng thức dáng người tuyệt vời của cô, vươn tay, theo tầm mắt, giữa hai ngực của cô chậm rãi đi xuống, lướt qua bụng phẳng lì của cô.

Sở Tiểu Thiển leo lên trên một chút, chiếc váy chật hẹp sớm đã vì hai chân khóa tọa mà vén lên cao, cô không có ý đồ để lộ cảnh xuân, ngược lại còn tìm được vị trí gấu gượng của anh, ngồi xuống.

“A.” Hai người đồng thời kêu lên, “Đau,” Sau câu nói đó, chỉ có giọng nữ.

Kích thích phần khởi áp chế mãnh liệt, Chu Luật Nhân buồn cười nâng mông cô lên, làm cho cô ngồi lên trên một chút.

“Tiểu nha đầu, em quá nhanh rồi.”

Cô bày ra vẻ mặt ủy khuất bĩu môi, “Sao lại cứng như vậy..... Hả là liên quan tới cái quần rồi?”

Chu Luật Nhân bật cười, vẫn không biết giải thích thế nào với cô, cô sớm đã động thủ muốn cởi bỏ cái quần có tội kia.

“Tiểu Thiển, không phải là vấn đề của cái quần.” Anh vội vàng chặn tay cô lại.

Anh kích động như thế, nếu cô vẫn công kích lung tung, không thể đảm bảo anh có thể tiếp tục chịu đựng, hơn nữa còn là lần đầu tiên của cô, anh không hy vọng sẽ mang đến cho cô quá trình quá thô bạo.

“Vậy thì vấn đề gì? Anh dạy em đi.” Cô đơn thuần trực tiếp trả lời.

“Chậm một chút.”

“Chậm thế nào?” Vẻ mặt mướt đấng của cô, cá tính luống cuống của cô lộ ra không bỏ sót.

Anh thở dài, trực tiếp kéo cô lại, một cái xoay người, thay đổi vị trí đè cô ở dưới thân.

“Để cho anh, phối hợp với anh được không?” Cùng với lời nói, anh biết trực tiếp khiến cô nhận thức được cảm giác sẽ càng nhanh, “Không cần làm càn.”

Hai chân đã không an phận để lên thắt lưng của anh, lúc này mới không tình nguyện bỏ xuống, “Phải dịu dàng một chút nha.”

Rốt cuộc là ai không dịu dàng? Người con gái này ngôn hành bất nhất. Anh cúi đầu, phủ lên đôi môi của cô, ngăn cản cô lại dùng tiếng nói mềm mại tàn phá ý chí của anh.

Ngón tay, thân thể anh phối hợp với nụ hôn dịu dàng đầy yêu chiều của mình, bất đồng lớn với sự công kích yêu thương trực tiếp của cô, anh trước làm đủ trò, thông thả không nóng nảy tiến vào, từng bước khiến cô vì anh trầm luân mà nổi lên khoái cảm.

Rõ ràng cảm nhận tiến độ từ tốn, nhưng mỗi lần anh tiến gần, da thịt lại có cảm giác khoan khoái, thậm chí là hơi thở cũng cùng nhau đụng chạm, sức mạnh lôi kéo tất cả dây thần kinh của Sở Tiểu Thiển lại càng lớn, tế bào toàn thân đều cảm nhận được phản ứng bị khiêu khích, khiến đầu óc cô hoàn toàn không thể nào suy nghĩ, chỉ có thể chuyên chú cảm nhận thế nào mà đáp lại.

Thì ra đây là chậm mà anh Luật Nhân nói, cảm thấy giống như được cưng chiều nâng niu trong lòng.

Rất ngọt.

23. Chương 23

Kiệt Xuất có kỳ tích xảy ra rồi.

Năm nay kỳ tích lớn nhất, chính là cấp trên của nhà họ như mọi ngày sau khi đến văn phòng, liền nhận được sự nghênh đón của người theo đuổi vạn năm kia... Cho tới bây giờ vẫn còn rất bình thường.

Nhưng kế tiếp, tiểu mỹ nhân theo đuổi vạn năm kia cũng bị từ chối vạn năm, hai cánh tay khoác lê bả vai của đối phương, đôi môi in lên mặt của đối phương... Nhưng lại không bị cự tuyệt? Đối phương thậm chí còn ôm eo cô kéo đi?

Kì tích? A, đúng là thần kì.

“Người nào đó, giúp tôi gọi điện thoại cho Khoa Mắt, tôi muốn đăng ký lấy số.”

“Tiện thể đăng ký phần tôi nữa.”

“Cho tôi một phần luôn.”

Một đồng người vùn vụt đôi mắt, bức tranh như cũ không biến mất, đều hoài nghi mắt có vấn đề, cần phải đi xin bác sĩ giúp đỡ.

“Nơi này của chúng ta không có số điện thoại của Khoa Mắt, trực tiếp gọi 119 kêu xe cứu thương được không?” Một người đồng nghiệp bình tĩnh một chút kéo bọn họ về hiện thực.

“Oa..... Em gái Tiểu Thiển thành công rồi?”

“Xem bộ dạng là.....”

Tiếng nói chuyện của Đại đội Bát Quái không lớn, lại rõ ràng truyền đến bên tai của đương sự.

“Hài lòng chưa?” Chu Luật Nhân ôm eo cô, ổn định lại thân thể của cô.

“Hài lòng.” Biểu thị công khai chủ quyền xong, Sở Tiểu Thiển cười thỏa mãn, cuối cùng cũng buông tay ra.

Ha ha haha. Hầu như cô muốn nói cho toàn Thê giới biết, người đàn ông này, là của cô rồi!

“Được rồi, đi làm không cho phép lêu lổng.” Chu Luật Nhân xoa đầu cô, nhắc lại quy cũ đi làm đã thỏa thuận.

Cô ngoan ngoãn gật đầu. “Vâng.”

“Oa..... Em gái Tiểu Thiển, chúc mừng em nhé!”

“Anh A Nhân, Trường Thành quả nhiên cũng không địch nổi Mạnh Khương nữ đúng không?”

Thành viên trong đại đội Bát Quái vây quanh chúc mừng, trái một phải một vây quanh hai người.

Ban đầu bọt khí ngọt ngào, sau khi nghe thấy từ ngữ chúc mừng khó hiểu toàn bộ đều bị phá vỡ, Sở Tiểu Thiển trừng với tên miệng chó không giống người kia, tất cả như cũ, lập tức mở miệng mắng to trả lời quang quác theo phong cách của Sở thị.

“Cái gì mà Trường Thành với Mạnh Khương nữ? Người không biết so sánh đừng mở miệng!” Mạnh Khương nữ là khóc đổ Trường Thành, còn lại là cô đánh chiếm nha! Không biết bao nhiêu sức lực với não lực. “Người về sám hối với Quốc Văn Lão sư đi!”

“Oa, anh A Nhân, anh lập tức bớt hung dữ lại đi! Hay là đổi đi?” Thành viên trong Bát Quái chen vào khuyên can cấp trên, lập tức bị xua đuổi.

“Hình Đại Đầu! Em mới vừa cách mạng thành công, anh liền đả đảo em phải không? Anh tiêu anh rồi! Em không cho anh số điện thoại của cô chủ cửa hàng bán hoa Thuyền Hân đâu!”

“Gi, em gái Tiểu Thiển, Thiển mỹ nữ, thực xin lỗi, thực xin lỗi! Anh lỡ lời, đừng như vậy mà, anh biết cuối cùng anh A Nhân không thoát khỏi ma chướng của em đâu.....”

“Ma chướng?” Hai mắt Sở Tiểu Thiển trừng lớn hơn, thét chói tai.

“A a, nói sai rồi, là không thoát khỏi sức quyến rũ của em! Được rồi, đừng như vậy, phải cho anh số điện thoại của Thuyền Hân Y nha! Đúng, tốt nhất là có thể lấy được ngày sinh nhật, còn có tư liệu cá nhân.....” Không đợi Đại Đầu nói xong, Sở Tiểu Thiển lạnh lùng cắt ngang, “Nghĩ tới nỗi đấy ily.”

“Tiểu Thiển.” Chu Luật Nhân trở về chỗ ngồi lên tiếng gọi cô.

“Có!”

Có? “Đừng chọc Đại Đầu nữa.” Anh nhin không được khê ho một tiếng, ngăn cản tiếng cười thiếu chút thốt ra ngoài.

“Được.” Sở Tiểu Thiển cười đến ngọt ngào, quay sang cho Đại Đầu ánh mắt “Tha cho anh một mạng”, liền trở về bàn làm việc chỉnh lý lại vật phẩm khách hàng cần dùng.

“Anh A Nhân, cảm ơn nha.” Đại Đầu thở ra. “Em gái Tiểu Thiển chỉ có anh là không chế được.” Nhưng lại uy hiếp đến hạnh phúc tương lai của người đàn ông độc thân, thật là ngoan!

Chu Luật Nhân chỉ mỉm cười, kêu bữa sáng.

Đại Đầu không biết là nếu anh cứ tiếp tục đấu võ mồm với Tiểu Thiển, bọn họ rất có cơ hội nhìn thấy cấp trên làm ra hành động kinh người.

Ví dụ.....Giống như chồng nổi lên cơn ghen, bắt bạn gái về vị trí của mình.

Mặt mày tươi tỉnh, nụ cười đắc ý.

Tám chữ ngắn ngủi này, hoàn toàn đều là khắc họa khoảng thời gian này của Sở Tiểu Thiển.

“Hi hi hi hi hi hi.....”

Rốt cục Chu Luật Nhân nhin không được vươn tay, gõ gõ đầu tiểu nữ nhân không ngừng cười ngây ngô từ khi đi vào phòng ăn.

Nhưng tay mới vừa đụng đến cô, nháy mắt lại biến thành khê vuốt dịu dàng.

“Chuyên tâm ăn cơm đi.” Anh không phải đồ ăn, theo dõi anh cũng sẽ không no.

“Anh Luật Nhân, tối nay có thể qua nhà anh không?”

“Không được.”

“Ồ.....”

Đúng rồi, chính là điểm này! Nếu phải nói có cái gì không được hoàn mỹ, thì chính là anh vẫn như cũ không cho cô lại nhà anh.

Mỗi lần hoan ái, không phải là ở phòng cô lúc nhà không có ai, thì là khách sạn.

Nhưng không sao cả, đều đã đột phá được nút thắt khó khăn nhất, chuyện nhỏ sau đó, cô cần có thời gian!

“Anh Luật Nhân, tháng sau là sinh nhật anh, em giúp anh chúc mừng được không.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt chợt hiện lên tia sáng.

“Ừ.” Anh gật đầu không ý kiến, nếu làm năm trước, sinh nhật mỗi năm, tiểu nha đầu đều sẽ cầm bánh sinh nhật xuất hiện trước mặt anh. “Ăn hết bánh.” Anh mở miệng yêu cầu.

Lại một nụ cười ngọt ngào. “Được!”

Sở Tiểu Thiển xin thề, ngày đó ăn cơm, cô thật sự không biết chuyện nhỏ này nhanh như vậy liền có cơ hội giải quyết.

Khó trách có câu nói, người chỉ cần cô vận thể thịnh vượng, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Đứng trước cửa khu nhà ở, cô nuốt một ngụm nước bọt.

Phong thủy luân chuyển, người nào tự xưng là thân thể cường tráng, thể y tế của đại trượng phu liền biến thành vật dụng trang sức..... Xin nghỉ bệnh!

Thật là đáng giận, vậy mà anh thông báo với ông chủ và Đại Đầu, lại không nói với cô?

Không, không đúng, anh thông báo với Đại Đầu, muốn lúc Đại Đầu đi làm gặp cô mới nói cho cô biết, chỉ nói là cảm nhẹ, nhưng lúc ấy điện thoại của anh lại hiện ra trạng thái tắt máy không muốn bị làm phiền, lúc cô ép hỏi, Đại Đầu thú nhận thời gian nhận được điện thoại là rạng sáng ba giờ.

Không biết hành động này của anh Luật Nhân là xuất phát từ cá nhân hay là có suy tính khác, dù sao đầu óc của cô cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều vấn đề có tính giả thiết như vậy, cô chỉ biết, lúc bản thân muốn làm gì, hướng về phía trước là được rồi!

Dựa vào danh thiếp chụp quảng cáo lần trước lấy được, cô liên lạc với Bảo Dương, lại từ người anh ta đúng lúc gặp phải lão nhị Chu Luật Anh của Chu gia đến Đào viên công tác.

Trên tay cầm địa chỉ cùng với chìa khóa lấy được từ “Giao dịch chợ đêm”, nghĩ đến bản thân thừa dịp sự nguy hiểm của bệnh, không thông qua sự đồng ý của bạn trai muốn đột phá khu cấm địa, trong lòng Sở Tiểu Thiển không khỏi có chút bất an.

Nhưng nghĩ đến anh Luật Nhân bị bệnh ở nhà không có người chăm sóc, được rồi, cô thừa nhận dã tâm của bản thân rất muốn đột phá nơi ở của anh Luật Nhân nhiều một chút, cộng thêm lúc ba giờ Chu Luật Anh rất nhiệt tình, thân thiết, chủ động đem chìa khóa, địa chỉ đưa cho cô, cho nên nếu không đi về phía trước, thì cô thật phụ lòng anh ta cộng thêm thực xin lỗi chính mình!

Vù vù vù..... Tuy anh Luật Nhân ốm đau ở trên giường khiến người khác lo lắng, nhưng tâm trạng hiện giờ của cô lại vui quá hóa lo thật không thể chấp nhận được, chỉ thiếu là không cất tiếng cười to, đi theo cửa nhà sắp mở ra, một lòng cũng hưng phấn rất nhanh động tới.

Hồi 1: Đột phá khu cấm địa, nên làm thế nào để chúc..... Chúc..... A?

Cửa mở ra, cảnh tượng phía sau cửa đập vào tầm mắt, Sở Tiểu Thiển ngây ngẩn cả người.

Trong đầu cô phác họa hình ảnh có thể nhìn thấy không dưới mười lần, nhưng đều không phải cảnh tượng trước mắt này.

Ách..... Nên nói thế nào đây? Nơi Kim Ốc Tàng Kiều này cô chưa từng vọng tưởng tới, càng không có khả năng cung vàng điện ngọc, chỉ là thật sự rất..... Rất loạn nha!

“Má ơi.....” Cô kinh ngạc đi lên phía trước, mũi chân lập tức đụng tới chướng ngại vật.

Phòng khách đơn giản, một tổ vật phẩm đủ kiểu đủ loại vút đầy trên ghế sofa, sách, tài liệu, báo chí xem xong chưa chỉnh lý, trên ghế treo một đồng áo khoác và quần áo dơ, bên góc bàn dưới đất còn có mấy đôi tất đen sau khi cởi ra bị quần thành một đồng.....

Toàn bộ phòng khách, cô thật sự tìm không ra đường đi và chỗ trống có thể sử dụng trên ghế sofa kia.

Phòng khách đã ghê gớm như thế, nơi khác càng không cần nói nữa, mở cửa nhà bếp giống như đã từng bị bắn phá, nồi bát chưa rửa chất cao như núi, còn có hộp không mở ra để trên bàn ăn xong không vớt..... Cô nên vui mừng là không có rắn, nếu không nơi này phúc đức trăm phần trăm là bản sao trong cái hồ dơ.

Mà thậm chí tro bụi rõ ràng đến nỗi liếc mắt một cái có thể biết được nơi nào sử dụng với tần suất cao. Bao gồm cả sàn nhà.

Anh Luật Nhân vừa mới bị bệnh..... Ách, còn chưa đến nửa ngày mà? Vì lý do bị bệnh không có thể chăm sóc bản thân và dọn dẹp lại nhà, ngay cả xuất hiện đều không thể lập tức tiêu trừ.

Cho nên là.....

Bị cảnh tượng đặc sắc trước mắt dọa sợ, thậm chí Sở Tiểu Thiển nhất thời quên mất kế hoạch sau khi vào nhà.

Sau khi đứng ngây người 100 giây, rốt cuộc cô cũng lấy lại được tinh thần, tỉnh táo lại nhìn xung quanh cảnh tượng xa lạ này, nhưng sau này nhất định căn nhà này sẽ ngày càng quen thuộc, kế hoạch trong đầu bắt đầu sửa đổi.

Cuối cùng, ánh mắt của cô dừng lại căn phòng duy nhất bên trong đúng lúc này trên cửa phòng

Ừ..... Thật không thoải mái.

Thân thể không khỏe, khiến Chu Luật Nhân nhúu mày.

Từ khi Cục Trung ương Kiện Bảo thành lập đến nay, số lần anh sử dụng thẻ Kiện Bảo chỉ có thể đếm trong phạm vi mười đầu ngón tay, trong số nguyên nhân sử dụng không đầy mười lần, có một nửa là do vết thương bên ngoài tạo ra.

Tuy rằng thân thể khỏe mạnh khiến bác sĩ nhìn qua bản báo cáo sức khỏe đều gơ ngón cái lên khen ngợi, nhưng thể chất anh khác thường, chỉ cần bệnh một cái tinh thần liền rã rời nghiêm trọng, cho dù là cảm nhẹ nhưng thể nào cũng phải nằm trên giường cả ngày, toàn thân đau nhức, đầu óc hoàn toàn không thể hoạt động.

Không biết tên nào nói triệu chứng này của anh gọi là “Thiếu tập luyện”, thân thể đối với cảm thụ xa lạ rất mẫn cảm, bệnh nhiều lần thì sẽ tạo thành thói quen tự nhiên.

“Mẹ nó.....” Kêu tên đó đi chết đi! Anh nhớ tới hay nói giỡn mấy câu này, là bác sĩ phòng khám nào đó, lúc ấy sao anh không lấy ống nghe khám bệnh đề cho ông ta bất tỉnh nhỉ?

Nắm một bên di động khởi động máy, hình ảnh trên màn hình cho anh biết mình ngủ từ rạng sáng cho đến thời gian ăn tối, ngoài ra còn có mấy tin nhắn thoại để lại liên tiếp nhảy ra.

Nghe thấy tin nhắn sức sống đầy đủ, tiếng kêu quang quác, anh không khỏi cười. “Tiểu nha đầu này.....”

Dưới tình hình tinh thần anh rã rời, tuyệt đối không thích hợp nói chuyện với Tiểu Thiển, theo suy nghĩ đủ kiểu của tiểu nha đầu kia, anh lo lắng mình sẽ hồ đồ mà trả lời lộn xộn mọi thứ.

“Tối chút gọi điện thoại cho em ấy là được rồi.” Nghĩ đến tiểu nữ nhân kia, vẻ mặt của anh cũng ôn hòa lại.

Trước tiên vứt điện thoại sang một bên, đầu óc hoạt động bình thường, anh xuống giường, hoạt động một chút tứ chi liền cứng đờ, cơ hồ là anh bị đối quá làm cho tỉnh giấc, quyết định trước hết tìm thức ăn giải quyết dạ dày ục ục này đã.

Đi về phía cửa phòng, ánh sáng lộ ra khe cửa nghi hoặc hí mắt, tối qua quên không tắt đèn?

Anh một tay nắm cánh cửa, không một tiếng động mở cửa phòng ra.

Cửa vừa mở, mùi thơm của đồ ăn xông vào mũi.

Cùng với mùi thơm, hình ảnh ánh sáng tiếp đó làm cho Chu Luật Nhân tưởng mình đến Thế giới khác.

24. Chương 24

Vừa nãy không phải anh mở nhầm cánh cửa thần kì của Doraemon chứ?

Vốn là không gian bừa bãi đột nhiên trở nên sạch sẽ, thậm chí trên ghế sofa nửa năm không nhìn thấy người, rác không còn nữa, quần áo dơ cũng không thấy, điều quan trọng nhất là nhà bếp vốn là đẹp như hầm phúc đức..... Vẫn đứng một mình?

Sắc mặt anh không chút thay đổi lui về sau nửa bước, đem cửa phòng nhẹ nhàng khép lại.

Khe cửa y như trước lộ ra một chút ánh sáng, ánh mắt anh mờ mịt nhìn chằm chằm cánh cửa.

Có lẽ..... Anh nên quay về giường ngủ tiếp một giấc? Xem ra bác sĩ kia nói đúng. Anh lại bệnh mấy trận nữa đối với thân thể tốt hơn chút, nếu không quá ít bệnh, một khi đã bị bệnh thì hiện tượng kì lạ gì cũng xuất hiện, bây giờ còn xuất hiện ảo giác!

Chu Luật Nhân không ngừng thôi miên chính mình quay về giường nằm, đôi chân lại giống như mọc rễ không thể cử động.

N giây sau, anh rút cuộc cũng thừa nhận sự thật trước mặt. “Chết tiệt.....”

Tiểu Thiển sao lại ở nhà anh?

Xoa xoa huyết thái dương đang đau, đã hoàn toàn tỉnh táo, làm cho anh không thể tiếp tục lừa gạt bản thân cho rằng tất cả cái này đều là ảo giác.

“Mẹ kiếp!” Anh nhin không được mắng một tiếng.

Nhưng sự thật đều bày ra trước mắt, còn có thể làm gì được?

Vẻ mặt lo lắng, anh xoay nắm tay cửa ra khỏi phòng, vội vàng đi vào nhà bếp đứng ngay phía sau tội phạm hiện hành làm cho bốn phía đều có mùi thơm.

Thấy cô thích thú nấu cái nồi kia không hiểu được là xử lý thành quả là cái gì, vẻ mặt của anh vốn cứng đờ bất giác ôn hòa lên rất nhiều, khóe miệng cũng cong lên.

“Tiểu Thiển.” Tiếng nói hơi khàn khàn kêu lên.

Động tác trên tay của tiểu nữ nhân ngừng một chút, tiếp theo chậm rãi xoay người lại, lập tức tặng anh một cái ôm con gấu cộng thêm nụ cười tươi tắn.

“Anh Luật Nhân, chào buổi sáng..... A, không đúng không đúng, là chúc ngủ ngon!” Hai lúm đồng tiền nhỏ tự động xuất hiện trên mặt người, Sở Tiểu Thiển lại chiêm chiếp trên mặt anh, ở trên môi anh liên tiếp thơm vài cái hôn.

Chu Luật Nhân không nghĩ nhiều quay sang ôm lấy thân thể thơm mát mềm mại, nhưng lý trí dao động lại trối buộc không được bản năng thú tính, gần như lập tức nổi lên phản ứng, anh chỉ có thể liều thân cưỡng ép bản thân, nới ra khoảng cách với con gấu trên mình.

“Sao em lại ở đây?” Anh hỏi thẳng.

“Anh bị bệnh, em đến chăm sóc anh đó mà.” Đôi mắt chớp chớp trên khuôn mặt vô số tội, cô trả lời đứng đắn.

Vừa nghe thì biết cô gái nhỏ này cố ý muốn đánh thái cực vấn đề này với anh, nhưng không sao, phạm vi hung thủ vô cùng nhỏ, sau này cơ hội tính sổ rất nhiều.

Vì thế anh phối hợp thay đổi vấn đề khác, nhưng cũng là điều anh không muốn nói nhất.

“Nhà của anh em sửa sang lại rồi?”

Bề ngoài câu hỏi nhìn như bình tĩnh, thực ra thần kinh của Chu Luật Nhân đặc biệt buộc chặt.

Sửa sang là cách nói tương đối mỹ hóa, anh biết tình hình hỗn loạn trong nhà, dùng từ xử lý hoặc dọn dẹp. Hai từ này sẽ thích hợp hơn.

“Đúng rồi, sách và tài liệu em giúp anh sắp xếp rồi, quần áo giặt xong rồi đang phơi bên ngoài, rác cũng đều lấy đi rồi, bác bảo vệ cũng giúp em không ít nha! Sau đó em mua một ít thức ăn để vào trong tủ lạnh.....”

Không phát hiện ra sự khác thường của anh, nghe thấy câu hỏi, Sở Tiểu Thiển miệng cười toe toét, sau khi nói ra rõ những chi tiết nhỏ nhất thấy còn chưa đủ, lại tiếp tục nói.

“Hi hi, anh Luật Nhân, hiệu quả sửa sang của em không tồi chứ? Không được xem thường em nha, Bá Ân nói em có thiên phú làm nữ chủ nhân gia đình, tất cả công việc nhà đều làm thuận buồm xuôi gió, hơn nữa không làm anh tỉnh giấc nha? Anh cũng không biết em mới vừa đến sợ làm anh thức giấc thế nào đâu.....”

Kiên nhẫn nghe cô nói hết “Bức tranh phân bố vật phẩm mới” trong nhà, lại nghe cô ở trong này mấy tiếng đồng hồ như thế nào, lo lắng đề phòng tất cả “Chương ngại” trong nhà, Chu Luật Nhân xoa xoa trán, muốn nói cho cô biết, lúc anh ngã bệnh cho dù trong nhà bị cướp sạch, e rằng anh cũng khó quyết định có nên bỏ ra ngoài nhìn mặt tên trộm một chút không.

Điều kiện tiên quyết trong “Giấc ngủ dưỡng bệnh” này là tính cảnh giác của cơ thể sẽ xuống đến mức thấp nhất, có thể bị vài tiếng động đánh thức.

Như đã nói qua, theo cá tính hăng hái xông về phía trước của Tiểu Thiển, thật ra chuyện hôm nay đến anh cũng không bất ngờ, chỉ là sau khi xông vào nhà, cô cũng.....

“Anh Luật Nhân, không phải anh vì.....” Hai con người lớn của Sở Tiểu Thiển đảo mắt nhìn xung quanh, “Nguyên nhân này, mới không cho em vào nhà anh chứ?”

“Nhà của anh.” Nên giải thích thế nào đây? Anh còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, căn bản không muốn nói chuyện này.

Đầu, càng đau hơn rồi.

Anh nhắm mắt hít sâu một cái, giảm bớt cảm giác đau đớn khó chịu, lúc này, một đôi tay nhỏ bé lại chủ động đặt lên giữa trán anh, khẽ xoa huyết thái dương của anh.

Anh mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt yêu kiều gần ngay trước mắt lôi kéo tất cả tâm tư của anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười, khoảng cách gần như thế, khiến anh chú ý đến tâm tình phía sau nụ cười ấy, có một chút chờ mong nhàn nhạt bị che giấu đi.

Đột nhiên ngực của anh xoắn chặt lại.

Mặc dù tiểu nha đầu này đầu đá lung tung, ở trước mặt người khác động một chút là kích động trên người, nhưng đó là phương thức giao lưu bạn bè của cô. Anh hiểu rõ tư tưởng này có một phần âm tư vô cùng tinh tế, bản chất của cô, vẫn là cô gái nhỏ có tấm lòng lương thiện, có gì khó chịu ủy khuất đều để trong lòng.

Cô vẫn biết có một số việc anh không muốn nói cho cô biết, chỉ cần anh im lặng, cô sẽ không truy hỏi, chỉ là ngây ngốc chờ đợi, đợi đến lần khác có cơ hội mở miệng hỏi thăm.

Bởi vì cô hoàn toàn phối hợp, làm cho anh không để mắt đến sự thật cô cũng sẽ tổn thương.

Ở trước mặt anh cô luôn tươi cười rạng rỡ, rạng rỡ đến mức làm anh dần dần xem nhẹ vẻ lo lắng nhỏ nhặt của cô đến gần như cảm thấy không thể nhận ra nó.....

Tất cả cảm xúc đau lòng vung vấp trong nháy mắt đều bị néo chặt, anh đưa hai tay ra vững vàng đem cô khóa vào trong ngực.

“Xin lỗi.” Anh vùi đầu vào cổ cô, khó chịu nói xin lỗi.

“Tại sao lại muốn xin lỗi?” Cô không hiểu, tay lại nhanh chóng ôm chặt anh.

“Anh có một căn bệnh rất nghiêm trọng.....” So với việc để cô thất vọng lần nữa mà ngu ngốc chờ đợi, anh tình nguyện phơi bày ra sự ham muốn cấp bách không hoàn mỹ, anh đã để cho cô đợi quá lâu rồi, “Tiểu Thiển, em biết không? Anh rất lười.....”

“Em biết.”

“Em biết cái gì?” Chu Luật Nhân bật cười, rõ ràng muốn xưng tội, sao lại bị trách móc?

“Em biết mà, bình thường tuy anh làm việc nghiêm túc có trách nhiệm, nhưng chủ tịch muốn cho anh nhiều quyền hạn hơn nhưng anh lại không chịu, em cũng biết em biết anh mua đồ đặc, chạy tới chạy lui, thực ra anh rất vui vẻ mà tiếp nhận, từ chối chẳng qua chỉ là dáng vẻ bên ngoài thôi, còn có nha.....” Giống như chốt mở bị tháo gỡ, cô thao thao bất tuyệt, thuộc như lòng bàn tay, cuối cùng..... “Mặc dù em còn chưa hiểu rõ được ý nghĩ của anh.”

Người đang ôm cô không ngờ sẽ nghe thấy câu này, hoàn toàn bị dao động.

Run sợ một hồi lâu, rốt cuộc Chu Luật Nhân mới tìm thấy được giọng nói của mình “Tiểu nha đầu, em..... rất lợi hại.”

Cô thật sự hiểu anh, hoặc giả còn xa hơn nhiều so với trình độ nhận biết của anh.

“Em rất cố gắng.” Cái mũi xinh xắn cau lại, phảng phất hình dáng ưa nhìn.

Anh vút mái tóc mượt của cô, cười nhẹ bày tỏ sự tán đồng, khi vừa mới bắt đầu cảm xúc phiền não dần rồi loạn, tới thời khắc này thì vô cùng ổn định.

“Muốn nghe anh nói một bí mật không?”

Hai người đi đến phòng khách, anh vùi mình vào ghế sofa, ôm cô trước ngực. Ghế sofa lâu ngày không gấp làm cho xúc cảm của anh dao động, động tác này nếu là ngày hôm qua, không chỉ anh sẽ ngã nhào trên sofa kèm theo núi quần áo, nhất định còn có bụi bay đầy nhà, giống như ngôi sao khổng lồ biểu diễn màn tung ánh sáng.

Bây giờ, không giống nữa rồi, đều là vì cô.

“Cả nhà đều nói cái này là thiếu sót của anh.....” Giọng nói trầm thấp từ từ nâng lên, anh ôm lấy thân thể mềm mại trước ngực, nói cho cô biết mặt khác của mình không thể cho người ngoài biết. “Rõ ràng là lười, chỉ cần có người ngoài ở nơi này lại theo bản năng trang hoàng lại hình tượng.”

Mặc dù từ nhỏ anh đã phát triển theo khuôn mẫu cân đối, đem trong nhà ngoài nhà cắt đi hoàn toàn, nhưng tương phản cực lớn, cơ hồ sự lười biếng của anh theo số tuổi tăng lên, giống như đang phát tiết ngày càng nghiêm trọng.

Mặc dù như thế, khi anh thay đổi chính là muốn gì được nấy, điều duy nhất phá hư cân bằng của anh chỉ có.....”Bạn gái”!

Có lẽ là thời gian “Bắt đầu làm việc”, tạo nên nhiều lần xa cách của anh với bạn gái nên lúc “Tan tầm” vô cùng hoảng sợ, hầu như mỗi lần nói chuyện điện thoại đều sẽ chất vấn, mà chứng thật là phương pháp trung thành nhất, dĩ nhiên là làm cho các cô gái nhìn thấy hiện thân của anh, cùng với mở rộng cửa nhà tạo điều kiện cho các cô gái xác nhận có người con gái khác ở trong nhà hay không?

Loại hẹn hò tai họa này, chia tay còn phải tiếp nhận thời kì quấy rầy quá độ, sau khi thử qua mấy lần, anh không thể không gờ hai tay lên đầu hàng, hô to độc thân tốt nhất.

“Tiểu Thiển, sự lười biếng của anh, không chỉ là thân thể, mà trong lòng cũng có, anh không cách nào nhịn được giống như một đứa trẻ vậy, cái gì cũng cần phụ nữ chăm sóc anh, cái này làm anh điên mất thôi.” Nghĩ đến kinh nghiệm khủng bố đã trải qua, trong giọng nói của anh tràn đầy mệt mỏi.

Lời nói như thế, từ trong miệng của người đàn ông tươi tốt như anh nhả ra, có thể nói chấn động bất ngờ, nhưng thân là người ái mộ sự đồng nhất kiêm nhiệm bạn gái Sở Tiểu Thiển hiện tại của anh, cho đến trước mắt, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, vẫn lặng lẽ nằm trong ngực anh, cẩn thận lắng nghe.

Nhưng điều này làm cho Chu Luật Nhân hơi bất an.

Trước kia anh đối với bạn gái, từ trước đến nay chẳng qua đa số là vì nhu cầu giải sầu, cho nên dù anh biết sau khi mình tắt điện thoại sẽ làm cho bạn gái oán trách, bất an, nhưng anh vẫn như trước không muốn nhân nhượng mà thay đổi.

Nhưng Tiểu Thiển không giống.

Khả năng phối hợp của cô mạnh đến nỗi không thể tưởng tượng được, ngay cả anh chậm chạp cũng không có sức phá vỡ, trái tim sớm đã không có bất kì phản ứng nào, cũng phải dao động.

Vừa bắt đầu, anh đã rất nghiêm túc suy xét tính thiếu sót của mình sẽ làm cho cô tổn thương, cho nên mới theo bản năng né tránh vấn đề quan trọng này, liền lo lắng sau khi anh ngã bài, sẽ làm cho ngày tháng tốt đẹp ngắn ngủi biến mất.

Anh mong cô vui vẻ, nhưng lại lo lắng mình sẽ làm cô thất vọng, vẫn muốn làm cho cô đến gần mình, lại sợ hù dọa cô.

“Tiểu Thiển.....” Đè nén tâm trạng bất an, anh thấp giọng kêu lên.

“Dạ?”

“Em hiểu không? Ở bên cạnh anh, rất khó có tiến trình ước hẹn thừa thãi, tựa như trong khoảng thời gian tới, nhiều lắm chỉ là tan làm đi ăn cơm, anh về tới nhà sẽ phơi bày ra hình thức tắt máy, tạm thời muốn khai thác anh cũng rất khó, bên trong cá nhân anh sẽ không phải là Chu Luật Nhân mà mọi người quen biết, anh không có cách liên tục duy trì sự hoàn mỹ.....”

“Anh Luật Nhân.” Rốt cuộc cô cũng lên tiếng.

Ừ?” Anh nín thở chờ đáp án của cô.

“Nhưng những điều anh vừa nói, đều không có liên quan gì đến em nhé.” Cô từ trong ngực anh ngồi dậy, nói một số câu từ ngoài bầu trời bay tới: “Anh cưới em đi, như thế thì tất cả vấn đề đều được giải quyết rồi!”

Sau khi cô nói ra hết những lời muốn nói, trong phòng rơi vào sự trầm mặc rồi ren.

Chu Luật Nhân nhìn chăm chăm cô, cố gắng học nghe ngôn ngữ của người ngoài hành tinh.

“Có thể giải thích câu trả lời của em không?”

“Rất đơn giản nha, em là bạn gái của anh, sau khi kết hôn liền có thể bàn đến chuyện kết hôn mà, hơn nữa em hoàn toàn không cần anh chăm sóc em, em luôn chạy theo bước chân của anh nha, điều này anh biết mà, về phần căn nhà em sẽ sửa sang lại, cũng không để ý anh lộn xộn, dù sao em rất biết dọn dẹp, bề ngoài cần cù đại khái có thể coi như là ưu điểm khinh người nhất của em, không ra khỏi cửa càng không phải là vấn đề, cả ngày em chạy ở ngoài đường, đi đến đôi chân cũng mau dài ra, dĩ nhiên có thể làm ỏ ở nhà cũng không cần ra cửa đâu.” Cô nắm tay của anh, bóp từng ngón một, đếm cho anh nghe.

“Quan trọng nhất, là em thích anh nha, em không biết sự hoàn mỹ anh nói là cái gì, em chỉ biết là so với ở công ty, ngược lại em còn thích đáng về biếng nhác của anh hơn, rất hấp dẫn.” Đếm xong, hai tay cô, bao trong lòng bàn tay của anh.

Trong lòng Chu Luật Nhân tồn tại nỗi bất an mãnh liệt, lúc cô nói ra những lời này, thời khắc đó toàn bộ cháy thành tro bụi.

“Tiểu Thiển!” Tăng đá lớn đè ở ngực cuối cùng cũng được dời đi, anh thở phào nhẹ nhõm, cảm động ôm cô vào ngực, “Em biết không? Nếu như không phải em, đời này anh vẫn sẽ độc thân.”

Ồ, ý này là đáp ứng lời cầu hôn của cô sao?

“Anh bị em thuyết phục rồi?” Vận may liên tiếp làm cho lòng tin của Sở Tiểu Thiển càng gia tăng, đôi mắt giống như ánh sáng sống động, lóe sáng nhìn thẳng vào anh.

Chu Luật Nhân lại né tránh ánh mắt lóe sáng của cô, một tay ấn đầu cô vào ngực.

“Anh sẽ suy tính.”

“Sao lại đề em.....” Bị cưỡng chế trong lòng anh, phần eo không thể động đậy, Sở Tiểu Thiển ở trước ngực buồn bực kháng nghị hỏi.

Vù vù vù..... Tình trạng hiện giờ của anh rất thích hợp để tiến công, lỡ mất lần này lại phải đợi nữa!

Không để ý đến cử động của cô, anh vẫn đề cái đầu đang vặn vẹo, khoe miệng chứa đầy ý cười, giọng nói biếng nhác khiêu ngợ mở miệng, “Có vấn đề sao, bảo bối?”

Anh biết, mình bắt được tay cô, thì không thể buông ra rồi.

Bảo..... Bối?

Phút chốc Sở Tiểu Thiển bất động, không đến ba giây, liền hoàn toàn đầu hàng buông thả thân thể mềm mại, “Không có vấn đề.....”

25. Chương 25

“Lạp lap lap?”

Một chuỗi chìa khóa bạc phát sáng, kèm theo điệu hát ngâm nga, lúc này trong không trung phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Sáng sớm Sở Tiểu Thiển đã mang theo chìa khóa nhà dự bị trên tay, xuất hiện trước cửa nhà bạn trai, bây giờ là chín giờ sáng, theo trực giác thì chủ nhân căn nhà cũng sớm đã thức dậy rồi.

Vào nhà đóng cửa lại, cô thuần thực dọn dẹp đồ đạc rơi trên sàn nhà, đem đồ để lại về chỗ cũ, đứng ở nhà bếp bắt đầu làm bữa trưa.

Phát hiện mới nhất trong một tuần lễ, là đầu kia vẫn là con gấu ngủ đông, lại phát hiện bản thân rất thích nấu thức ăn.

Bởi vậy lúc đến đây lần đầu tiên, trong nhà những cái nồi sạch sẽ không đến một nửa, vì anh ấy nấu xong không chịu rửa. Về phần lúc ra ngoài mua đồ ăn, con gấu kia theo cách đơn giản nhất để lấy được thức ăn, phần lớn là cửa hàng thức ăn tiện lợi, vì anh ấy cảm thấy thức ăn nấu bằng nhiệt bên ngoài quá nhiều dầu mỡ.

Cũng may tài nấu nướng của cô sớm được liệt vào trong “Công phu theo đuổi đàn ông”, vậy là cô thuần buồm xuôi gió.

“Lạp lạp lạp..... tu tu tu.....” Vừa trôi qua quá trình nấu nướng khổ luyện, khéo môi Sở Tiểu Thiển khẽ hát theo nhịp, sau khi sắp xếp một món hai món ba món lên bàn ăn, cô chuyển hướng sang rửa bát đĩa vừa sử dụng xong.

Vừa mới rửa xong một cái nồi, nam chủ nhà thức dậy liền xuất hiện ở nhà bếp, ôm cô từ phía sau.

“Chào buổi sáng.” Anh từ phía sau ôm cô vào ngực, ở cổ cô hôn một cái.

“Muốn ăn cơm trước không?” Cô không ngừng công việc trên tay, nghiêng đầu hỏi.

“Ừ.” Vừa đầu vào cổ cô ứng tiếng, tay anh vẫn ôm chặt không buông.

Đây là phương thức tỉnh táo của anh, phía dưới thắt lưng phía sau cô đang cố gắng gượng, ý thức của anh cho biết vẫn đang trong thời kì “bình phục”.

Tuy biết đây là phản ứng bình thường của sinh lý, nhưng Sở Tiểu Thiển chính là cảnh tượng kiều diễm khó không chế bay loạn trong đầu, hơn nữa “Quá trình sử dụng” đang bắt đầu.....

Giống như đáp lại tiếng lòng của cô, đôi tay vòng ở thắt lưng lặng lẽ thăm dò ở phía dưới quần áo cô, một tay dọc theo thắt lưng trượt lên phía trên, một tay kia lại co lại mấy phần, khiến thân thể cô dán vào người anh càng chặt, nhiệt nóng phía dưới càng dâng trào.

“Luật Nhân...” Tay run lên, cô xiu chút nữa làm rơi đĩa sứ, “Em còn chưa rửa xong.”

“Ừ.” Động tác của anh không dừng lại, bàn tay một đường đi tới trước ngực mềm mại, một tay phủ lên, cảm nhận xúc cảm bầu ngực mềm mại, hoàn mỹ làm cho anh khẽ thở dài, ngón tay ở nơi mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve thưởng thức, môi mũi cũng không an phận cọ xát ở cổ cô.

Sở Tiểu Thiển có thể cảm nhận được, thứ cường tráng ở dưới thắt lưng anh thật lớn.

“Luật Nhân.”

Ngón tay dài thô dày mạnh mẽ thăm dò dưới váy cô, cô cơ hồ là bị hồng bét công việc rửa chén trên tay, rửa xong cái chén cuối cùng, lau sạch tay, thân thể đột nhiên bị nhấc lên bàn.

“A!” Cô kêu lên một tiếng, trong nháy mắt ngồi vững vàng trên chiếc bàn khắc hoa văn không thấm nước.

“Ừ?” Bị tiếng kêu của cô làm chú ý, rốt cuộc phạm nhân cũng ngẩng đầu lên, đưa mặt lại gần cô, nhíu mày.

“Nơi này là nhà bếp.” Trời..... Máu mũi cô muốn phun ra.

Chút ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu trên thân thể hai người, trước mắt nếu kiểu mẫu

của công ty sinh ra người đàn ông nghiêm chỉnh, hiện tại tóc ngắn trên đầu thì vểnh lên lộn xộn, phía trước áo ngủ hoàn toàn mở rộng, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch, uể oải, giống như con gấu nhỏ vô hại nhìn chăm chăm cô.

Người đàn ông này lúc đi làm hoàn toàn có cảm giác tương phản mãnh liệt, hấp dẫn đến nỗi làm cho người khác tức giận, không có người phụ nữ nào không khuất phục phía dưới này, cô muốn.

“Ừ, anh biết.” Lại thuận miệng đáp ra một tiếng, Chu Luật Nhân chôn vào cổ cô cắn hôn tinh tế, hai tay dò tới sau lưng cô, cởi bỏ trở ngại che khuất vẻ đẹp bên trong.

“Luật Nhân!” Sở Tiểu Thiển thẹn thùng gọi nhỏ. Áo cùng nịt ngực của cô đều bị vén cao, một tay anh đỡ phía sau cô, hạ thân cách lớp vải đang căng gượng, để ở chỗ mềm mại của cô.

Nhịn không được khẽ run, cô than nhẹ, không bám vào bả vai anh nữa, cố gắng bắt lấy lý trí cuối cùng, “Cơm nguội mất rồi.” Anh đáp lại là đem nụ hoa của cô nút vào trong miệng, làm thành thức ăn khẽ cắn.

“A.....”

“Ừ?” Nghe thấy cô bị đau kêu lên, gấu bảo bảo lại lấu linh giả bộ rời ra, lui ra trước ngực cô một chút, “Không muốn sao?”

Hỏi, anh còn cố ý đem thứ nóng rực sắp bộc phát của mình hướng về cô.

Người hai gò má đỏ ửng thở không được, khoe miệng nâng lên trừng mắt nhìn anh.

Anh cố ý mà, biết rõ cô kháng cự sức hấp dẫn của anh không được.

Mặc dù trong đầu sớm muốn vồ đến ăn anh sạch sẽ, nhưng Sở Tiểu Thiển vẫn còn bắt được một tia thiếu nữ rụt rè cuối cùng còn sót lại trong cơ thể. “Không muốn ở đây.” Giọng nói nhẹ nhàng như con muỗi.

“Ừ?” Dừng lại tất cả động tác, Chu Luật Nhân bỏ qua vẻ mặt xấu hổ của cô, nhìn về phía thức ăn trên bàn.

“Muốn ăn cơm trước.”

Người phía dưới chỉ nhìn thức ăn, không đáp lại.

Hai lông mày hơi nhíu chặt, không tình nguyện, anh từ từ buông cô ra, nhưng hoàn toàn rời đi trước, ánh mắt dán trên người không đáp lại vẫn nhìn trên bàn ăn, thân thể đột nhiên hóa thành con gấu không đuôi, tay chân kéo anh trở về.

Bị giữ chặt trong người con gấu lớn ngớ ngẩn.

Con gấu không đuôi ở trước ngực chỉ thấy buồn bực không vui gọi to: “Không muốn ở đây, về phòng đi!” Rống, giả bộ để cô căng thẳng một chút xem như thế nào! Một chút cũng không phối hợp!

“A!” Cơ thể bị quấn chặt, hai tay Chu Luật Nhân chống sang hai bên người cô, thân thể bao bọc cô, khắc chế không được tiếng cười bật ra khỏi cổ họng.

Thân thể cường tráng hơi lay động, mượn cơ thể dán chặt vào thân thể cô, khiêu khích mọi giác quan của cô.

Hai gò má Sở Tiểu Thiển đỏ lên, bị cười đến có chút tức giận, buông tay muốn rút người lại rời đi. “Cười cái gì chứ, không muốn ăn cơm nữa sao.”

Nhưng Chu Luật Nhân làm sao cho cô dễ dàng rời đi, phát hiện cô cử động, anh trực tiếp nắm tay cô ôm cô vào lòng.

“Anh đói rồi.” Anh cười, xoay người đi vào phòng ngủ.

Cả khuôn mặt cô chôn trong ngực anh, xấu hổ đến mức muốn gập trở ngại.

Còn cho là mình vì theo đuổi anh mà không thể không chủ động, thì ra là trong xương tủy cô đúng là một sắc nữ.

Về phòng, đem người trong ngực thả lên giường, Chu Luật Nhân nhanh cởi quần áo trên người ra. Lộ ra trọn vẹn chiến thần Apollon đứng trước mặt cô, mặc cho ánh mặt trời chiếu xuống cơ thể, bắp thịt rắn chắc lộ ra đường cong mê người. Vẻ mặt dày rành rành vô hại, thể nhưng thứ đó ngược lại to rất nhiều, tinh thần phần chần ngang nhiên đứng thẳng, nương theo cơ thể anh mà di động, vẻ đẹp khiến Sở Tiểu Thiển kiềm chế bản thân không được, giống như người con gái đói khát liều chết nhìn chăm chăm anh.

Cúi người vũng vàng lặn lên giường, hơi thở nóng rực mơn trớn da thịt mềm mại của cô, đôi môi xinh đẹp dừng lại ma sát bên tai cô, Chu Luật Nhân nói nhỏ.

“Có thể khởi động nha.” Giọng nói khàn khàn khiêu khích thần kinh cô.

Sở Tiểu Thiên chỉ cảm thấy một trận tê dại.

Người đàn ông háo sắc này là muốn dẫn dụ cô phạm tội mà!

Cô phút chốc xoay người đè anh dưới thân, hai người chung sức hợp tác cởi bỏ vướng víu trên người cô ra, cô giống như tiểu mèo hoang phát cuồng, trên cơ thể anh vừa gặm lại vừa cắn.

Trận vận động kịch liệt vừa xong, Sở Tiểu Thiên mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Nằm nghiêng bên cạnh cô, Chu Luật Nhân vươn tay, nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt cô.

Rõ ràng thân thể nhỏ nhắn xinh xắn như thế, rốt cuộc lấy đâu ra nhiều sức sống như vậy?

Sau khi lấy được chìa khóa, thật đúng là mỗi ngày cô đều tới đây trình diện, dọn dẹp nhà, chuẩn bị bữa tối, ngoài phòng hết thấy vẫn như cũ, ăn uống, có thể bận rộn chạy tới chạy lui, không có một khuyết điểm.

Tinh lực cô dồi dào, dường như không có dùng sức lực của cả một ngày.

“Được em thích rất hạnh phúc, em biết không?” Anh lẩm bẩm, vén sợi tóc hai bên má cô ra.

Vô thức lầu bầu một tiếng, cô theo nguồn nhiệt bàn tay đem lại cọ sát vào mặt, sau khi tìm được vị trí tốt, tiếp tục ngủ say.

“Cô gái nhỏ.” Anh cười nhẹ.

Hôn lên trán cô, anh lật người xuống giường, mặc quần vào che nửa người dưới, trở lại nhà bếp tìm thức ăn.

Nhìn thấy ba món ăn trên bàn đã nguội lạnh, anh lấy chén cơm, ăn hợp nhất cả buổi sáng lẫn cơm trưa.

Gần một tháng chưa về nhà rồi, nên trở về một chuyến mới được.

Hai đệ đệ trước sau đã kết hôn, đức trẻ cũng ra đời, trong nhà mấy vị trưởng bối không quá nhiều tâm tư đặt anh vào hàng ế tuổi tác lớn nhất, nhưng lớn hơn hai tiểu tử kia một chút, mấy vị trưởng bối tựa hồ đem lựa chú ý dồn hết lên người anh, điều này làm cho anh thường xuyên giả ngu trốn ở Bắc Bộ không trở về nhà, thiếu chút nữa đã mài thành kim một nhọc ném bom rồi.

“Đưa Tiểu Thiên về nhà là được rồi.” Lời nói bật thốt lên, bản thân anh vô ý có ý nghĩ này.

Từ nhỏ cha giáo huấn vô cùng thành công, anh và hai đứa em cùng một dạng, đối với nửa kia của mình, sau khi nhận định liền sẽ đem hết toàn lực yêu thương trong lòng, chẳng qua là anh che giấu đi mặt thiếu sót, khiến hành động thực tế của anh không bằng hai đứa em đối với bà xã chăm sóc “Toàn diện”. Vốn là anh cho rằng Tiểu Thiên không cách nào tiếp nhận, mới chậm trễ không dám nói cho cô biết chân tướng.

Nhưng sự thật chứng minh, tiểu nha đầu bám riết không tha, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của anh.

“A” Nghĩ đến cô gái nhỏ kia ngay cả quét dọn chuồng heo này cũng có thể tự đắc vui vẻ, anh không khỏi thấp tiếng cười.

Đem tất cả chén để lại trên bàn ăn, anh xoay người trở về phòng.

Mở tủ treo quần áo liền thấy quần áo đã được sắp xếp chỉnh tề, anh lấy một bộ quần áo thoải mái chuẩn bị đi tắm, xoay người, liền đánh thức con mèo nhỏ yếu ớt kia.

“Luật Nhân.” Cô híp một mắt qua khe hở chặn, miễn cưỡng kêu, chặn mỏng di động theo thân thể, lướt xuống đầu vai tròn trĩnh trần truồng, cô đối phương hướng cuộn mình lại.

“Đói sao?” Anh ngồi lên giường, xoa xoa tóc cô.

“Đau.”

“Đau?” Tay vút tóc cứng đờ, “Anh làm em đau?” Anh cúi người, muốn kiểm tra thân thể cô chỗ nào khó chịu.

“A..... Đừng sờ loạn nữa!” Toàn thân Sở Tiểu Thiển còn trần truồng, cô liền khấn trương nắm chặt phòng bị chỉ sợ chăn bị đoạt. “Không phải đau, là đau mỗi đó.” Mặt cô chôn ở trong chăn, lấp bắp nói.

Nhìn tinh thần anh tốt như vậy! Cô tuổi trẻ hai mươi sáu tuổi cả ngày chạy bên ngoài phòng khách làm việc, thể lực không sánh bằng một nửa công việc bên trong của người ba mươi ba tuổi?

“Đúng rồi, anh Luật Nhân, sinh nhật anh muốn ăn bánh vị nào?” Nhớ đến chuyện muốn hỏi, đầu chôn trong chăn nhô ra.

Không để ý đến vấn đề cô hỏi, anh trực tiếp vươn tay, ôm cả người cô vào ngực, “Nơi nào nhức?”

“Nhức là nhức, làm gì có nơi nào nhức chứ.” Thể lực cạn kiệt này, bộ phận non nớt mềm mại của nữ giới kéo dài lan tới toàn thân, muốn nói thế nào đây?

“Anh giúp em xoa.” Anh dò vào trong chăn, lấy hai chân cô ra.

“A.....” Bị cử động của cô dọa, rước lấy tiếng kêu cao giọng, đôi chân bị nâng cao, trọng tâm cô không vững, bám chặt người bên cạnh, “A! Em lộ ra sạch rồi!” Quần áo cô đều chưa mặc vào nha!

“Nơi này chỉ có hai người chúng ta.” Lộ sạch? Nửa tiếng trước, cô mới thật sự là lộ sạch sành sanh.

Không để ý tới tiếng kinh hô của cô, anh trực giác đưa tay vịn về góc rẽ bắp đùi của cô.

“Đau.”

26. Chương 26

“Vận động bị thương.” Anh thì thầm. Da thịt nhất thời gánh vác quá nhiều cảm giác đau đớn từ sự vận động quá kịch liệt tạo ra căng thẳng. “Eo cũng vậy à?” Một tay khác dời đi chỗ khác.

“Ừ.”

Da thịt khó chịu trong động tác nhẹ nhàng vuốt ve dần thư giãn, Cô thoải mái đi một chút, vẻ mặt vẫn không quên giả bộ đáng thương, làm ra vẻ đau nhức chưa dịu đi, muốn anh vuốt ve vài cái nữa.

“Thích làm nũng.” Lời nói phun ra là khê khiển trách, nhưng vẻ mặt anh lại là tức cười.

“Ồ.....” Phía sau eo được lực đạo vững vàng vuốt ve, thư thích không thôi, Sở Tiểu Thiển không nhịn được lại kêu lên một tiếng, cả người chủ động rơi vào lòng ngực anh, “Hết cách rồi, ai kêu anh hợp khẩu vị như vậy.”

Hợp khẩu vị? Chu Luật Nhân không biết có nên vui mừng nhận lời bình này không?

“Đưa tay cho anh.” Ý bảo cô đưa tay tới trước mặt anh, anh há miệng cắn một cái, trên mu bàn tay trắng nõn lưu lại dấu răng nhật nhật, buông tay ra, anh cười với cô lên tiếng dỗ dành. “Anh muốn in hai chữ này lên người em hơn.”

Bàn tay gờ lên liền bị cắn, Sở Tiểu Thiển bỗng dưng đứng hình, phản ứng ngu ngốc nhìn anh chằm chằm.

Điều này khiến Chu Luật Nhân nhú mày, “Sao thế?”

Dứt lời, đột nhiên cô đánh vào phần bụng rắn chắc của anh, cắn lại một cái.

Lực cắn không lớn, nhưng dọa anh giật mình, “Tiểu Thiển?”

“Làm sao bây giờ?” Cô trút giận lên bụng anh, đột nhiên hỏi.

“Cái gì?”

“Em cảm thấy mình hạnh phúc đến phá hỏng vẻ ngoài.....” Đơn phương theo đuổi đến bảy năm, cô thật không ngờ có một ngày có thể được anh chủ động ôm vào lòng, thậm chí còn bộc lộ ra vẻ mặt cùng với hành động thân mật của những người yêu nhau như vậy. “Anh Luật Nhân làm sao bây giờ, em rất cảm động.....”

Chu Luật Nhân cảm thấy trong lòng xuất hiện một trận hơi nước.

Ước chừng sống sót vài giây, chậm rãi, anh thu hẹp hai cánh tay, ôm chặt cô, giống như đối với bảo bối quan trọng, lòng bàn tay êm ái phủ lên lưng cô.

“Đồ ngốc.”

Anh rất may mắn, mình thành công rồi.

“Buổi chiều anh phải về Nam Bộ.”

Tắm xong đi ra, Sở Tiểu Thiển thay xong quần áo nghe thấy bạn trai nói với cô.

“Được.” Cô gật gật đầu, đi tới trước bàn trang điểm, sấy mái tóc bị ướt.

Chỉ có được?

Chu Luật Nhân ngồi bên mép giường, nhìn thấy tay cô bận rộn không ngừng.

Theo như tính cách quẩn chặt lấy anh của Tiểu Thiển, anh còn tưởng rằng cô sẽ cùng anh về nhà..... Cô gái nhỏ này nhiều lúc nằm ngoài dự tính của anh.

Nhưng bây giờ anh lại phát hiện, bản thân mình lại không quá thích dự tính này, anh thích cô quẩn lấy anh.

“Chút nữa em muốn đi đâu?” Anh hỏi.

Trên tay cầm máy sấy tóc vẫn không ngừng động tác. Cô nhìn anh qua chiếc gương, “Về nhà nha, hoặc là xem Bá Ân có cần ra ngoài mua đồ không thôi.”

“A, Tiểu nha đầu của anh nghĩ phép lại muốn cùng với người đàn ông khác ở cùng nhau.”

“Anh rõ ràng biết Bá Ân là..... Con gái.” Oa há, Cô lại bị một câu nói ghen tị làm ở cờ trong bụng, trình độ quá thấp rồi, Sở Tiểu Thiển!

“Ừ..... Nhưng thân thể của anh ta vẫn là con trai.” Nói hoàn toàn không để ý là giả thôi.

“Vậy chút nữa em trực tiếp về nhà luôn...” Cô đúng là có số tới tở mà, cho dù có một nửa sự ràng buộc không vui, vẫn âm thầm để ý cảm nghĩ của đối phương.

Ôi, dù sao cô đã sớm biết bản thân không thể cứu được rồi...

Nhìn thấy hai gò má đỏ bừng xấu hổ của cô, phản ứng hầu như đều được viết toàn bộ lên mặt, Chu Luật Nhân không ngừng mỉm cười.

Tiểu nha đầu vĩnh viễn sẽ không phát hiện, miệng ngọt ngào của cô có lực sát thương mạnh bao nhiêu.

“Về nhà?”

“Đúng, em về nhà xem tivi, chơi Wii* à.”

*Wii là một loại hình game thực tế, có tính tương tác giữa người chơi rất cao. Game Wii cho phép bạn chơi các game nhập vai một cách chân thực và sinh động nhất. Bạn sẽ hóa thành nhân vật trong game và cùng tham gia phiêu lưu trong các game chiến thuật, hành động, game đối kháng.

“Ồ.” Hai tay anh để sau ót, nằm trên giường, “Wii ở trong phòng Luật Anh.”

Sở Tiểu Thiển sống sót không hiểu.

“Luật Anh?” Đây không phải là tên nhị đệ của anh sao?

“Ừ, lúc trước vợ em ấy mang thai có chơi, vẫn đặt trong phòng em ấy.”

Tắt máy sấy tóc trên tay, Sở Tiểu Thiển nhú mày, vẻ mặt nghi hoặc.

Đợi đã.... Là cô nghe lầm sao? Bọn họ đang nói đến Wii? Hay là nói đến chuyện về nhà? “Anh Luật Nhân... Là em hiểu lầm sao?” Chậm rãi xoay người, giọng nói cô cao lên không xác thực, nhìn về phía người đàn ông miễn cưỡng trả lời. “Ý của anh là... Về nhà?”

Anh gật đầu. “Về nhà.”

“Về nhà anh?” Năm ngón tay run lên, cô giơ ngón trỏ chỉ về hướng anh xác nhận.

“Về nhà anh.” Một lần nữa gật đầu, gồng đầu lên cánh tay trả lời cô, còn tặng kèm thêm một nụ cười.

“Anh nói là muốn dẫn em về nhà anh?” Câu thứ ba, cô không nhận được tăng cao âm lượng, lắp bắp một hơi xác nhận.

“Không muốn?” Anh không trả lời ngay, nhú mào hỏi ngược lại cô.

“A.....” Sở Tiểu Thiên phi thẳng lên giường, “Thật sao? Thật sao? Anh muốn dẫn em về?”

Cô không thể tin được nhảy qua ngồi lên người anh, bắt lấy cổ áo anh lay dử dỗi.

“Tiểu nha đầu, siết anh bất tỉnh, em phải đưa anh đi bệnh viện.” Nói thì nói như vậy, anh tuyệt không phản kháng mặc cho cô lay mạnh.

“Anh Luật Nhân, em yêu anh!” Cô nhào vào trong ngực anh, “Cưới em về nhà!”

Lúc Chu Luật Nhân chống nửa người lên, dở khóc dở cười nhìn cô gái nhỏ đề trên người anh.

“Anh nói rồi, anh sẽ suy tính.”

Không muốn suy tính nữa! Cô cực kì muốn gả, cực kỳ muốn gả! “Độ phối hợp của em rất cao, cưới em sẽ không lỗ đâu!”

Anh cười cười. Cô tốt, anh đương nhiên biết.

“Qua một thời gian đi.”

“Bao lâu?”

“Bao lâu.....” Anh quay đầu, liếc nhìn đồng hồ báo thức, cố ý ngăn cản đề tài này. “Chúng ta lái xe về, nếu như em muốn kịp giờ ăn tối của nhà anh, thì còn 20 phút nữa để sửa sang lại.”

“..... Nếu như không kịp ăn tối thì sao?”

“Vậy thì anh về nhà trước.” Khuôn mặt tươi cười mười phần không có lương tâm.

“...” Ánh mắt oán giận bắn về phía anh, lại bị một khuôn mặt tươi cười mê người phản xạ trở lại.

A..... Vậy mà lại dùng mỹ nam kế với cô.

Đôi môi không cam lòng mím chặt, không được..... Sở Tiểu Thiên, người phải nâng cao được tính kháng nghị! Là anh thay đổi đề tài quá xấu xa, người không thể mỗi lần đều chưa tới ba giây đã đầu hàng nhà, quá khó coi! Ít nhất phải chống đỡ được một chút, cho anh biết người chỉ là vì yêu anh mà nguyện ý làm theo ý nghĩ của anh, không phải là nô tài vâng lệnh nha!

Xây dựng xong tâm lý, Sở Tiểu Thiên cố đề xuống khát vọng muốn tiếp tục đánh trên người anh, ép mình rời khỏi người anh, lui về bên cạnh mấy xentimet, ánh mắt không chịu khuất phục nhìn anh chăm chăm.

A? Khuôn mặt tươi cười của anh sẽ kích động được lòng háo thắng của Tiểu Thiên?

Chu Luật Nhân buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo như tờ giấy, một đôi mắt to rõ ràng đang nhìn anh kháng nghị, nhưng sự kiên định không hề dao động.

Tiểu nha đầu muốn chứng minh cái gì với anh?

“Tiểu Thiên...” Anh miễn cưỡng di chuyển đầu về phía đùi cô, gồng đầu lên chân, tròn mắt nhìn cô, “Anh muốn đưa em về nhà.”

Ánh mắt kháng nghị mơ hồ, cố ý không nhìn anh.

“Muốn để ba mẹ xem em một chút...”

Nâng cằm lên, khoe miệng mím chặt mơ hồ như gương cao lên.

“Muốn để em trai biết mặt chị dâu tương lai...”

Lần này cả khuôn mặt Sở Tiểu Thiên không giấu được chữ “Cười”

“..... Một trong những người được chọn.”

Một trong? Vẻ mặt kinh ngạc của cô đập vào mắt anh, chọc cười anh thành công.

“Là duy nhất.....” Sở Tiểu Thiên muốn kháng nghị, xúc cảm của bàn tay truyền đến cắt đứt lời nói của cô.

Anh nắm bàn tay nhỏ của cô, vừa nhẹ nhàng hôn những ngón tay mảnh khảnh của cô, khớp ngón tay bị bàn tay lớn khổng lồ chế, lướt qua môi anh, mũi, cuối cùng anh cắn một cái trên ngón áp út của cô, ánh mắt chậm rãi hướng về phía trước, trong nháy mắt chống lại cô, lần nữa gương lên khuôn mặt tươi cười.

“Là duy nhất của anh, em còn 18 phút có thể chuẩn bị, đồng ý về nhà với anh không?”

“... Được.”

Xong rồi! Số nô tài vẫn là số nô tài... Tính kháng nghị cao quá không tốt, cô vẫn muốn dựa vào anh Luật Nhân.

“Đợi em 15 phút!”

Nhớ lần cuối cùng gặp mặt ba mẹ Chu, cô vẫn còn là tiểu nha đầu, không biết bây giờ họ còn nhớ cô không nữa?

Vẫn nằm nguyên trên giường, nhìn tâm trạng của bạn gái biến đổi thoải mái lại nhập tâm vào công việc khác, khoe miệng Chu Luật Nhân giãn ra.

Tiểu Thiên, thật sự khiến anh nhìn không thấy chán.

27. Chương 27

Gần tối, Chu Luật Nhân đưa bạn gái xuất hiện ở quê nhà Nam Bộ.

Trên bàn ăn, đại trận chín người lớn cộng thêm hai đứa trẻ, thật làm cho Sở Tiểu Thiên sợ hết hồn, nhưng thân là nghiệp vụ đứng đầu TOP 1 về thành tích của Kiệt Xuất, vẫn không kịp giả bộ xấu hổ, cô đã hàn huyên với đoàn người như sớm quen biết 800 năm.

“Rốt cuộc đủ rồi?” Dựa vào lót đệm sau lưng, nửa nằm nửa ngồi trên giường xem tivi, nghe tiếng vang từ cửa phòng truyền đến, Chu Luật Nhân nhìn điện thoại di động bên cạnh, đã là thời gian người bạn nhỏ nằm trên giường ngủ rồi.

Sở Tiểu Thiên vừa mới chạy đến cửa phòng nghe vậy liền lè lưỡi, giống như con thỏ nhảy lên giường lớn.

“Đủ.” Cô làm nũng vùi đầu vào ngực anh, “A, anh thật thơm nha.”

Kéo tay cô lại gần, anh cảm nhận được vật mềm mại trong ngực, hạnh phúc thỏa mãn cứ đột nhiên nảy lên trong đầu anh như thế.

Gần tối sau khi tiểu gia hỏa này ăn cơm xong, dẫn theo hai em dâu đi tản bộ, tản đến nỗi ba người lớn cộng thêm hai đứa trẻ biến mất sau hai tiếng đồng hồ, đến khi tiểu đệ Luật cũng đi ra ngoài tìm người, mới đem ba người phụ nữ tán gẫu quên giờ giấc về nhà. Nhưng cô nàng này hiển nhiên bình thường làm một lượng lớn công việc, luyện thể lực rất tốt, về nhà chưa đến 10 phút, lại cùng ba mẹ anh đến chợ đêm gần thị trấn không biết vòng bao nhiêu vòng, cho tới bây giờ mới về đến nhà.

“Em lâu quá không về nhà rồi, nhớ thật đấy.” Cái đầu nhỏ từ trong lòng anh ngẩng lên, mặt Sở Tiểu Thiên hưng phấn.

“Chung quang đây thay đổi không ít, phía sau công viên có mấy mảnh đất trống, hiện tại sẽ xây được nhiều nhà mới lắm.”

“Xây được một thời gian rồi.” Anh đáp, một tay nắm eo cô, một tay xoa nhẹ mặt cô, “Về nhà đã sáu tiếng rồi, trừ thời gian ăn cơm, anh chỉ nhìn được thấy em 30 phút à? Tiểu gia hỏa.”

Rốt cuộc tên lừa gạt nào nói với anh bản thân mình không thích chạy nhảy bên ngoài hả?

“Em cũng muốn cùng đợi ở trong phòng với anh, nhưng bây giờ thân phận của em không rõ, vừa mới đến, không cố gắng phát triển ngoại giao một chút sao được đây.” Nhưng cô đã dùng hết tâm tư rồi.

Trông mắt anh thoáng vui vẻ, “Cần người giúp em chứng minh thân phận sao? Nhân viên ngoại giao thân yêu của anh.”

Ở trên giường Sở Tiểu Thiên lẩn qua bên kia nửa vòng, nói: “Dĩ nhiên, anh chỉ cần kí tên đồng ý trên tờ giấy mỏng mỏng kia, thừa nhận vụ án là anh phạm tội, vậy thì thiên hạ thái bình rồi.”

“Tội danh gì?”

“Ăn trộm.” Bị bàn tay lớn kéo trở lại, cô nằm trên giường nhìn anh, trả lời rõ ràng: “Anh cướp đi trái tim của em...” Hai tay còn phối hợp với vẻ mặt đề lên ngực.

“Câu này là sao chép ở Bách khoa thư tình nào?”

“Sở thị Bách khoa, áp dụng với đối tượng tên là Chu Luật Nhân.”

“Lại đang nói hươu nói vượn rồi.” Anh cười cười lắc đầu.

Đối với lời bình này, cô bất mãn làm mặt quỷ, “Anh mới ăn nói lung tung đó, bôi nhọ lời nói tâm huyết của em.”

“Phải phải phải, xin lỗi, anh thật lòng thành tâm xin lỗi em.” Anh lập tức cười đầu hàng.

Ngoài mặt tiếp tục cùng anh cười ha hả, Sở Tiểu Thiên thầm đem tất cả lời anh nói nhét vào trong mắt, trong đầu hiện lên là tin tức trong mấy tiếng đồng hồ cố gắng hỏi thăm.

“Đầu anh trai tôi có vấn đề, nhân cách phân liệt nghiêm trọng, phòng vệ trái tim càng không ai bằng, lợi hại nhất là anh ấy có thể thay đổi không ai có thể phát giác ra được.”

“Từ nhỏ đến lớn, phòng của anh ấy loạn thế nào cũng không để chúng tôi đụng vào, cái ổ đó hoàn toàn là khu vực của anh ấy, thà rằng để nó lộn xộn chứ không cho người khác đụng vào, chỉ có mẹ tôi mới có thể vào giúp anh ấy dọn dẹp.”

“Phải cẩn thận, anh cả không phải là không uống rượu, chỉ là anh ấy lười phải nổi giận...”

“Hơn nữa chỉ nổi giận với người nhà.” Bổ sung thêm một câu vào.

“Anh ấy rất không thích có người khiêu khích tính nhẩn nại của anh ấy, có điều là người ngoài không biết anh ấy lười, chỉ biết anh ấy không thích làm phiền còn đi làm phiền anh ấy là đập trúng ngay địa lôi, bình thường chỉ có người bên cạnh anh ấy biết điều này, chỉ có chúng tôi mới ăn khớp với cái định nghĩa “Cố ý” thôi.”

“Đúng, đơn giản giống như Vua Sơn Lâm vậy, thật giống như chúng ta đều biết động tác gì sẽ khiến anh ấy khó chịu, bản thân cũng phải biết né tránh, không có cơ hội kháng án, vừa có động tác sẽ bị cho là cố ý khiêu khích, muốn chết.”

“Nói tóm lại, tuy anh cả được coi là lười, bình thường cũng thật lười khi xung đột với người khác, nhưng cũng là xuất phát từ suy nghĩ thôi, anh ấy đối với rất nhiều việc đều có cách nhìn và định nghĩa của bản thân, chuyện gì quan trọng, cái nào quan trọng hơn, ngoại trừ chính anh ấy thì có lẽ không có ai hiểu được, mặc dù anh ấy là anh cả của chúng tôi, nhưng chị xác định muốn ở cùng với người có tính khí cổ quái như thế?”

Nếu anh Luật Nhân biết sau khi anh đưa cô về nhà, lại từ hai em trai của anh biết được “Chân tướng” hoặc là “Bất mãn”... Không biết sẽ nghĩ gì?

Nhìn người đàn ông ảm áp trước mặt, cô cố gắng thế nào cũng không có cách đem dáng vẻ của anh gán chung với dáng vẻ của Bạo quân.

“Nhưng trên cơ bản anh chịu để cho người khác dọn dẹp đồ của anh, đã có thể xác định được vị trí của người ấy trong lòng anh...”

Được rồi, trừ bất mãn bên ngoài, cô vẫn đào được một đồng tin tức tốt, ít nhất, cái này đã đủ cho cô khẳng định, kẻ sách theo đuổi đàn ông của cô, tỷ lệ thành công đã tăng lên không ít.

Ánh mặt trời ảm áp xuyên qua rèm cửa sổ, Sở Tiểu Thiển tỉnh giấc.

Đã không phải lần đầu tiên thức dậy trên chiếc giường này rồi, kể từ sau khi bạn trai đưa cô về Nam Bộ, mấy lần sau khi trở lại, bên cạnh nhất định đều dẫn theo cô.

Cô mò điện thoại di động bên tủ giường, sau khi thấy thời gian trên màn hình, thiếu chút nữa không nhảy dựng lên.

Gần trưa rồi?

Aaaaaaa... Con heo này, hôm qua còn hẹn cùng Linh Linh đi siêu thị, bây giờ đừng nói là mua thức ăn, e rằng ngay cả cơm trưa cũng không nấu không xong.

Nhớ đến thân thể không thể động đây, bởi vì trước ngực cô, trên đùi bị một cái tay và cái chân đè ép, hạn chết hết cử động của cô.

Cô tức giận trợn mắt nhìn đầu sở gây chuyện hại cô ngủ như chết, sau đó lập tức có cảm giác không đúng, tối qua hình như là bản thân mình đưa tới...

Aida, gần như cô gào khóc không tiếng động, sợ đánh thức người đàn ông bên cạnh, rón rén đem chướng ngại vật dời đi, hao phí phần lớn thời gian mới xuống giường được, toàn thân cô trần truồng, trên mặt đất quần áo tán loạn, tìm kiếm quần áo của mình mặc vào.

Vào phòng tắm rửa mặt qua loa, sau khi xác nhận dáng vẻ có thể đi gặp người khác, cô lại rón rén chạy ra khỏi phòng.

Cửa phòng đóng “Cách” một tiếng, người đàn ông trên giường chậm rãi mở mắt.

Tuy mắt còn hí một nửa, lại nhìn ra được vẻ mặt thanh tĩnh của anh, anh đưa tay dò trên tủ giường, cầm điện thoại lên nhìn thời gian.

“Mới đến 11 giờ...” Rõ ràng vô cùng không hài lòng, cuối lời nói còn kèm theo tiếng thở dài.

Liên tục ba tuần lễ đưa tiểu nha đầu về nhà, là hy vọng cô có thể ở bên cạnh anh, không phải là muốn cô bận rộn từ Đài Bắc lại dẫn thân vào một cái hố đen bận rộn khác.

Ngón tay lướt qua một bên chăn còn ấm, trong lòng anh dâng lên cảm giác không thích.

Nha đầu này rốt cuộc bận rộn gì chứ? Công việc trong nhà rõ ràng đều có người làm, nhưng cứ mỗi tuần là cô nàng khiến cho anh cảm thấy người trong nhà này giống như đều bị phế sạch hết rồi, cả người anh cứ ở lì trong phòng, cô lại đi sớm về trễ, rốt cuộc là tên khốn khiếp nào chiếm dụng hết thời gian của cô?

Cảm xúc bất mãn cấp bách trào lên, sau khi nội tâm anh lên men hai độ, liền toát ra ngọn lửa nho nhỏ.

Bỏ đi thói quen cầm đồ điều khiển tivi, Chu Luật Nhân quyết định hôm nay không làm ỏ trong phòng, đợi người kêu đi ăn cơm trưa nữa, anh phải đi xác nhận, người trong nhà có thật là bị phế sạch toàn bộ hay không? Nếu không có bị phế, anh biết được nên đi tìm ai liên tục ba tuần lễ cứ ép buộc tiểu nha đầu dậy sớm.

Mẹ kiếp, giấc ngủ chưa đủ sẽ không có sức lực để thức sớm, nhưng tên kia không biết sao?

“Chào buổi sáng Chú Chu.” Lộ ra nụ cười ngọt ngào 120 độ, Sở Tiểu Thiển đi nhẹ nhàng xuống lầu.

Trong phòng khách, chỉ có chủ nhân Chu gia đang xem tivi.

“Nha đầu Thiến, có ngủ ngon không? Ăn cơm phải chờ một lát nữa.” Chu Nghĩa cười cười ngoắc ngoắc tay với cô.

“Ngủ ngon quá rồi.” Đi đến gần ông, cô le lưỡi, vẻ mặt như nói trúng tim đen, “Con vào bếp giúp đỡ nhé.” Cô nói xong, lập tức xoay người muốn đi xuống bếp.

“Không cần, không cần, nhà bếp quá đủ người rồi.” Ông lên tiếng ngăn cô lại.

“Tay người làm sao ngại nhiều, dù sao lát nữa con cũng sẽ bị đuổi ra ngoài.” Cô quay đầu cười khê, “Đợi con không có chỗ đi, chú Chu lại thu nhận con nha.” Đây là cô chạy trước bỏ lại một câu nói sau lưng.

Chu Nghĩa chỉ có thể ngồi nhìn cô biến mất ngay trước mặt.

“Nha đầu quý quyệ.” Ông cười, tính tình của nha đầu này lúc nhỏ đã lanh lợi rồi, lớn rồi càng lợi hại, khó trách A Nhân bị thu phục.

Hầu như công việc trong nhà đều có người làm, mỗi lần nha đầu Thiến về, việc đầu tiên khi thức dậy chính là khi khắp nơi tìm việc để giúp đỡ, mặc dù phần lớn đều bị đuổi đi, nhưng cô vẫn kiên trì như cũ, có thể suy ra con trai cả chính là quỳ lạy dưới nghị lực của cô.

Nghĩ đến tính tình kì quái của con trai cả của mình, vợ ông với ông cũng lo lắng Tiểu Thiến ở cùng với con trai sẽ bị thua thiệt, nhưng theo quan sát trước mắt, hai người vừa đúng là một cái nồi phối hợp với một cái nắp, vừa vặn hỗ trợ lẫn nhau.

“Dì Chu, chị Linh Linh...”

Sở Tiểu Thiến ở nhà bếp hỏi han chào hỏi chưa đến một phút, muốn giúp đỡ, theo lệ thường liền bị đuổi ra khỏi nhà bếp.

Đi về phòng khách, đúng lúc hai anh em Chu Luật Anh cùng Chu Luật một trước một sau dẫn theo con nhỏ xuất hiện, cô tiến lên phía trước muốn giúp đỡ chăm sóc bạn nhỏ, mặc dù không có bị từ chối, nhưng hai bảo bối giống như hẹn nhau, một đứa nằm dài ra ghế sofa ngủ, một đứa khác phải xem phim hoạt hình, hoàn toàn không cho cô đặt dụng võ, cô không thể làm gì khác hơn là lần nữa đi vào phòng khách dùng ánh mắt cầu cứu nhìn hai người ba trẻ tuổi.

“Chị đi lên với anh cả đi.” Chu Luật cũng liếc nhìn phim hoạt hình thu hút đi hết sự chú ý của con gái bảo bối, xác nhận trong thời gian ngắn nó sẽ không chạy nhảy lung tung, liền nói.

Bong bóng hy vọng bị phá hết một cái, cô chuyển sang hướng khác.

Chu Luật Anh giương cao hai lông mày, trực tiếp đem tầm mắt hướng về điểm nhỏ bên cạnh, “Cô muốn đánh thức nó?” Vì anh là người cha tựa hồ không ngại đánh thức con trai mình, chỉ cần cô kiên trì lời nói của mình.

Hai vai Sở Tiểu Thiến sụp xuống, “... Để cho nó ngủ đi.” Cô mếu máo, nhưng lập tức lại lên tinh thần, tìm ra được mục tiêu tiếp theo, “Có xe của ai dơ rồi muốn rửa không?”

Trong phòng khách chờ đợi ánh mắt của ba người có xe, vẫn như cũ nhận được đáp án thất vọng.

“Hay là...” Cô nghiêng đầu cố gắng suy nghĩ, “Hoa trong vườn có cần tưới nước không? Bạn nhỏ còn thiếu đồ gì chưa mua không? Hay là sân thượng...” Lại liên tục đưa ra năm sáu mục, đáng tiếc trên đường gặp khó khăn, từ đầu đến cuối đáp án không gì ngoài lắc đầu.

Rốt cuộc, cô cũng từ bỏ đi đến ngồi trên ghế sofa.

“Chị vẫn ổn chứ?” Chu Luật Anh nhìn vẻ mặt đưa đám của cô, thân thiện hỏi, có lẽ cô nên noi gương vợ anh, sau khi bị anh cưỡng chế cấm lao động, lúc mới bắt đầu Tiểu Á từ kháng nghị đến hoàn toàn thích ứng, bây giờ mỗi ngày không ngủ đến mặt trời lên cao tuyệt đối không rời khỏi giường, hiện tại người còn ở trong nhà Lão Chu.

“Không ổn, tôi uất ức, buồn bực, muốn thét chói tai.”

“Cô gái đáng thương.” Anh nhợt nhạt khẽ cười.

Rõ ràng là nụ cười nhả nhận, nhưng trong mắt Sở Tiểu Thiển lại là sau lưng nhả nhận thật ra là đùa cợt. Là cô nghĩ quá nhiều sao?

“Chị về phòng với anh cả là tốt nhất.” Chu Luật cũng ở một bên nói tiếp. Cả nhà đã nhất trí cho rằng nếu không phải là cô thì anh cả không được cưới ai hết, không biết chị dâu tương lai mỗi lần về nhà sẽ nóng nảy gì nữa đây?

Chuyện này không thể không làm bọn họ hoài nghi, sau này anh cả làm thế nào để bồi dưỡng tình cảm với chị dâu đây? Mặc dù khi lần đầu tiên cô về nhà, bọn họ không khống chế được liền nói những điều không thể nói, nhưng thái độ thiên chân vụn vặt hoan nghênh cô trở thành thành viên trong gia đình, liền sợ không có cô, anh cả sẽ cả đời cô đơn.

Nhưng rất rõ ràng, cô không thể tiếp nhận được bầu không khí này.

“Ách, tại sao anh cả của các em không cưới chị?”

Hai người cùng liếc mắt nhìn, “Chị đi hỏi anh ấy thì không phải rõ hơn sao?” Người trả lời chính là Chu Luật Anh.

Anh tuyệt đối không phải cố ý muốn lẫn lộn, nói dối tai nghe mắt thấy, chỉ là đàn ông nhà anh trời sinh thiếu “Nhiệt tình”, rất khó chủ động giúp người khác giải thích, vẫn là đem vấn đề ném về chỗ cũ là tương đối nhanh chóng.

“Nói như thế không sai...” Nhưng mỗi lần hỏi cứ bị né tránh, có hỏi cũng ngư không hỏi, hỏi rồi cũng không có câu trả lời, muốn giữ vững không mất thật là khó.

Ai aaaa... Tâm trạng rơi xuống đáy cốc.

Rốt cuộc cô làm sao rồi? Lúc trước cùng anh Luật Nhân ở chung một phòng, liền đủ làm cô vui mừng cả ngày, bây giờ được anh Luật Nhân ôm, càng cảm thấy hạnh phúc tốt cùng, nhưng trong lòng luôn có một khoảng trống, vẫn kêu không đủ, không đủ....

Bất luận cô cảm thấy hạnh phúc như thế nào, khoảng trống đó không cách nào bù đắp được, cô đối với phản ứng của mình cảm thấy luống cuống cùng với sợ hãi.

Cô thích anh, yêu anh, sẽ không muốn cưỡng bách anh đáp ứng điều gì, nhưng chậm chậm đợi không được đáp án chắc chắn của anh, điều này khiến cô rất bất an.

Cái này có thể coi như là tác dụng phụ của sở thích được nuôi dưỡng thành đi, bắt đầu không có cách nào thỏa mãn với hiện trạng, muốn toàn bộ của anh, muốn cam kết cả đời...

28. Chương 28

Có phải là cô làm chưa đủ tốt, cho nên anh Luật Nhân mới vẫn không có quyết định cùng nắm tay cô đi suốt cuộc đời? Như vậy cô có thể làm gì đây? Nhưng cứ cho là cô muốn làm, cũng bị mọi người khéo léo từ chối.

Càng nghĩ càng chán nản, Sở Tiểu Thiển ít khi mất tinh thần chiến đấu như thế.

“Ai, không phải là ‘dì cả’ muốn tới chứ?” Càng nghĩ cô càng muốn khóc....

“Tiểu Thiển?”

Có hai chân trên ghế sofa, Sở Tiểu Thiển vùi mặt vào giữa hai đầu gối, nghe tiếng kêu, theo trực giác ngẩng đầu lên.

“Anh Luật Nhân? Anh thức rồi à, tới giờ ăn cơm chưa?”

Trực giác của cô khi nghe bạn trai kêu liền trả lời, sau khi lên tiếng cô mới phát hiện, bộ dạng bây giờ của mình hầu như không thích hợp đi gặp người khác, nhất là anh.

Quả nhiên lúc Chu Luật Nhân nhìn thấy hốc mắt đầy nước mắt của cô, lập tức thay đổi sắc mặt, trở nên lạnh nhạt bắn tới ba người đàn ông bên cạnh.

Tiêu rồi, nồng thuốc súng rất nồng.

Biết rõ một khi anh cả bị chọc giận, liền không nói đạo lý, Chu Luật Anh cùng Chu Luật liếc mắt nhìn nhau, trong đầu bắt đầu tính toán tình hình như thế này đi đâu tị nạn an toàn hơn.

Mà Chu Nghĩa vẫn ngồi yên trên ghế sofa xem phim hoạt hình với cháu gái, Lão nhân gia có đặc quyền cách xa đám lửa, không sợ.

“Sao thế?” Trước tiên Chu Luật Nhân thu hồi ánh mắt giết người, hỏi thăm tình hình của bạn gái.

Nhìn thấy nước mắt trong hốc mắt cô, lửa giận trong cơ thể anh hoàn toàn chuyển thành lo lắng.

“Em...” Một đơn âm vừa nói ra, nước mắt cô giống như hạt trân châu bị chặn giữa đường bắt đầu lăn xuống.

Thân thể Chu Luật Nhân vì nước mắt đột nhiên rơi xuống của cô mà chấn động.

Nhưng động tác kế tiếp của anh không phải là ôm bạn gái vào lòng an ủi, mà ngược lại là lui về phía sau hai bước, xoay người – Đi về phía hai em trai.

“Anh cả...”

“Này, anh rất lâu không vận động rồi.”

Hai người đàn ông sớm đã có dự cảm nhắc chân chạy đi.

“Tới đây.” Anh trực tiếp đứng tại chỗ, dùng hai thanh âm cộng với ánh mắt ra lệnh cho hai em trai.

Người phụ nữ của anh ngồi ở đây khóc, hai đứa này xem TV còn làm như không thấy gì?

Nước mắt của bạn gái kích thích mình, cho nên anh quyết định cũng để cho người khác bị kích thích lại.

Hình ảnh quỷ dị trước mắt rất cuộc cũng chứng thực được sự thật trước kia hai anh em nói, mặc dù Sở Tiểu Thiển muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng nước mắt không cách nào khống chế được mà từ từ rơi xuống.

“Anh Luật Nhân... Em...” Đợi cô có thể bình tĩnh nói ra một câu, lại không nghĩ rằng kế tiếp người bị kinh sợ là bản thân mình.

“Rất cuộc em đang suy nghĩ cái chuyện quái quỷ gì vậy?” Giải quyết xong hai người, nhìn thấy bạn gái đã ngừng khóc, rất cuộc Chu Luật Nhân cũng bình thường gặm thết với cô.

“A? Em...” Bị dọa sợ hết hồn, về mặt Sở Tiểu Thiển kinh ngạc, phản ứng ngây ngô chậm lại vài giây.

Cô chưa từng nghe bạn trai nói chuyện lớn tiếng như vậy, so với kinh sợ, cô càng ngạc nhiên và nghi ngờ nhiều hơn, cả người nhất thời cứng đờ.

“Mẹ kiếp, anh là người chết sao? Em có chuyện gì thì tìm anh? Khóc cái gì? Em không nói thì anh làm sao biết trong lòng em khó chịu hay là bị cái gì, em làm như anh biết thông linh hay là lên đồng? Hả?”

Thì ra cô là người sùng sờ, khi nghe một tràng mắng chửi nổi giận của anh, hiện tại miệng đã hoàn toàn hiện ra hình chữ O.

Anh Luật Nhân... Chửi thô tục?

“Dẫn em về Nam Bộ không phải là muốn em làm đầy tớ, con mẹ nó em có thể ngoan ngoãn nằm trên giường đến khi anh thức dậy không? Mới bảy tám giờ sáng đã không thấy được em, rất cuộc chồng em là ai? Em không ở trong phòng với anh...”

“Khoan, khoan đã... Anh Luật Nhân, anh không phải chồng em nha...” Hai chữ này đem cô kéo về hiện tại.

“Ai nói anh không phải?” Cơ hồ không hài lòng cách nói này, Chu Luật Nhân tăng cao âm thanh lên mấy độ, “Hiện tại anh cầu hôn với em, em gả hay không gả?”

A? Có người cầu hôn như thế sao?

“Nói đi.” Đại Bạo Long không có tính nhẫn nại lại rống lên.

“... Em gả.”

Cầu hôn, bánh cưới, áo cưới, khách mời... Bỏ đi tiệc đính hôn, trực tiếp kết hôn.

Trong thời gian nhanh nhất con lớn Chu gia tuân theo tục lệ truyền thống, hoàn thành chung thân đại sự.

Hôn lễ ngày đó, sáng sớm trên đường cả mấy đoàn xe liên tập trung ở bên ngoài cửa, xì xào bàn tán.

“Thật gặp quý rồi, chưa từng thấy anh cả siêng năng như thế, sao mà gấp thế.” Bảo Dương kéo đoạn gấm mạ vàng màu đỏ, bên quần bên đọc.

Chu Luật Anh ở đầu khác cũng làm động tác y như vậy, thờ ơ nhún nhún vai, “Làm sớm một chút cũng tốt, thiên hạ thái bình.”

Du Vưu Á bị bắt buộc đứng một bên giám sát không cho đụng bậy, trong tai nghe hai người nói chuyện, ánh mắt lại không ngừng nhìn ngắm Bảo Dương.

“Bà xã, mắt em tăng độ rồi à?” Ánh mắt liếc nhìn vợ yêu ở trước mặt mình dồn sức nhìn người đàn ông khác, Chu Luật Anh gõ nhẹ mũi xe nhắc nhở.

“Không phải, là anh ta...” Chỉ chỉ Bảo Dương, Du Vưu Á lại lấy tay ôm mặt mình, “Giống anh lúc trước nha.” Hồng một mảng.

Lúc trước trên mặt ông xã vốn là một mảng đỏ hồng, trong một ngày chuyển thành đỏ sậm, ngày thứ hai lúc biến thành màu tím, cô mới bừng tỉnh hiểu ra thì ra là do bầm tím.

Anh bị bầm suốt mấy ngày, làm cho anh ở trong công ty tiếp nhận mấy ánh mắt khác thường, hiện tại nhìn kĩ chút cũng thấy một mảng đỏ, có thể thấy được tốc độ nhanh của hôn lễ, ngay cả vết bầm nhỏ cũng không kịp khỏi hẳn.

“Mọi người đều có thưởng.” Anh cười yếu ớt lên tiếng.

Bảo Dương tức giận trợn mắt, “Thấy rồi.”

Rõ ràng chuyện không liên quan đến anh, ai biết anh cả vì bị chọc tức liền đem nợ cũ ra hết để tính toán chứ! Chuyện chia khóa lần trước anh vốn là nói xong rồi, kết quả là một trận cuồng phong tới liền thu hồi hai chữ “Tính xong.”

Ở công ty anh bận đến nỗi xỉu lên xỉu xuống, đã mấy người rồi không thấy anh cả, không ngờ nhận được tin anh cả sắp kết hôn lập tức chạy về nhà, nghênh đón anh chính là Thiết Quyền trong truyền thuyết.

Chẳng biết tại sao, có chú rể nào trước hôn lễ lại đánh bạn?

“Anh cả đều không nói đạo lý sao?” Anh lầu bầu nói. Dù gì bọn họ cũng coi như là tác hợp cho hai người, sao có thể nói phạt mà không nói thưởng chứ.

“Đi thử đi, anh ủng hộ tinh thần cho chú em.” Chu Luật Anh cười vô cùng thành khẩn.

Sờ sờ lỗ mũi, Bảo Dương quyết định không nói câu nào nữa.

Trải qua quá trình kết hôn với hình thức chạy maratong mấy ngày liền, cuối cùng ngày này cũng đến, hai vợ chồng mới cưới trở về căn nhà yêu thương của mình.

Theo sự đồng ý của hai nhà, công việc của hai người đều Bắc Bộ, tân nương lại là con gái độc nhất trong nhà, cho nên tân phòng phải mua ở gần nhà cha mẹ vợ, để hai người già muốn gặp con gái thì lúc nào cũng gặp được, về phần nhà trai – thỉnh thoảng trở về là được rồi, người nhà bên chồng quá đông, ít một đôi nhiều một đôi đùa cũng không sao.

“Không được rồi?” Trở về tân phòng, mệt mỏi liên tiếp mấy ngày liền, Sở Tiểu Thiển hầu như muốn bò lên giường.

Chu Luật Nhân vẻ mặt mệt mỏi, sau khi vào nhà tiện tay ném đồ sang một bên, ôm ngang eo bà xã nằm sấp trên mặt đất.

Cầu hôn giống như làm trò khôi hài vậy, vốn là nghĩ tiểu nha đầu sẽ kháng nghị với anh, yêu cầu đền bù một lần, kết quả cô không nói hai lời lần gả cho anh, trình độ tích cực, giống như là sợ anh sẽ nửa đường thoái hôn vậy.

“Luật Nhân...” Lọt vào lồng ngực ấm áp, mèo con mềm mại quyến luyến tựa sát vào, mí mắt không chống đỡ nổi tử trận.

Chu Luật Nhân bắt giác mỉm cười, sải bước dài, ôm bà xã lên giường.

Hoàn hảo, xong chuyện anh hỏi cô nguyên nhân sao cô có lúc kì quái thế, cũng bởi vì anh không có nói với cô ba chữ đó, vì vậy mà cô bắt đầu bất an suy nghĩ lung tung.

Anh thừa nhận đây là sai lầm của anh, nói yêu liền yêu, cảm thấy không cần thiết nói ra ba chữ kia, nhưng không nghĩ tới vì vậy mà tạo ra cảm giác bất an cho tiểu nha đầu, không thể làm gì khác hơn là cố gắng ở những phương diện khác, ví dụ, cầu hôn, để có thể đạt được mục đích tương đồng chứng thật “tình cảm” cùng với “bảo đảm.”

Những điều này tiểu nha đầu đều suy nghĩ thay anh, không hy vọng bởi vì yêu cầu của cô mà anh miễn cưỡng đáp ứng, nhưng lại không áp được bất an trong lòng, không thể làm gì khác hơn là đem tinh lực tìm kiếm sự tán đồng của người nhà anh...Ai, anh còn gì để nói đây? Đơn giản là anh không dám tưởng tượng ban đầu nếu anh buông tay cô, thì cuộc sống trong tương lai sẽ trống trải cỡ nào.

Trước tiên giúp bà xã cởi đi trói buộc trên người, anh đứng ở đầu giường, cởi quần áo trên người mình ra, mới trở lại trên giường, ôm lấy thân thể mềm mại thơm mát ngủ.

Trong ánh trăng朦胧 lung, một đôi chân dài đặt lên hông anh, ôn nhu lướt qua thân thể rắn chắc ôm chặt lấy anh, phong nhã mềm mại ép lên lồng ngực rắn chắc của anh.

Anh dịu dàng ôm chặt thân thể mềm mại, thảo mãn trong ngực, đơn thuần khoe miệng khe nâng lên đầy thỏa mãn.

Nhưng dần dần con đĩa trên người biến thành sâu róm, bắt đầu ngọ nguậy.

Vốn tưởng rằng vợ yêu quá mệt mỏi, hôm nay người đàn ông này không định quấy cô ngay sau đó bắt đầu động thủ đáp lại.

Khi vuốt ve, cọ sát không thể thỏa mãn, anh lật người, đè cô xuống dưới người.

Chống lại, là một đôi mắt đen láy.

“Không mệt?” Anh hài hước mỉm cười.

“Năm phần mệt mỏi.” Khuôn mặt xinh đẹp mang theo vài phần biếng nhác, lại rất hấp dẫn.

“Tiểu tử thật có sức sống.” Anh cúi đầu, một hồi triền miên hôn thật lâu.

Sở Tiểu Thiên bị hơi thở của anh chọc cười, không chịu yếu thế phản kích, cuối cùng đem Đại Phôi Đản chế phục dưới thân thể.

Giặng hai chân ở hai bên, cô trên cao nhìn xuống, hưởng thụ khoái cảm nằm trong tay.

Bị đặt phía dưới, anh lưỡi biếng ngẩng nhìn, mắt thường thức đường cong hoàn mỹ, hưởng thụ cô chủ động dâng hiến.

“Ông xã, em yêu anh.”

“Ừ.”

Nghe đơn thanh đáp lại, con mèo nhỏ nhếch mày lên.

Chu Luật Nhân nâng lên khoe miệng.

“Anh cũng yêu em.”

“Hắc hắc, bây giờ nghe câu này cũng không khác chút nào.” Không hổ là chồng cô, năng lực học tập thật mạnh.

Nhìn vợ yêu thỏa mãn khuôn mặt tươi cười, cảm giác hạnh phúc làm cho trong lòng Chu Luật Nhân ấm lên.

Anh biết, lui về phía sau một bước, Tiểu Thiên sẽ tiếp tục dùng tình yêu của cô bao vây anh, tương lai sau này, từ từ xảy ra biến hóa.

Anh biết, tay của cô, hẳn sẽ vĩnh viễn nắm chặt.

CHƯƠNG CUỐI:

“Ông xã, ông xã.”

Giọng nói mềm mại, giống như mê hoặc thân thể người khác, từ phía dưới chui vào.

“Hả?”

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ, khép chặt mắt cũng phát giác được một chút ánh nắng.

“Rời giường, nên đi làm rồi.” Ngón tay ngọc thon dài lượn quanh ngực anh.

“Ừ.” Giọng trầm thấp biếng nhác trả lời, anh tóm lấy bàn tay làm càn, nhấc cả thân thể cô ôm lên ngực.

“Còn dư lại năm phút đồng hồ nha ” Sở Tiểu Thiên vững vàng nằm lên lồng ngực nở nang, tiếp tục nhắc nhở.

“Ừ.” Đôi cánh tay còn là đem cô ôm chặt trong lòng, không thả.

“Ba phút nha.”

“Ừ.”

“Hai phút...”

Sau khi đếm giây cuối cùng, người đàn ông buồn ngủ vuốt mặt, rốt cuộc cũng tự nguyện đứng dậy.

“Chào buổi sáng.” Cô ấn xuống mặt anh một nụ hôn chào buổi sáng.

Vò tay vào mớ tóc rối bù, Chu Luật Nhân còn buồn ngủ, giống như con gấu lớn ngồi yên trên giường.

“Chào buổi sáng, bà xã.” Xoa xoa đầu tóc rối bời, hẳn chậm vài giây đáp lại. “Đi đánh răng rửa mặt, bữa ăn sáng cũng làm xong rồi.”

Anh theo lời vào phòng tắm, nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của anh, trên mặt Sở Tiểu Thiên không giấu được ý cười.

Sau khi cưới hai tháng, đột nhiên Luật Nhân quản lý hết công việc cả ba khu vực của Kiệt Xuất, ở bên ngoài, anh còn bộ dáng ôn hòa, có thể tin tưởng được, chỉ có ở trước mặt cô mới lộ ra bản tính thật, như Đại Nam Hải chưa trưởng thành, cái gì cũng đều muốn cô làm, còn anh thì cứ theo động tác của cô mà làm.

“Tháng sau là tròn một năm rồi đấy.” Cô nhìn qua khe cửa phòng tắm, nở nụ cười.

Mỗi lần nhìn thấy sự khác biệt của chồng yêu khi ở nhà với ở bên ngoài, trong lòng của cô luôn không cảm được cảm động, nàng biết, đây là chuyện kiêu ngạo cùng với lợi ích khác của nửa kia.

Tắm rửa xong, tinh thần sảng khoái đi tới phòng khách, Chu Luật Nhân ôm vợ yêu vào lòng, hôn triền miên.

“Hôn chào buổi sáng.” Anh chưa nói xong lại khề hôn thêm mấy cái.

“Không còn kịp nữa rồi, em làm xong việc rồi, đến công ty ăn sáng luôn.” Rời khỏi ngực anh, cô cầm hộp cơm trên bàn bỏ vào trong túi.

“Ừ.” Anh gật đầu một cái, lại ôm cô vào trong lòng, “Bảo bảo khỏe không?” Anh dán sát vào người cô, xoa xoa bụng cô.

“Vẫn còn rất ngoan, nghe Linh Linh nói em mang thai lần đầu, phải bốn tháng sau mới có thể cảm thấy thai nhi.”

“Cho nên tiểu tử này tạm thời sẽ không khi dễ em.” Anh hài lòng cười cười.

Kết hôn gần một năm, mỗi sáng sớm thấy bóng dáng của vợ yêu, khiến cho anh có sức sống làm việc, mấy tháng nữa bé củ cải ra đời, không biết anh có trở thành siêu nhân không nữa?

“Anh sẽ rất mau diên thôi.”

“Sao vậy?” Sở Tiểu Thiên sợ hết hồn, không hiểu Anh vì sao đột nhiên toát ra câu này.

“Anh gần giống người đàn ông tốt rồi.” Ôm eo cô, giọng điệu của anh rất là bắt mắt.

“Người đàn ông tốt gây ra dơ bẩn?”

“Anh mua rất nhiều thùng rác rồi.” Khiến phòng khắp nơi đều thấy được thùng rác, để không chế thói tiện tay ném loạn của anh, “Hơn nữa anh sẽ rửa chén, cùng em giặt quần áo cùng đổ rác.” Chuyện này với anh mà nói quả thực là một sự đột phá cực kì lớn.

“Đúng đúng, thật là giỏi thật là giỏi.” Cô như sủng nịnh thú cưng vỗ vỗ đầu anh, cô không có châm chọc anh trừ việc rửa chén, anh chỉ đứng kế bên cô làm khách, thỉnh thoảng nhắc tay lên một cái.

“Anh sẽ làm một người cha thật tốt.” Anh lại thở dài, giống như thương tiếc những ngày tháng sau này sẽ ngày càng cực khổ.

“Vâng vâng vâng ở trong lòng em, anh vĩnh viễn là giỏi nhất.” Đối mặt với quyết định thay đổi tính tình đã duy trì ba mươi mấy năm mà chồng cô sinh ra khó chịu. Cô không quên khích lệ.

Mặc dù đáng về oan ức của anh rất buồn cười, thậm chí nói xằng nói bậy, nhưng cô sẽ nhịn không cười ra tiếng.

Dù sao đây những điều này, tất cả đều vì anh yêu cô.

“Ông xã, chúng ta sẽ tới trễ đó.” Từng giây từng phút trôi qua, cô không thể không nhắc nhở người đàn ông đang lâm vào tình trạng mơ mộng này, hôn lên má anh một cái, kéo anh hồi hồn.

Nhìn tình yêu say đắm trong mắt vợ, tất cả bắt mắt dễ của Chu Luật Nhân trong nháy mắt đều bị vứt xuống sau lưng.

“Đi thôi.” Dắt bàn tay nhỏ bé của cô, anh che chở trăm bề dẫn cô đi ra khỏi cửa nhà.

Tiểu Thiên vẫn như cũ chuẩn bị tất cả cho anh, người thay đổi là anh, lúc nhìn thấy cô làm việc anh cứ chủ động đi theo sau, cô hoàn toàn để mặc tất cả bao dung anh, dưới tình trạng không có áp lực, thế nhưng anh lại càng ngày càng thích theo đuôi.

Nghĩ đến ngày mà bảo bảo ra đời, cảnh tượng nháo lộn trong nhà mạnh mẽ hiện ra, anh nghĩ. . . không lâu sau, thói quen ném đồ lung tung của anh rất anh sẽ sửa đổi, cuối cùng là sáng sớm đi dạo, cùng vợ yêu mang theo đứa trẻ đi khu vui chơi. Nhưng trước khi đứa bé ra đời, anh không chịu nổi vợ yêu nâng cao bụng bị chạy khắp nhà mà đem quần áo đi giặt, nấu cơm, những công việc này toàn bộ anh sẽ tự mình làm, để cho cô làm Hoàng thái hậu chờ đến ngày sinh, quả nhiên, khoảng cách làm người đàn ông tốt không còn xa nữa.

Nhìn người con gái bên cạnh, anh lộ ra nụ cười.

Mặc dù thói quen ba mươi mấy năm muốn anh thay đổi thì rất khó, nhưng tin tưởng không bao lâu, mình sẽ hoàn toàn thích ứng.

Chỉ cần là vì cô, tất cả anh đều vui vẻ chịu đựng.

29. Chương 29: Lời Của Tác Giả

Muốn chuyện tình thanh mai trúc mã đặc sắc của Linh Linh cùng với Chu Luật, mời xem Giả Diện Lánh Nhất Bán Chi Nhất Câu thơ cũng trộm đi .

Muốn biết cuộc gặp gỡ giữa nữ cường nhân Du Vưu Á bị người hai mặt Chu Luật Anh làm thành con mồi ăn sạch sẽ đáng thương, mời xem Giả Diện Lánh Nhất Bán Chi Nhị Cùng thơ trước ăn sạch

Các vị độc giả bảo bối, mọi người gần đây khỏe không vậy?

A – Gần đây cuộc sống Mễ Bao đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, sau khi bị nước nóng làm phỏng lại bị bắt đi phơi một đồng quần áo.

Ồ, về tình cảnh bi thảm của Mễ Bao đợi lát nữa trở lại nói, mở đầu, Mễ Bao trước phải gửi thư cảm ơn bảo bối Bối Phương dễ thương cùng với bảo bối Nha Quân đáng yêu.

Không phải là X Không thể? Mễ Bao

Cảm ơn – cảm ơn – cảm ơn – (hô to ba tiếng)

Khích lệ của mọi người Mễ Bao nhận được rồi, xin tha thứ tốc độ đăng bản thảo nhanh như rùa của mình, những bức thư thì sau này Mễ Bao sẽ trả lời từng cái một, xin chờ một chút nha.

Tiếp đó, không biết các vị tiểu bảo bối có xem qua blog của Mễ Bao chưa nhỉ? Bên trong đại khái xác định tình trạng đăng bản thảo bi thảm của Mễ Bao.

Thân là tốc độ đăng bản thảo nhanh như rùa, bị ăn roi chỉ có thể tự mình rơi lệ nha, ô ô ô.

Được rồi, Mễ Bao tự thú tội, bỏ qua tốc độ đăng bản thảo như rùa của mình, mình lại không cẩn thận mê làm nông phu, thích thú mở tiệm cơm, sơ ý một chút liền lâm vào trò chơi nhỏ “Không thể không chết” ở bên trong.

Đặt tên đại gia thật có dự kiến trước nha.

Không biết những tiểu bảo bối chơi “FACE—BOOK” có cùng cảm giác với Mễ Bao không nhỉ? Mỗi sáng liền đi tuần tra nông trại, mở cửa tiệm, tất cả trò chơi cũng đi kiểm tra một chút, chơi một vòng liền qua × tiếng, trở lại từ đầu xem xem bản thảo của mình có chỗ nào trống không, thật là muốn chết, muốn chết.

Ồ. Khó trách Biên Biên muốn quất ta.

Sau khi trải qua một lần dạy dỗ thâm thiết, Mễ Bao đã phong ấn rất nhiều trò chơi, ngoan ngoãn tỉnh lại, nhưng thời gian trước mắt kéo dài thật kinh khủng, kéo đến gây ra bão táp, sau lại kéo trò chơi, cho nên, cuối cùng của cuối cùng, Biên Biên quyết định trực tiếp kéo mình đi dạo phố thị chúng. Bây giờ Mễ Bao đã thành công thương tích đầy mình, ô – ta cũng cần chữa thương.

Khụ khụ, được rồi, trở về chủ đề chính, quyển này lấy vợ trước sắc dụ là câu chuyện Chu lão đại nha.

Trước tiên cơ hội ra sàn diễn của Chu lão đại không cao, bởi vì anh đang làm việc ở Đài Bắc, sau khi trở lại quê nhà Nam Bộ lại thích vui ở trong phòng không ra cửa, hoàn toàn là một quỷ lười, ở trong nhà nhìn thấy cảnh tượng của anh, chỉ có vào lúc ăn cơm , trước A Bao thật sự rất muốn để cho anh ra sân, nhưng hai tiểu đệ đáng yêu thiên chân vô tà của anh lại không dám tùy tiện quấy rầy anh cả, cho nên rùi. Cho đến câu chuyện của hần, mới rốt cuộc khiến mọi người thấy lộ ra bộ mặt thật nha.

Tính tình của Luật Nhân chính là đối với người ngoài cũng còn khách sáo, chỉ có đối với người quen mới có thể nổi giận..., nhưng cùng với lúc anh đối với người của mình cũng tương đối bảo vệ, Mễ Bao cảm thấy người có tính cách này cũng thường gặp, giống như người bạn nhỏ nổi giận với cha mẹ thì thâm nghĩ đại khái chính là các người “Nên” muốn như thế này như thế kia, đối ngược lại là trên người Luật Nhân, anh đối với hai người em trai chính là loại các người “Nên hiểu tính khí của anh”, ngàn vạn đừng “Cố ý” chọc giận anh.

Đây coi như là một loại tin tưởng khác người của anh cả đối với em trai thôi. (nhún vai)

Nhưng chỉ cần không có dẫm lên cái đuôi của anh, Luật Nhân chính chỉ là con gấu lớn lười biếng thôi, dịu dàng đối đãi với anh, con gấu này cũng sẽ không tức giận, anh là quý lười nhất ngay cả nổi giận cũng cảm thấy phiền toái.

Mà Tiểu Thiên là bổ sung cần cù cho anh, người con gái đối với tình yêu nằm trong vùng bị động, coi như vừa bắt đầu chủ động, sau khi bị cự tuyệt một hai lần, nếu trời sanh nhạy cảm mãnh liệt đại khái sẽ khóc toáng lên, có thể không khuất phục, dũng cảm chiến đấu hăng hái, ở trong lòng A Bao đều là thật anh hùng nha.

Chúng ta kính yêu người – người con gái dũng cảm – chúng ta kính yêu người – chào! (Mễ Bao tự biên tự diễn khúc)

Ha ha. Cái bánh bao này đăng bản thảo chạy tới mau điên mất rồi, tha thứ A Bao lúc viết lời cuối sách thì chỉ có một mảng trống không trong đầu thôi.

Nếu như đối với nội dung của cuốn sách có bất kỳ nghi vấn, đề nghị hoặc khích lệ, hoan nghênh các vị độc giả bảo bối gửi thư đến Nhà Xuất Bản Tân Nguyệt cho Mễ Bao, hoặc nhắn tin trên Blog Thanh Xuân cho Mễ Bao, hoặc viết MAIL cho Mễ Bao thôi.

Đúng rồi, cuối cùng Mễ Bao muốn kèm theo địa chỉ mail: himiobmail. com

Cuối lời trở lại thả lời tựa đề lấp chỗ trống: không phải là x không thể?

Ừ, bây giờ Mễ Bao phải Không phải là ngủ không thể, rốt cuộc cũng có thể ngủ á..., mọi người ngủ ngon, chúng ta lần tới gặp lại rồi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-vo-phai-dung-sac-du-truoc>